-SAİD NURSÍ:” Said Nursî, Kur'an ve imana hizmet mesleğini ihtiyar edip, hiçbir maddî ve manevî menfaat, salahat ve velilik gibi manevî makamları maksad ve gaye etmeden, sırf Cenab-ı Hakk'ın rızası için hizmet yapmıştır. Basiretli ehl-i ilim tarafından bütün Müslümanlarca "Zuhuru beklenen siyasî ve dinî bir halâskârdır" gibi şahsına verilen yüksek mertebeyi, Bediüzzaman hiddetle reddetmiş, kendisinin ancak Kur'anın bir hizmetkârı ve Risale-i Nur Talebelerinin bir ders arkadaşı olduğuna inanmış ve beyan etmiştir.”(S.758)
“Evet, Said Nursî Hazretleri; emsali görülmemiş dinamik ve enerjik bir zâttır.”(S.759)
“Bir şahs-ı manevî olan Bediüzzaman Said Nursî, Resul-i Ekrem (Aleyhissalâtü Vesselâm) Efendimizin sünnetine tam ittiba' ederek yaptığı dinî cihad-ı ekberinde, beşer tarihinde misli görülmemiş bir tarzda muvaffak ve muzaffer olmuştur.”(S.769)
“Evet Bediüzzaman Said Nursî'ye, yalnız âlem-i İslâm değil, Hristiyan dünyası da medyun ve minnettardır ki; dinsizliğe karşı umumî cihadında mazhar olduğu muvaffakıyet ve galibiyetten dolayı Roma'daki Papa dahi, kendisine resmen tebrik ve teşekkürname yazmıştır.”(S.772)
“Risale-i Nur'un bahsettiği hakikatlerin aynını binlerce âlimler, yüz binlerce kitablar daha beligane neşrettikleri halde yine küfr-ü mutlakı durduramıyorlar. Küfr-ü mutlakla mücadelede bu kadar ağır şerait altında Risale-i Nur bir derece muvaffak oluyorsa, bunun sırrı işte budur: Said yoktur, Said'in kudret ve ehliyeti de yoktur. Konuşan yalnız hakikattır, hakikat-ı imaniyedir. Madem ki, nur-u hakikat, imana muhtaç gönüllerde tesirini yapıyor; bir Said değil, bin Said feda olsun. Yirmisekiz sene çektiğim eza ve cefalar ve maruz kaldığım işkenceler ve katlandığım musibetler hep helâl olsun. Bana zulmedenlere, beni kasaba kasaba dolaştıranlara, hakaret edenlere, türlü türlü ittihamlarla mahkûm etmek isteyenlere, zindanlarda bana yer hazırlayanlara, hepsine hakkımı helâl ettim.”(E.II/80,T.30)
“Bütün âlemi bir şahsiyette toplamak Cenab-ı Hakka zor gelmez..."(T.6)
“Said Nur, üç devir yaşamış bir ihtiyar. Gün görmüş bir ihtiyar. Üç devir; Meşrutiyet, İttihad ve Terakki, Cumhuriyet. Bu üç devir büyük devrilişler, yıkılışlar, çökülüşlerle doludur. Yıkılmayan kalmamış! Yalnız bir adam var. O ayakta... Şark yaylâlarından, Güneşin doğduğu yerden İstanbul'a kadar gelen bir adam. İmanı sıradağlar gibi muhkem. Bu adam, üç devrin şerirlerine karşı imanlı bağrını siper etmiş. Allah! demiş, Peygamber demiş, başka bir şey dememiş. Başı Ağrı Dağı kadar dik ve mağrur. Hiçbir zalim onu eğememiş, hiçbir âlim onu yenememiş... Kayalar gibi çetin, müthiş bir irade... Şimşekler gibi bir zekâ... İşte Said Nur!... Divan-ı harbler, mahkemeler, ihtilâller, inkılâblar... Onun için kurulan idam sehpaları... Sürgünler... Bu müthiş adamı, bu mâneviyat adamını yolundan çevirememiş! O, bunlara îmanından gelen sonsuz bir kuvvet ve cesaretle karşı koymuş. Kur'ân-ı Kerîm'de "İnanıyorsanız muhakkak üstünsünüz" (Âl-i İmran sûresi âyet 139) buyuruluyor. Bu Allah Kelâmı, sanki Said Nur'da tecelli etmiş! Mahkemelerdeki müdafaalarını okuduk. Bu müdafaalar bir nefs müdafaası değildir; büyük bir dâvânın müdafaasıdır. Celâdet, cesaret, zekâ eseri, şaheseri...
Niçin Sokrat bu kadar büyüktür? Bir fikir uğruna hayatı hakîr gördüğü için değil mi? Said Nur en az bir Sokrat'tır; fakat İslâm düşmanları tarafından bir mürteci, bir softa diye takdim olundu. Onlara göre büyük olabilmek için ecnebi olmak gerek. O, mahkemelerden mahkemelere sürüklendi. Mahkûmken bile hükmediyordu.”(T.631)
“Risale-i Nur'u anlamıyorlar. Yahut anlamak istemiyorlar. Beni, skolastik bataklığı içinde saplanmış bir medrese hocası zannediyorlar. Ben, bütün müsbet ilimlerle, asr-ı hazır fen ve felsefesiyle meşgul oldum. Bu hususta en derin meseleleri hallettim. Hattâ bu hususta da bazı

eserler te'lif eyledim.”(T.628)
“Bana, "Sen şuna buna niçin sataştın?" diyorlar. Farkında değilim. Karşımda müthiş bir yangın var. Alevleri göklere yükseliyor. İçinde evlâdım yanıyor, îmanım tutuşmuş yanıyor. O yangını söndürmeğe, îmanımı kurtarmağa koşuyorum. Yolda biri beni kösteklemek istemiş de ayağım ona çarpmış. Ne ehemmiyeti var? O müthiş yangın karşısında bu küçük hâdise bir kıymet ifade eder mi? Dar düşünceler! Dar görüşler!”(T.629)
“İslâm dünyasında Said Nursî'nin eşi yoktur. Mısır'da bir Hasan-ül Banna var idi, (şehit edilmişti). Yutmizde İkbal var idi, (vefat etmiştir), hâlen bir Mevdudî var, başka büyük adamlar da vardır, lâkin Üstadımız gibi yoktur. Üstad, İslâm dünyasının cevheridir. Onun hakkında malûmat azdır. Onun eserleri Farsça, İngilizce ve Orducaya tercüme edilmemiştir. Lâkin istikbalde olacaktır.”(T.719,Pakistanlı Nur Şakirdi,Errabadlı M.Sabir)

-SAKAL:” Hem Hazret-i Ali'ye: "Senin sakalını senin başının kanıyla ıslattıracak bir adamı" ihbar etmiş. Hazret-i Ali o adamı tanırmış; o da Abdurrahman İbn-i Mülcem-ül Haricî'dir.”(S.98)
“İstanbul ülemasının en büyüğü ve en müdakkiki ve çok zaman Müfti-yül Enam olan eski fetva emini, meşhur Ali Rıza Efendi; Birinci Şua İşarat-ı Kur'aniye ve Âyet-ül Kübra gibi risaleleri gördükten sonra, Risale-i Nur'un mühim bir talebesi olan Hâfız Emin'e demiş ki:
"Bediüzzaman, şu zamanda din-i İslâma en büyük hizmet eylediğini ve eserlerinin tam doğru olduğunu; ve böyle bir zamanda, mahrumiyet içinde feragat-ı nefs edip yani dünyayı terkedip, böyle bir eser meydana getirmek hiç kimseye müyesser olmadığını ve her suretle şâyan-ı tebrik olduğunu ve Risale-i Nur müceddid-i din olduğunu ve Cenab-ı Hak onu muvaffak-un bilhayr eylesin, âmîn" diyerek; bazılarının sakal bırakmamaklığına itirazları münasebetiyle; Mevlâna Celaleddin-i Rumî'nin pederleri olan Sultan-ül Ülema'nın bir kıssası ile onu müdafaa edip, demiş: "Bu misillü, Bediüzzaman'ın dahi elbette bir içtihadı vardır. İtiraz edenler haksızdır. Ve Hoca Mustafa'ya emretmiş, "Söylediğimi yaz!"(Ks.194,246-247,T.308)
“Sakal mes'elesi ise: Bu bir sünnettir, hocalara mahsus değil. Bu millette yüzde doksan sakalsız olanların içinde küçükten beri sakalsız bulundum. Bu yirmi senedir bana resmî hücumlarda bazı arkadaşlarımın sakallarını kestirmeleriyle, benim sakal bırakmadığım bir hikmet, bir inayet-i İlahiye olduğunu isbat etti. Eğer sakal olsaydı traş edilseydi, Risale-i Nur'a büyük bir zarardı. Çünki ölecektim, dayanamayacaktım. Bazı âlimler "Sakalı traş etmek caiz değildir" demişler. Muradları sakalı bıraktıktan sonra traş etmek haramdır demektir. Yoksa hiç bırakmayan, bir sünneti terketmiş olur. Fakat bu zamanda, dehşetli pek çok günah-ı kebireden çekinmek için, bu terk-i sünnete mukabil, Risale-i Nur'un irşadıyla, yirmi sene haps-i münferid hükmünde işkenceli bir hayat geçirdik; inşâallah o sünnetin terkine bir keffarettir.”(E.I/49,K.K.699)
“Seksen küsûr senenin âlâmı yüzünde bir buruşuk yapamamış, yalnız saçlarını ağartmıştır. Rengi, pembe beyazdır. Sakalı yoktur. Bir delikanlı kadar zindedir. Halim ve selimdir. Fakat heyecana geldiği zaman bir arslan tavrı alır, iki dizinin üstüne doğrulur, bir şâhenşâh gibi konuşur.”(T.627,633)
“Dedi: "İhtiyar oldun." Dedim: "Değildir; belki mesaib-i dehrin gürültüsünden ayakları altında çıkıp sakalıma konmuş bir beyaz gubardır."
Yani: Sakalımın beyazlanmakla parlaması seni korkutmasın. Zira nur-u mütecessim gibi dimağdan erimiş sakaldan mecra bulup kendini gösteren fikir ve edebin tebessümüdür.
Yani: Gece gibi gençlikte gözün nevm-i gaflette dalmış, ancak subh-misal olan sakalın beyazıyla uyanabildi.”(Mh.95)

-SALÂT-SELÂM-SALAVAT:”Yevmiye defter-i amelini hüsn-ü hâtime ile bağlamak için salâte

kıyam etmek, yani bütün fâni sevdiklerine bedel bir Mabud ve Mahbub-u Bâki'nin ve bütün dilencilik ettiği âcizlere bedel bir Kadîr-i Kerim'in ve bütün titrediği muzırların şerrinden kurtulmak için bir Hafîz-i Rahîm'in huzuruna çıkmak..”(S.46)
“İşte bak! O zât öyle bir salât-ı kübrada, bir ibadet-i ulyâda saadet-i ebediye için dua ediyor ki, güya bu cezire, belki bütün Arz onun azametli namazıyla namaz kılar, niyaz eder.”(S.70)
“Evet münacat-ı Ahmediye (A.S.M.) zamanından şimdiye kadar bütün ümmetin bütün salâtları ve salavatları onun duasına bir âmîn-i daimî ve bir iştirak-i umumîdir. Hattâ ona getirilen herbir salavat dahi, onun duasına birer âmîndir ve ümmetinin herbir ferdi, her bir namazın içinde ona salât ü selâm getirmek ve kametten sonra Şafiîlerin ona dua etmesi; onun saadet-i ebediye hususundaki duasına gayet kuvvetli ve umumî bir âmîndir.”(S.70)
“Âdeta, harekât-ı salâtiyede tekrarla "Allahü Ekber" "Allahü Ekber" demekle kat-ı meratibe ve terakkiyat-ı maneviyeye ve cüz'iyattan devair-i külliyeye çıkmasına bir işarettir ve marifetimiz haricindeki kemalât-ı kibriyasının mücmel bir ünvanıdır. Güya herbir "Allahü Ekber" bir basamak-ı mi'raciyeyi kat'ına işarettir. İşte şu hakikat-ı salâttan manen veya niyeten veya tasavvuren veya hayalen bir gölgesine, bir şuaına mazhariyet dahi, büyük bir saadettir.”(S.199,460)
“Zebur'da Yetmişikinci Babında şu âyet var: "Bahrden bahre mâlik ve nehirlerden, Arz'ın makta' ve müntehasına kadar mâlik ola.. ve kendisine Yemen ve Cezayir Mülûkü hediyeler götüreler.. ve padişahlar ona secde ve inkıyad edeler.. ve her vakit ona salât ve her gün kendisine bereketle dua oluna.. ve envârı Medine'den münevvir ola.. ve zikri ebed-ül âbâd devam ede.. onun ismi, şemsin vücudundan evvel mevcuddur. Onun adı, güneş durdukça münteşir ola..."(M.168)
“Yazdığımız risalelerde, Kur'an kelimesi ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm kelimesinde öyle bir derece tevafukat görünüyor.. hiçbir şübhe bırakmıyor ki, bir kasd ile tanzim edilip, müvazi bir vaziyet verilir.”(M.377-378,394)
“Birinci Sual: Çok tenbellerden ve târik-üs salâtlardan işitiyoruz; diyorlar ki: Cenab-ı Hakk'ın bizim ibadetimize ne ihtiyacı var ki, Kur'anda çok şiddet ve ısrar ile ibadeti terkedeni zecredip Cehennem gibi dehşetli bir ceza ile tehdid ediyor. İtidalli ve istikametli ve adaletli olan ifade-i Kur'aniyeye nasıl yakışıyor ki, ehemmiyetsiz bir cüz'î hataya karşı, nihayet şiddeti gösteriyor?
Elcevab: Evet Cenab-ı Hak senin ibadetine, belki hiçbir şeye muhtaç değil. Fakat sen ibadete muhtaçsın, manen hastasın. İbadet ise, manevî yaralarına tiryaklar hükmünde olduğunu çok risalelerde isbat etmişiz. Acaba bir hasta, o hastalık hakkında, şefkatli bir hekimin ona nâfi' ilâçları içirmek hususunda ettiği ısrara mukabil, hekime dese: "Senin ne ihtiyacın var, bana böyle ısrar ediyorsun?" Ne kadar manasız olduğunu anlarsın.”(L.189-190)
“O Zât-ı Ahmediye (A.S.M.) ubudiyeti cihetiyle -halktan Hakk'a teveccühü hasebiyle- rahmet manasındaki salâtı ister. Risaleti cihetiyle -Hak'tan halka elçiliği haysiyetiyle- selâm ister. Nasılki cinn ve ins adedince selâma lâyık ve cinn ve ins adedince umumî tecdid-i biatı takdim ediyoruz. Öyle de, semavat ehli adedince, hazine-i rahmetten herbirinin namına bir salâta lâyıktır.”(L.271)
“Zât-ı Ahmediyeye (A.S.M.) gelen rahmet, umum ümmetin ebedî zamandaki ihtiyacatına bakıyor. Onun için gayr-ı mütenahî salât yerindedir.”(L.271,272,Ş.252, 596,613,Ms.262,St.233,236,T.139)
“Kur'anın en sarih ve en kat'î emri olan Salât gibi feraizi imtisal etmeniz lâzımdır. Tâ onun feyzi böyle hârika suretinde üstünüzde tevali ve devam etsin.”(Ms.99)
“Bir kaide-i hasenenin tezahürü olarak, her risalenin başında olduğu gibi bu risalenin başında da Cenab-ı Hakk'a tahmidat ve Nebiyy-i Zîşan'a salât ü selâm vardır.”(Ms.261)

“Hamd-ı bînihaye Kerim-i Müteâl'e, salât ü selâm Habib-i Zülcelal'e ve onun âl ü ashabına.”(B.187)
“Nasıl salât ü selâm olmasın ki, ol Hazret-i Sipeh-sâlâr-ı Enbiya olan Şah-ı Levlâke ki, bizlerin görmez gözlerimizi nuruyla şu'ledar edip, tarîk-ı müstakime sevk eyledi.”(B.241)
“Sual: Salavatın bu kadar kesretle hikmeti ve salâtla beraber selâmı zikretmenin sırrı nedir?
Elcevab: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a salavat getirmek, tek başıyla bir tarîk-ı hakikattır. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm nihayet derecede rahmete mazhar olduğu halde, nihayetsiz salavata ihtiyaç göstermiştir. Çünki Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm bütün ümmetin dertleriyle alâkadar ve saadetleriyle nasibedardır. Nihayetsiz istikbalde ebed-ül âbâdda nihayetsiz ahvale maruz ümmetin bütün saadetleriyle alâkadarlığının ihtiyacındandır ki, nihayetsiz salavata ihtiyaç göstermiştir. Hem Resul-i Ekrem hem abd, hem resul olduğundan ubudiyet cihetiyle salât ister, risalet cihetiyle selâm ister ki; ubudiyet halktan Hakk'a gider, mahbubiyet ve rahmete mazhar olur.”(B.270,M.301,L.20,102,106)
“Baktım, umum mevcudat, bir salât-ı kübrâda, bir tesbihat-ı uzmâda, her taife kendine mahsus salâvat ve tesbihatı ile meşgul bir cemaat içindeyim.”(St.260)
“Tarîk-i Kur'andır ki; imandan sonra, salâta yani namaza emreder.”(Nik.37)
“Onların Rabb-ı Kerim'i, onları Dâr-üs Selâm'a davet eder.”(S.74)
“Bir adam yeni bir menzile girdiği zaman, menzildeki zâtlara selâm ettiği gibi, "Binler selâm sana Ya Resulallah!" demeye bir arzuyu içimde coşar buldum. Güya bütün ins ü cinnin adedince selâm ediyorum, yani sana tecdid-i biat, memuriyetini kabul ve getirdiğin kanunlarına itaat ve evamirine teslim ve taarruzumuzdan selâmet bulacağını selâm ile ifade edip, benim dünyamın eczaları, zîşuur mahlukları olan umum cinn ve insi konuşturup, herbirerlerinin namına bir selâmı, mezkûr manalarla takdim ettim.”(L.271,Ş.93)
“Ve bu Rahmeten-lil-Âlemîn olan rahmet-i mücessemeye vesile ise salavattır. Evet salavatın manası, rahmettir. Ve o zîhayat mücessem rahmete rahmet duası olan salavat ise, o Rahmeten-lil-Âlemîn'in vusulüne vesiledir. Öyle ise sen salavatı kendine, o Rahmeten-lil-Âlemîn'e vesile yap ve o zâtı da rahmet-i Rahman'a vesile ittihaz et.”(S.15,44,194,578,M.214)
“Dua edileceği vakit, istiğfar ile manevî temizlenmeli, sonra makbul bir dua olan salavat-ı şerifeyi şefaatçı gibi zikretmeli ve âhirde yine salavat getirmeli. Çünki iki makbul duanın ortasında bir dua makbul olur.”(M.279)
“Umum ümmet, her günde ettikleri salavat duasının kat'î makbuliyeti cihetiyle, o hadsiz duaların iktiza ettikleri makam ve mertebeyi düşünmekle, şahsiyet-i maneviye-i Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm'ın bu kâinat içinde nasıl bir güneş olduğu anlaşılır.”(L.327,Ş.93)
“Bu tarzdaki salavatın namaza tahsisi hikmeti ise; meşahir-i insaniyenin en nurani, en mükemmeli, en müstakimi olan enbiya ve evliyanın kafile-i kübrasının gittikleri ve açtıkları yolda, kendisi dahi o yüzer icma' ve yüzer tevatür kuvvetinde bulunan ve şaşırmaları mümkün olmayan o cemaat-ı uzmaya, o sırat-ı müstakimde iltihak ve refakat ettiğini tahattur etmektir. Ve o tahattur ile, şübehat-ı şeytaniyeden ve evham-ı seyyieden kurtulmaktır.”(Ş.96)
“Hem Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'a Makam-ı Mahmud verilmesi, umum ümmete şefaat-ı kübrasına işarettir. Hem o, bütün ümmetinin saadetiyle alâkadardır. Onun için hadsiz salavat ve rahmet dualarını bütün ümmetten istemesi ayn-ı hikmettir.”(Ş.97,211)
“Elden geldiği kadar Kur'anla ve istiğfar ve salavatla meşgul olmak büyük bir kârdır.”(Ş.505,627,632,644)
“Nebiyy-i Zîşan'ın (A.S.M.) Makam-ı Mahmud'u İlahî bir maide ve Rabbanî bir sofra hükmündedir. Evet tevzi' edilen lütuflar, feyizler, nimetler o sofradan akıyor. Resul-i Zîşan'a

(A.S.M.) okunan salavat-ı şerife, o sofraya edilen davete icabettir.”(Ms.88)
“Salavat-ı şerifeyi getiren adam Zât-ı Peygamberîyi (A.S.M.) bir sıfatla tavsif ettiği zaman, o sıfatın nereye taalluk ettiğini düşünsün ki, tekrar be tekrar salavat getirmeye müşevviki olsun.”(Ms.88)
“Resul-i Ekrem (A.S.M.) kendisine okunan bütün salavat-ı şerifeye bir anda vâkıf olur.”(Ms.124,B.150,342)

-SALİH AMEL-SALAHAT:”Kur'an "sâlihat"ı mutlak, mübhem bırakıyor. Çünki ahlâk ve faziletler, hüsn ve hayr çoğu nisbîdirler. Nev'den nev'e geçtikçe değişir. Sınıftan sınıfa nâzil oldukça ayrılır. Mahalden mahalle tebdil-i mekân ettikçe başkalaşır. Cihet muhtelif olsa, muhtelif olur. Ferdden cemaate, şahıstan millete çıktıkça mahiyeti değişir.”(Sti.3)
“Bu günlerde, Kur'an-ı Hakîm'in nazarında îmandan sonra en ziyade esas tutulan takva ve amel-i sâlih esaslarını düşündüm. Takvâ, menhiyattan ve günahlardan içtinab etmek ve amel-i sâlih, emir dairesinde hareket ve hayrat kazanmaktır.”(T.303)
“Böyle kebair-i azîme içinde amel-i salihin ihlâsla muvaffakiyeti pek azdır. Hem az bir amel-i salih, bu ağır şerait içinde çok hükmündedir. Hem takva içinde bir nevi a'mel-i salih var. Çünki bir haramın terki, vâcibdir; bir vâcibi işlemek, çok sünnetlere mukabil sevabı var.”(T.303)
“Din yalnız îmân değil, belki amel-i salih dahi dinin ikinci cüz'üdür.”(T.414)
“Şer'an, bir adam hiç mel'unları hatıra getirmeyip lânet etmese, hiçbir zararı yok. Çünki, zem ve lânet ise, medih ve muhabbet gibi değil. Onlar, amel-i salihde dahil olamaz. Eğer zararı varsa, daha fena.”(T.501)
“Herkesin hoşlandığı mânevî makamatı ve uhrevî saadetleri a'mâl-i saliha ile kazanmak ve bu yola müteveccih olmak herkesin meşru hakkı...”(T.686)
“Ey sâlih!.. Sen Cennet'e felah bulursun.”(S.394,K.K.86,Bakara.5)
“Kur'an-ı Hakîm iman ve amel-i sâlih ile o esfel-i safilîne sukuttan insanı a'lâ-yı illiyyîne çıkarır...”(S.636)
“Sâlih amel ikiydi:Biri müsbet ve ihtiyarî, biri menfî ızdırarî. Bütün âlâm, mesaib, a'mal-i sâlihadır; lâkin menfîdir, ızdırarî. Hadîs teselli verdi.”(S.715)
“Kur'an mutlak zikreder, sâlihat ve takvayı. İbhamında remz eder makamatın tesiri. Îcazı bir tafsildir. Sükûtu geniş sözdür.”(S.725)
“Mezhebimizce en mu'teber olan İbn-i Hacer diyor ki: "Salahat niyetiyle sana verilen bir şeyi, sâlih olmazsan kabul etmek haramdır."(M.14,33,168,171)
“Her işlediğiniz a'mal-i sâliha, yanında kaydedilir.”(M.226,390,484)
“Hiçbir fâsık yoktur ki, sâlih olmasını temenni etmesin...”(L.122)
“Evet amel-i sâlihin hayatı olan ihlas...”(L.149,157)
“Velayet ve salahat hadsiz bir hayat-ı ebediyenin pırlantası gibi bir kuvvet ve bir yükseklikdir.”(L.157,Ş.94,233)
“Âhirzamanın en büyük bir hasaret-i insaniyesi olan bu ikinci harb-i umumîden çare-i necat ise iman ve amel-i sâlih olması...”(Ş.324)
“ : Bu kelime, birşey ile takyid ve tahsis edilmeyerek, mutlak ve mübhem bırakılmıştır. Mısır Müftüsü Şeyh Muhammed Abdüh'ün telakkisine göre: "İyi şeyler manasında olan "sâlihat" kelimesi, beynennâs meşhur ve malûm olduğundan, mutlak bırakılmıştır." Ben de diyorum ki: Surenin başına itimaden burada mübhem bırakılmıştır. Çünki sure başında zikredilen “-O müttakiler ki,gayba inanırlar- namaz kılarlar,kendilerine verdiğimiz mallardan zekât verirler.”(Bakara.3) âyeti, buradaki "sâlihat"ı beyandır.”(İ.İ.149)
“Vakta ki iman edenler ve amel-i sâlih işleyenler, Cennet gibi yüksek bir meskenle tebşir

edildiler...”(İ.İ.151,K.K.100,Bakara.25)
“Rızıktan maksad, amel-i sâlihtir. Yani "Bu dâr-ı dünyada rızık olarak bize nasib kılınan amel-i sâlih, yani şimdi yediğimiz rızıklar dünyada yaptığımız amel-i sâlihin neticesidir."(İ.İ.152)
“İmana ait bilgilerden sonra en lâzım ve en mühim a'mal-i sâlihadır. Sâlih amel ise, maddî ve manevî hukuk-u ibada tecavüz etmemekle, hukukullahı da bihakkın îfa etmekten ibarettir.”(Ms.115)
“Eğer takva ve amel-i sâlih ile Hâlıkını razı etti isen, halkın rızasını tahsile lüzum yoktur; o kâfidir.”(Ms.185)
“A'mal-i sâlihanın ücretleri, meyveleri, nurları berzahta, âhirettedir. O bâki meyveleri bu dünyaya çekmek ve bu dünyada onları istemek, âhireti dünyaya tâbi' etmek demektir. O amel-i sâlihin ihlası kırılır, nuru gider.”(Ks.134,148,205,St.53,T.303)

-SALTANAT:”Rububiyetin saltanatı, nasılki ubudiyeti ve itaati ister; rububiyetin kudsiyeti, paklığı dahi ister...”(S.41)
“Hiç mümkün müdür ki: Bir saltanat, bâhusus böyle muhteşem bir saltanat, hüsn-ü hizmet eden mutilere mükâfatı ve isyan edenlere mücazatı bulunmasın.”(S.50,Ş.210,Ms.38)
“Şu saltanat sahibinin pek büyük bir keremi, pek geniş bir merhameti var.”(S.50)
“Eserleriyle azameti anlaşılan şu muhteşem, zevalsiz saltanat; böyle geçici, devamsız, bîkarar, ehemmiyetsiz, mütegayyir, bekasız, nâkıs, tekemmülsüz umûrlar üzerinde kurulmaz, durulmaz...”(S.55)
“Perde arkasında böyle muazzam bir rububiyet var, muhteşem bir saltanatla hükmediyor.”(S.73,52)
“Evet öyle sermedî bir saltanat, muhaldir ki; şu fâniler ve zâil zeliller üstünde dursun.”(S.74)
“Bir sultanın iki çeşit mükâlemesi, iki tarzda hitabı vardır. Birisi; âdi bir raiyet ile cüz'î bir iş için, hususî bir hacete dair, has bir telefonla konuşmaktır. Diğeri; saltanat-ı uzma ünvanıyla ve hilafet-i kübra namıyla ve hâkimiyet-i âmme haysiyetiyle evamirini etrafa neşir ve teşhir maksadıyla bir elçisiyle veya büyük bir memuruyla konuşmaktır ve haşmetini izhar eden ulvî bir fermanla mükâlemedir.”(S.133)
“Ey ehl-i saltanat! Adalet-i tâmme yapmak isterseniz; Süleymanvari, rûy-i zemini etrafıyla görmeye ve anlamaya çalışınız. Çünki bir hâkim-i adalet-pîşe, bir padişah-ı raiyet-perver; aktar-ı memleketine, her istediği vakit muttali olmak derecesine çıkmakla mes'uliyet-i maneviyeden kurtulur veya tam adalet yapabilir."(S.257)
“Sultan-ı Ezelî'nin memurları, saltanat-ı rububiyetin icraatçıları değillerdir. Belki o saltanatın dellâllarıdırlar ve o rububiyetin temaşager nâzırlarıdırlar.”(S.293)
“ bir temsil ile rububiyet-i İlahiyeyi saltanat misalinde ve âlemin tedbirinde mertebe-i rububiyetini, bir Sultanın taht-ı saltanatında durup icra-yı hükûmet ettiği gibi bir misalde gösteriyor.”(S.390,420,561,K.K.390,”Rahman Arş’a istiva etmiştir.”Tâhâ.5)
“Bak bir saltanatın haşmetine ki, gemileri ve tayyareleri içinde öyleleri var ki, bin defa küre-i arz kadar bir cesamette ve bir saniyede sekiz saat mesafeyi kat'eden sür'attedir.”(M.15)
“Amma kader nokta-i nazarında feci akibetin hikmeti ise: Hasan ve Hüseyin ve onların hanedanları ve nesilleri, manevî bir saltanata namzed idiler. Dünya saltanatı ile manevî saltanatın cem'i gayet müşkildir. Onun için onları dünyadan küstürdü, dünyanın çirkin yüzünü gösterdi. Tâ, kalben dünyaya karşı alâkaları kalmasın. Onların elleri muvakkat ve surî bir saltanattan çekildi; fakat parlak ve daimî bir saltanat-ı maneviyeye tayin edildiler; âdi valiler yerine, evliya aktablarına merci' oldular.”(M.55)
“Saltanat-ı dünyeviye aldatıcıdır.”(M.100)

“Hirakl, dünya saltanatı için imanını izhar etmemiş.”(M.164,174,K.K.511)
“Uluhiyetinde ve saltanatında şeriki yoktur...”(M.224,402)
“Taht-ı saltanatı herşeyi muhittir.”(L.52,188)
“Şu meclis-i âlînin şahsiyet-i maneviyesi, sahib olduğu kuvvet cihetiyle mana-yı saltanatı deruhde etmiştir.”(Ms.101)
“Bir pâdişahın umumî saltanatı ve kanunu ile merhamet-i şâhânesi, umum efrad-ı millete teşmil edilebilir. Her ferd doğrudan doğruya o pâdişahın lûtfuna, saltanatına mazhardır. O sûret-i umumiyyede, efradın çok münasebat-ı hususiyesi vardır.”(T.205)
“Demek ki; saltanat-ı insaniyet, celb ve gasbetmekle ve galib olmakla değildir. Belki insana bu derece müsahhariyetin sebebi: Şefkat ve rahmet ve hikmet-i Hâlıktır ki; eşyayı, insana müsahhar etmiş.”(Nik.61)
“Saltanat ve hilafet gayr-ı münfekk, müttehid-i bizzâttır. Cihet muhteliftir. Binaenaleyh bizim padişahımız, hem sultandır, hem halifedir ve âlem-i İslâmın bayrağıdır.
Saltanat itibariyle otuz milyona nezaret ettiği gibi, hilafet itibariyle üçyüz milyonun mabeynindeki rabıta-i nuraniyenin ma'kes ve istinadgâhı ve mededkârı olmak gerektir. Saltanatı sadaret, hilafeti meşihat temsil eder.
Saltanat itibariyle otuz milyona nezaret ettiği gibi, hilafet itibariyle üçyüz milyonun mabeynindeki rabıta-i nuraniyenin ma'kes ve istinadgâhı ve mededkârı olmak gerektir. Saltanatı sadaret, hilafeti meşihat temsil eder. .”(Sti.31-32)

-SAMED:”Ehadiyet ve samediyet-i İlahiye, herbir şeyde, hususan zîhayatta, hususan insanın mahiyet âyinesinde bütün esmasıyla bir cilvesi olduğu...”(S.9,298)
“Şimdi hayatının sırr-ı hakikatı şudur ki: Tecelli-i Ehadiyete, cilve-i Samediyete âyineliktir. Yani bütün âleme tecelli eden esmanın nokta-i mihrakıyesi hükmünde bir câmiiyetle Zât-ı Ehad-i Samed'e âyineliktir.”(S.129)
“Dünya, bir kitab-ı Samedanîdir.”(S.204)
“İş gören, kudret-i Samedaniyedir.”(S.293)
“İnsanın kıymeti, o san'at-ı Rabbaniyeye göre olur ve âyine-i Samedaniye itibariyledir.”(S.312)
“Samed âyinesi olan bâtın-ı kalb ile sanem-misal dünyevî mahbublara perestiş etmek, o mahbubların nazarında sakildir ve istiskal eder, reddeder.”(S.358,377,388)
“Evet müteharrik herbir şey, zerrattan seyyarata kadar, kendilerinde olan sikke-i Samediyet ile vahdeti gösterdikleri gibi, harekâtlarıyla dahi, gezdikleri bütün yerleri vahdet namına zabtederler.”(S.591)
“Hâlık-ı âlem birdir; Ehaddir, Sameddir.”(S.609,K.K.104,İhlas suresi.)
“Birinci yüzü: Cenab-ı Hakk'ın esmasına bakar. Onların nukuşunu gösterir. Mana-yı harfiyle, onlara âyinedarlık eder. Dünyanın şu yüzü, hadsiz mektubat-ı Samedaniyedir.” (S.625,676)
“Bâtın-ı kalb, âyine-i Samed'dir ve ona mahsustur.”(S.640)
“Evet Samediyetin âyinesi olmak kolay bir şey değil, âdi bir vazife değil.”(S.676,M.402,446)
“Cemil-i Zülcelal'in bütün isimleri esma-ül hüsna tabir-i Samedanîsiyle gösteriyor ki, güzeldirler. Mevcudat içinde en latif, en güzel, en câmi' âyine-i Samediyet de hayattır.”(L.216,338)
“Nasıl kâinat insan için yaratılmış ve kâinattan maksud ve müntehab insandır; öyle de, insandan dahi en büyük maksud ve en kıymetdar müntehab ve en parlak âyine-i Ehad ve Samed, elbette Ahmed-i Muhammed'dir.”(L.356,415,Ş.34,Ms.35)
“Bir şeyi yapan Vâhid, Ehad, Ferd, Samed olmak zarurîdir.”(Ms.250)

-SANAT:” Bizim düşmanımız cehalet, zaruret, ihtilâftır. Bu üç düşmana karşı sanat, marifet,

ittifak silâhiyle cihad edeceğiz.”(T.64)
“En ehemmiyetsiz ve en küçük zannettiğimiz mahlûklar, bazan sanat ve hilkat cihetinde en büyüğünden daha büyük olur. Sinek, tavuktan sanatça ileri geçmezse de, geri de kalmaz.”(T.126,129,360)
“Sâni'-i Zülcelal'in san'atında harekât, nihayet derecede muhteliftir.”(S.571)
“San'at ve suretin güzelliği, Sâni'de güzelleştirmek ve zînetlendirmek isteği mevcud olduğuna delalet eder.”(Ms.31,S.578)
“Milyonlar mahir sihirbazlar dahi, bu san'atları yapamazlar.”(S.55)
“Hem dahi meşher-i san'at-ı İlahiye olan aktar-ı âlem sergilerine bak.”(S.68)
“Hem şu tezyinatla kendini size sevdirmek istiyor. Siz dahi onun san'atını takdir ve işlerini istihsan ile kendinizi ona sevdiriniz.”(S.121)
“Onun san'atı nasıl beşer san'atına benzemiyor, kelâmı da benzememeli?”(S.185)
“Evet, mu'cizat-ı Enbiyayı zikretmesiyle fen ve san'at-ı beşeriyenin nihayet hududunu çiziyor.”(S.254,264)
“Biz öyle bir zâtın san'atıyız ki: Bütün bu âlemimizi, bizi yaptığı ve sühuletle icad ettiği gibi kolaylıkla yapabilir bir zâttır."(S.281)
“Bütün bu âlemin san'atlarını tefekkür et!”(S.282)
“Herbir san'at, o gizli zâtın bir ilânnamesidir, bir hâtemidir.”(S.283)
“Evet nihayet derecede san'atlı, dikkatli şu işler, kendi kendine olmak bin derece muhaldir ki: Kendilerinden ziyade, san'atkârlarını gösteriyorlar.”(S.283)
“Şu san'atlar, şu nakışlar, şu cilveler; bütün esması kudsiye ve cemile olan bir Zât-ı Cemil-i Zülcelal'in tazelenen san'atlarıdır...”(S.306)
“İnsan, Cenab-ı Hakk'ın böyle antika bir san'atıdır...”(S.312)
“Madem eşya var ve san'atlıdır. Elbette bir ustaları var.”(S.473)
“Ve sevdiği san'atlarını teşhir için, bir dellâlı kurb-u huzuruna müşerref edip, teşhire vasıta edecektir.”(S.562)
“Kendi dest-i san'atının en güzel, en latif san'atlarıyla zînetlendirir.”(S.573)
“Eşyadaki sıfatlar, san'atlar dahi, herbiri birer isme dayanıyor.”(S.627)
“San'atlı bir eser, san'atkârı îcab eder.”(S.678)
“Her mevcud san'atlı ve hikmetli vücuda geliyor.”(L.178,145)
“Hüner sahibi herbir san'atkâr, san'atını teşhir etmekle ve san'atının tasavvur ettiği tarzda işlemesiyle ve istediği neticeleri vermesiyle iftihar eder.”(L.349,440-441,Ş.74)
“Mevsufsuz bir sıfat, san'atkârsız bir san'at dahi mümkün değildir.”(Ş.145)
“Bir zerreye, bir terzilik san'atını öğretmeye kudretin var mıdır?”(Ms.34)
“İnsanın san'atıyla Hâlıkın san'atı arasındaki fark: İnsan kendi san'atının arkasında görünebilir, amma Hâlık'ın masnuu arkasında yetmişbin perde vardır. Fakat, Hâlıkın bütün masnuatı def'aten bir nazarda görünebilirse, siyah perdeler ortadan kalkar, nuranîler kalır.”(Ms.217)
“Her bir masnu'da tahakkuk eden kemal-i san'at, Sâniin her mekânda ve her masnuun yanında bulunmasına delalet ettiği gibi; hiç bir mekânda ve hiç bir masnuun yanında bulunmamasına da delalet eder.”(Ms.221)
“Medeniyet ne ile kaimdir?" "Marifet ve san'at ve ticaret ile" cevab verilir.”(Mh.61)
“Herkes kendi san'atında büyüktür.”(Mh.100,Mn.39)
“San'atta meharet ise müreccahtır.”(Mn.21,32)
“İhtiyaç san'ata ve merak ilme ve sıkıntı vesait-i sefahete hocalık edip talime başlarlar.Evet fikr-i san'at, meyl-i marifet, kesretten çıkar.”(Sti.58)

-SÂNİ':"Şu kâinat nihayetsiz hakîm, alîm, kadîr bir sâni' ister."(S.60)
"Nasıl, böyle bir sarayın Sâni'inden gaflet edilebilir?"(S.60)
"İnsanın ahsen-i takvimdeki hüsn-ü masnuiyeti, Sâni'i gösterdiği..."(S.89)
"Bu koca memleketin tek bir mâliki, tek bir sâni'i vardır."(S.280)
"Demek hem kendini, hem bütün kâinatı inkâr eden safsatacı gibi bir ahmak, yine Sâni'-i Zülcelal'in inkârına gitmemek gerektir!.."(S.300)
"Sâni'-i Zülcelal'in masnuuyum, mahlukuyum, rahmet ve keremine mazharım"(S.312)
"Sâni' unutulsa, Sânia müteveccih manevî cihetler de anlaşılmaz."(S.312)
"Sâni'-i Zülcelal esbab-ı zahirîyi, tasarrufat-ı kudretine perde etmiştir. Tâ dest-i kudret, zahir akla göre hasis ve nâ-lâyık emirlerle bizzât mübaşereti görünmesin."(S.527)
"İzhar ettiği güzel san'atlarıyla, san'atperver ve san'atını çok sever bir Sâni'dir."(S.567,630,687)
"Hem o Sâni'-i Kadîr, hangi kanun-u hikmetle bir sineği ihya eder; aynı kanunla şu önümüzdeki çınar ağacını her baharda ihya eder ve o kanunla Küre-i Arz'ı yine o baharda ihya eder ve aynı kanunla haşirde mahlukatı da ihya eder."(M.291)
"Sâni'-i Âlem olan şu kâinatın ustası, iş başında olarak Şems ve Kamer'i hangi çekiç ile yerlerine çakıyorsa; aynı çekiç ile, aynı anda zerreleri yerlerine -meselâ zîhayatların gözbebeklerinde- yerleştiriyor... Demek o Sâni'-i Zülcelal iş başında..."(M.391,L.54)
"Bütün mevcudat, Sâni'-i Vâhid'e isnad edildiği vakit, bir tek mevcud hükmünde kolaylaşır."(L.191,316)
"Tabiat bir san'at-ı İlahiyedir, Sâni' olmaz.."(L.342,186)
"Sâni'-i Zülcelal kendi acaib-i san'atını kendisi temaşa eder; kendi cilve-i esmasına, kendi masnuatında bakar. Bu a'zamî üçüncü nevide, bir saniye kadar yaşamak kâfidir."(L.345)
"Evet vâhid bir eser, bilbedahe vâhid bir sâni'den sudûr eder."(Ş.28)
"Bu misafirhanenin sâni'i ve sahibi birdir."(Ş.163)
"Sâni' san'atını sever, beğendirmek ister..."(Ş.239)
"O Sâni'-i Vâhid-i Ehad, bir fâil-i muhtardır. İrade ve ihtiyar ve meşiet ve kasd ile herşeyi yaratır."(Ş.654)
"Herbir şeyde, Sâni'in vahdetine delalet eden bir âyet ve bir alâmet vardır"(İ.İ.91)
"San'ata bakıldığı zaman Sâni', esbaba nazar edildiği vakit Müessir-i Hakikî zihne ve fikre gelmelidir."(Ms.51,18-19-37)
"Sâni'-i Âlem, âlemde dâhil olmadığı gibi âlemden hariç de değildir. İlmi ve kudreti ile herşeyin içinde olduğu gibi, her şeyin fevkindedir."(Ms.62)
"Kâinatın inkârı mümkün olsa bile, Sâni'in inkârı mümkün değildir...(Ms.72)
"Bal arısı Sâni'-i Hakîm'i vasıflandırır, amma Sâni' olamaz..."(Ms.78)
"Zira Sâni' vâhid-i hakikî olmazsa, kesîr-i hakikî olacaktır. Kesîr-i hakikî ise gayr-ı mütenahîdir."(Ms.184)

-SARIK:"İncil'de "Sahib-üt Tâc"dır. Evet "Sahib-üt Tâc" ünvanı, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a mahsustur. Tâc, ımame yani sarık demektir. Eski zamanda milletler içinde, milletçe umumiyet itibariyle sarık ve agel saran, Kavm-i Arabdır."(M.170,339-340,350,K.K.522)
"Eski zamanda, ondört yaşında iken icazet almanın alâmeti olan üstad tarafından sarık sardırmak, bir cübbe bana giydirmek vaziyetine mâniler bulundu. Yaşımın küçüklüğüyle, memleketimizde büyük hocalara mahsus kisveyi giymek yakışmadığı..."(Ks.96)
"Kendi kendini öldürmekle tokadını yiyen Nevzad isminde Ankara valisine: "Bu sarık bu başla beraber çıkar" tarzında konuşarak boynunu göstermesiyle dokunulmayan bir zât..."(E.II/19,T.460,696)

-SEBAT:”En zaîf olan kavanin-i emriye, sebat ve bekaya mazhardırlar.”(S.518)
“Sebatta da galebedir mükâfat.”(S.726,749,751,758,765,M.477)
“En az yara alanlar, siperinde sebat edenlerdir!.”(M.417)
“Eğer perde-i gayb açılsa, bu sebatsız zamanda böyle sebat gösteren ve bu yakıcı, ateşli hallerden sarsılmayan bu samimî dindarlar ve ciddî müslümanlar eğer herbiri bir veli, hattâ bir kutub görünse, benim nazarımda şimdi verdiğim ehemmiyeti ve alâkayı pek az ziyadeleştirecek ve eğer birer âmi ve âdi görünse, şimdi verdiğim kıymeti hiç noksan etmeyecek diye karar verdim.”(Ş.307,316)
“Sizin sebat ve metanetiniz, bana da kuvvetli bir sabr u tahammülü verdi.”(Ks.12)
“Hem yirmi seneden beri tahribkârane eşedd-i zulüm altında o derece ahlâk bozulmuş ve metanet ve sadakat kaybolmuş ki, ondan belki de yirmiden birisine itimad edilmez. Bu acib hâlâta karşı, çok fevkalâde sebat ve metanet ve sadakat ve hamiyet-i İslâmiye lâzımdır; yoksa akîm kalır ve zarar verir.”(Ks.90,105,122)
“Dikkat ediniz! Sebat ediniz! Münafıklar, taarruz plânı çeviriyorlar!"(Ks.126,124)
“Evet azm ü sebatınız ve ihlas ve ciddiyetiniz, ehl-i dünyayı mağlub etmiş ve ediyor.”(Ks.143)
“Haddimden fazla fevkalâde hüsn-ü zan ile müfritane âlî makam vermek yerine, fevkalâde sadakat ve sebat ve müfritane irtibat ve ihlas lâzımdır. Onda terakki etmeliyiz."(E.I/73)
“Kardeşlerim! Herkes sizin gibi sebatkâr olamaz. Perde altında Nurcuların kuvve-i maneviyelerini kırmak için bazı hocalar vasıta oluyorlar, aldanmayınız ve sarsılmayınız ve onlarla münakaşa etmeyiniz, mümkün oldukça dostane muamele ediniz. Biz onlarla kardeşiz deyiniz ve bu pusladaki noktaları unutmayınız, tâ sizi aldatmasınlar.”(E.I/165)
“Vazifemiz, ihlas ile ve sebat ve tesanüdle ve mümkün olduğu kadar ihtiyat ile "sırran tenevverat" irşad-ı Alevîyi fiilen tasdik etmek, ona göre hareket etmektir.”(E.I/212)
“Ehemmiyetli bir zat, Risalet-ün-Nuru kemal-i takdir ile okur yazardı. Birden sebatsızlık gösterdi. Şefkatsiz bir tokat yedi. Gayet meftun olduğu refikası vefatla ve iki oğlu da başka yere gitmesiyle acınacak bir hale girdi.”(St.34,178)
“Dikkat ediniz, dört cihetle bize taarruz var; demir gibi sebat ediniz, bir halt edemezler."(St.180)
“Risale-i Nur Külliyatının mazhar olduğu İlâhî fütuhat, hep bu Enbiya mesleğinde sebat kahramanlığının şaheser misali ve harikulâde neticesidir. Ve bu sayede Üstad, izzet-i ilmiyesini, cihan - kıymet bir elmas gibi muhafaza eylemiştir.”(T.14)
“Sizin sebat ve metanetiniz, masonların ve münafıkların bütün plânlarını akîm bırakıyor.”(T.427)
“Evet İslâmiyetin şe'ni metanet, sebat, iltizam-ı hak olan salabet-i diniyedir.”(Mn.89)
“Düşmanın hedef-i hücumu, onların hasenesi olan azm ü sebattır ve İslâmiyet düşmanına vasıta-i tesmim olmaktan feragatıdır.”(Sti.49)

-SEBEB:”Sebeb, yalnız zahirî bir perdedir.”(S.422)
“Sebeb ve müsebbeb ortasındaki uzun mesafede, esma-i İlahiye birer yıldız gibi tulû' eder.”(S.422)
“Sual ve cevab, dâî ve sebeb, ikisi de Hak'tandır.”(S.464)
“Kader, sebeble müsebbebe bir taalluku var.”(S.467)
“Herbir şey, bir sebeble bağlanmış.”(S.608)
“En a'lâ bir sebeb, en âdi bir müsebbebe kuvveti yetmiyor.”(S.679)
“Sebeb gayet âdi, âciz ve ona isnad edilen müsebbeb ise gayet san'atlı ve kıymetli olduğundan, sebebi azleder.”(S.681)
“Her işte iki sebeb var; biri zahirî...”(M.47)
“Hem vücud, her halde mevcud bir illet ister. Muhakkak bir sebebe istinad eder.”(L.73,185)

“Zannedildiği gibi, irade-i külliyenin bir defa müsebbebe, bir defa da sebebe ayrı ayrı taalluku yoktur. Ancak müsebbeble sebebe bir taalluku vardır.”(İ.İ.74,75,E.II/78,T.178)
“Hayat ile kudret arasında zahirî bir sebeb tavassut etmiyor.”(İ.İ.179,Ms.71,112,173)

-SECCADE:” Lâakal günün bir saatini, ihtiyat akçesi gibi, hakikî istikbal için teşkil olunan bir sandukça-i uhreviye olan bir mescide veya bir seccadeye at.”(S.273)

-SECDE:” İbadetin manası şudur ki: Dergâh-ı İlahîde abd, kendi kusurunu ve acz ve fakrını görüp kemal-i rububiyetin ve kudret-i Samedaniyenin ve rahmet-i İlahiyenin önünde hayret ve muhabbetle secde etmektir.”(S.41)
“Kemal-i bîzevaline ve cemal-i bîmisaline karşı secde edip hayret ve muhabbet ve mahviyetini ilân etmek...”(S.43)
“Sermediyet-i uluhiyetine karşı mahviyetkârane secde ederek...”(S.43-46,125,248-249)
“Hazret-i Cebrail Aleyhisselâm, Dıhye suretinde huzur-u Nebevîde bulunduğu bir anda, huzur-u İlahîde haşmetli kanatlarıyla Arş-ı A'zam'ın önünde secdeye gider.”(S.194,K.K.316-317)
“Âdem'e secde olan hâdise, sırf bir emr-i gaybîdir. Akıl ona yol bulamaz. Kavî bir imandan sonra teslim ve iz'an edilebilir.”(S.245,246,401,K.K.74,Bakara.34)
“Bütün mevcudat, herbirisi birer mahsus tesbih ve birer hususî ibadet, birer has secde ettikleri...”(S.318)
“Bir Celil-i Cemil, şu mevcudatın âyinelerinde kibriya ve kemalini ve celal ve cemalini izhar edip nazar-ı dikkati celbediyor. O da ona mukabil: "Allahü Ekber, Sübhanallah" deyip, mahviyet içinde hayret ve muhabbet ile secde eder.”(S.330)
“Kur'an-ı Hakîm tasrih ediyor ki: Arştan ferşe, yıldızlardan sineklere, meleklerden semeklere, seyyarattan zerrelere kadar herşey Cenab-ı Hakk'a secde ve ibadet ve hamd ve tesbih eder.”(S.351-352,K.K.82,Hacc.18,S.378,391-392,446,M.126,135,153, 160,168, İ.İ.42,Ms.63)
“Müçtehidlerce "istikbal-i kıble" namazda şart olması ve şart ise bütün erkânda bulunması sırrıyla, secde ve rükû'da istikbal-i kıble lâzım geliyor.”(Ş.507)
“Rivayette vardır ki: "Âhirzamanda Deccal gibi bir kısım şahıslar, uluhiyet dava edecekler ve kendilerine secde ettirecekler."(Ş.584,K.K.642)
“Baş ile yapılan secde Allah için olursa ibadettir, gayrısı için dalalettir. Kezalik şuaranın hayalen yaptıkları hayret ve muhabbet secdeleri dalalettir. Hayal, onun ile fâsık olur.”(Ms.196)
“Rüku' ve secdede devam ve kesrette meşhur olan Hazret-i Aliyy-il Murtaza...”(B.275,Fetih.29)
“Ey Nurcular! Allah'ın sizlere ihsan ettiği ezelî lütfuna karşı secdeden başlarınızı kaldırmayınız.”(E.I/135)

-SECİYE:”Nihayet hüsnündeki secaya-yı galiyesi...”(S.236)
“Gaye-i insaniyet ve vazife-i beşeriyet, ahlâk-ı İlahiye ile ve secaya-yı hasene ile tahalluk etmek...”(S.540)
“Bu zât, büyük ve çok âdetleri; hem inadcı, mutaassıb büyük kavimlerden, zahirî küçük bir kuvvetle, küçük bir himmetle, az bir zamanda ref'edip yerlerine öyle secaya-yı âliyeyi ki, dem ve damarlarına karışmış derecede sabit olarak vaz' u tesbit eyliyor.”(M.199)
“Bazı fena cereyanlarla, o kuvvetli ve kıymetdar seciye inkişaf etmez veyahut sû'-i istimal edilir.”(L.200,201-202)
“İnsanın sair zîhayatlar üstündeki tefevvuku ve rütbesi ise; yüksek seciyeleri ve cem'iyetli istidadları ve küllî ubudiyetleri ve geniş vücudî daireleri itibariyledir.”(Ş.223)
“Anarşi hiçbir hakkı tanımaz, insaniyet seciyelerini canavar hayvanların seciyesine

çevirir.”(E.II/159,T.99)
“Hadîs olarak işitiliyor: "Her akşamda güneş arşa gider, secde eder. İzin alıyor, sonra geliyor."(Mh.60,92)
“Fıtrat-ı insan bir mezraa hükmündedir ki, secaya-yı hasene temayülat-ı şerriye ile beraber, taneler gibi dest-i kaderle içinde ekilmiştir.”(Sti.86)

-SEFAHET:”Fısk ve sefahet, ne büyük bir hasaret ve helâket...”(S.18)
“Âhireti tasdik eden, fakat sefahet ve dalalette gidenlere, bir haps-i ebedî ve bütün dostlarından bir tecrid içinde bir haps-i münferid, yalnız başına bir hapis kapısıdır. Öyle gördüğü ve itikad ettiği ve inandığı gibi hareket etmediği için öyle muamele görecek.”(S.142)
“Elli sene sonraki halleri bir sinema ile gösterilse idi, ehl-i sefahet şimdiki güldüklerine yüzbinlerce nefrin ve nefret edip ağlayacaktılar.”(S.144,146-149)
“Sefahet ve sarhoşluk bir perdedir, muvakkaten hissettirmez. "Tuh onların aklına!" de...”(S.635)
“İsraf Sefahetin, Sefahet Sefaletin Kapısıdır.”(S.721)
“Sefahet fenadır, insanlara yakışmaz.""(S.737,L.238,Ş.198-200,226)
“Sıkıntı, sefahetin muallimidir.”(M.477)
“Bu inkılabları mevki-i mer'iyete koyan devletin bir kısım yeni kanunlarına, cebr-i keyfî-i küfrî; cumhuriyete, istibdad-ı mutlak; rejime, irtidad-ı mutlak ve bolşeviklik ve medeniyete sefahet-i mutlaka" demiş.”(Ş.435)
“Yıpranmaz bir imanın bulunduğu bir yere, menfî bir ideolojinin aşıladığı ahlâksızlık ve sefahet giremez.”(Ş.545)
“Ehl-i sefahet ve dalalet, dünyada dahi bir manevî Cehennem içinde azab çekerler...”(Ş.678)
“Mimsiz medeniyetin sefahet ve dalalet ve İslâm'a ettiği ihanet cezası olarak mütemadiyen başına gelen tokadlara ve boğuşmalar...”(Ks.39)
“Bilhassa medeniyetin sefahet ve dalaletine ceza olarak gelen gazab-ı İlahînin bir cilvesi olan harb-i umumî...”(Ks.118,158)
“Şimdiki ehl-i nifakın mütemerridane sefahetinin cezası olarak umuma ve masumlara da gelen bu açlık ve derd-i maişet belası...”(Ks.235,E.I/175,218,II/100,T.56)
“Sefahet ve rezaletteki hürriyet, hürriyet değildir; belki hayvanlıkdır, şeytanın istibdadıdır, nefs-i emmareye esir olmakdır Hürriyet-i umumî efradın zerrat-ı hürriyatının muhassalıdır. Hürriyetin şe'ni odur ki; ne nefsine, ne gayriye zararı dokunmasın.”(T.81,428,Hş.7,Mn.19)
“Bu tahribat ve sefahet ve cazibedar hevesat zamanında, bu takvâ olan def'-i mefasid ve terk-i kebâir üssül-esas olup, büyük bir rüçhaniyet kesbetmiş.”(T.303)
“Ehl-i sefaheti sefahetinden kurtarmanın çare-i yegânesi; aynı lezzetinde elemini gösterip hissini mağlub etmektir.”(Hş.9)

-SEFALET:”Cidalin şe'ni budur: Tenazü' ve tedafü'; bundan çıkar sefalet..”
(S.712,M.270-271,Mh.42,Mn.12)
“Ataletin mücazatı sefalettir...”(M.477,L.141,146,K.K.683)

-SEFER:”Sefer eden namazını kasreder.Bu namazın kasrına bir illet ve bir hikmet var.İllet seferdir.Hikmet meşakkattır.Sefer bulunsa meşakkat olmasa da namaz kasredilir.Sefer olmasa,hanesinde yüz meşakkat görse yine namaz kasredilmez.Çünki,meşakkat filcümle bazen seferde bulunması kasrı namaza hikmet olmasına kâfidir ve seferi illet yapmasına da yine kâfidir.”(O.L.171,S.482,B.383,Hş.49,K.K.344-345)
“Ruhsat-ı şer'iye olan kasr-ı namaz ve takdim te'hir, vesait-i nakliye bir kararda olmadığı için

onlara bina edilmez. Belki kaide-i şer'iye olan kasr-ı namaz, sabit olan mesafeye bina edilebilir.
Eğer denilse ki: Tayyare ile ve şimendifer ile bir saatte giden zahmet çekmiyor ki, ruhsata müstehak olsun.
Elcevab: Tayyare ve şimendiferde abdest alıp, vaktinde namazını kılmak, yayan serbest gidenlerden daha ziyade müşkilât bulunduğu için, ruhsata sebebiyet verir.”(B.383)
“Hem nakl-i sahih ile; bir defa, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm seferde namaz kılacak vaktinde atına dedi: "Dur." O da durdu. Namaz bitinceye kadar hiçbir azasını kımıldatmadı.”(M.154,178,K.K.493-494)
“Misafir olan bir kimse seferinde çok yerlere, menzillere uğrar, Uğradığı her yerin âdetleri ve şartları ayrı ayrı olur.”(M.134)
“Ömür az, sefer uzun...”(Ms.214)
“Her bir insan için hayat seferinde iki yol vardır. Bu iki yolun uzunluğu kısalığı birdir. Amma birisinde ehl-i şuhud ve ehl-i vukufun şehadet ve tasdikleriyle onda dokuz menfaat ihtimali var. İkinci yolda mes'ele ma'kusedir. Onda dokuz zarar ihtimali vardır.”(Ms.222-223)

-SEKENE:” Demek, gökleri güneşleri, yıldızları şenlendirecek ve hayatdar vaziyetini verecek ve netice-i hilkat-ı semavatı gösterecek ve hitabat-ı Sübhaniyeye mazhar olacak olan zîşuur, zîhayat ve semavata münasib sekeneler, herhalde sırr-ı hayatla bulunuyorlar ki, onlar da melaikelerdir.”(S.109,504,Ş.39,44,121,264)
“Sekene-i arz için, semaya çıkmak için bir yol vardır.”(S.177)
“Semanın sükût ve sükûneti ve intizam ve ıttıradı ve vüs'at ve nuraniyeti gösterir ki: Sekenesi, zeminin sekenesi gibi değiller; belki bütün ahalisi muti'dirler. Ne emrolunsa onu işlerler.”(S.177)
“Semavatta hüşyar nöbettarlar, muti' sekeneler var. Arzlı şerirlerin ihtilatından ve istima'larından hoşlanmayan cünudullah bulunduğuna ilân ve işarettir.”(S.182,178,180)
“Şu kusûr-u semaviye ve şu büruc-u samiyenin dahi kendilerine münasib zîhayat, zîşuur sekeneleri vardır. Balık suda yaşadığı gibi, güneşin ateşinde dahi o nurani sekeneler bulunur. Nâr nuru yakmaz, belki ateş ışığa meded verir.”(S.507,508,510,589)

-SEKİNE:”Hz. Cebrail’in -alâ nebiyyina ve aleyhis-selâtü vesselam- huzuru nebevide getirip Hz.Ali’ye (RA) Sekine namıyla bir sahifede yazılı ismi A’zam,Hz.Ali’nin (RA) kucağına düşmüş.Hz. Ali diyor:”Ben Cebrailin şahsını yalınız alâim-us-sema suretinde gördüm,sesini işittim.Sahifeyi aldım,bu isimleri içinde buldum.”(O.L.412)
“İsm-i A'zam ve Sekine denilen Esma-i Sitte-i Meşhurenin hakikatlarını gayet âlî bir tarzda beyan ve isbat eden ve Yirmidokuzuncu Lem'ayı takib eyleyen Otuzuncu Lem'a namında Altı Nükte-i Esma Risalesi...”(M.462)
“Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.), Kaside-i Ercuze'sinde "Sekine" nam-ı âlîsiyle beyan ettiği ism-i a'zam...”(L.341,18.Lem’a,K.K.741)
“"Sekine" nam-ı âlîsiyle tabir edilen ve herbiri bir İsm-i A'zam olan veyahud altısı birden İsm-i A'zam bulunan Esma-i Hüsnadan "Ferd, Hayy, Kayyum, Hakem, Adl, Kuddüs" ism-i şerifleri...”(L.429)
“ (Ey kadri yüce olan bu ismi taşıyan kişi.) cifir ve ebcedî hesabıyla bin üçyüz elli üç senesi ki, Risale-i Nur şakirdlerinin en sıkıntılı bir zamanına ve o zamanda "Sekine" tabir edilen İsm-i A'zamı, yetmiş bir âyet ile yüz yetmiş bir defa daimî vird eden Risale-i Nur Müellifinin isimlerine tevafuk sırrıyla parmak basması, o zamanda İsm-i A'zamı hâmil Risale-i Nur Müellifinin hususiyetini ve selâmetle kurtulacaklarını tebşir etmekle işaret ettiğini; Lillahilhamd, selâmet ile kurtulmaları, keramet-i Aleviyeyi tasdik ettiğini...”(L.448,Ş.736)

“İmam-ı Ali (R.A.) Sekine ile meşgul olan Said'e bakar, konuşur. Akabinde (Ey bu zamana yetişen kişi) der. İki-üç yerde kuvvetli işaret ile Said ismini verdiği şakirdine hitaben "Kendini Sekine ile dua edip muhafazaya çalış."(Ş.736,St.119.127,169)
“Evvelâ ulvî ve gaybî kerametten bahsedeceğim: Mecmuat-ül Ahzab'da Ercuze namındaki kaside-i mübareki, Fethi Bey'de buldum. Birçok yerlerini okudum. Fazla tedkik edemedim. Ancak Sekine namı verilen ve İsm-i A'zam'ı tazammun eden altı isim "Ferd, Hayy, Kayyum, Hakem, Adl, Kuddüs Celle Celalühü" olarak buldum. Bu esma-i mübarekenin vird edilmesine müsaade ve ne suretle devam iktiza ettiğine emrinizi istirham ederim.
Merhum ceddimin Hazret-i Ali Radıyallahü Anh Efendimiz hazretlerine ma'tuf ve evvelce arz ettiğim: (Keramat-ül evliyai hakkun) düsturunu tasdik sadedindeki keramat hadîsinin ifade edildiği bir zamanda, orada da bu mübarek eserin neşredilmiş olması, cidden hayreti mûcib olmakla beraber, işlerimizin tesadüfle alâkası olmadığını gösterecek küçük bir delil ve Risale-i Nur, Mu'cize-i Kübra-i Ahmediye (A.S.M.) olan Kur'an-ı Azîmüşşan'dan nebean ettiği için, i'cazkâr hâdisat eksik olmayacağına işarettir.”(B.303,K.K.741,Mecmuat-ül Ahzab.2/582,368)

-SELANİK:” Bu kışta bana verilen elîm sıkıntıların bir sebebi: Selanik'lilerin istibdad-ı mutlakları, serbest fırkalarla kırmasına yardımım olmasın diye beni herkesten tecrid ettiler. Risale-i Nur, binlerle benim bedelime konuşuyor, küfr-ü irtidadı kırıyor, anarşiliği bozuyor.”(E.I/154)

-SELEF-SELEF-İ SALİHİN:” Kur'an-ı Hakîm madem her zaman ve her taifeye hitab ediyor; her asrın her tabakasının hissesini câmi' çok mütenevvi' vücuhları, manaları olabilir. Selef-i Sâlihîn ise, en hâlis parça onlarındır ki, beyan etmişler.”(M.390,414)
“Selef-i sâlihînin ve muhakkikîn-i ülemanın âsârları, çendan her derde kâfi ve vâfi bir hazine-i azîmedir...”(M.425)
“Cadde-i kübra, velayet-i kübra olan ehl-i veraset-i nübüvvet olan sahabe ve selef-i sâlihînin caddesidir.”(M.450)
“Selef-i Sâlihîn'in bıraktığı kudsî tefsirler iki kısımdır: Bir kısmı, ahkâma dair tefsirlerdir. Diğer bir kısmı da, âyât-ı Kur'aniyenin hikmetlerini ve iman hakikatlarını tefsir ve izah ederler. Selef-i Sâlihîn'in bu türlü tefsirleri çoktur.”(İ.İ.226)
“Selef-i sâlihîn asrında ve o zaman çarşısında en mergub meta, Hâlık-ı Semavat ve Arz'ın marziyatlarını ve bizden arzularını kelâmından istinbat etmek ve nur-u nübüvvet ve Kur'an ile kapatılmayacak derecede açılan âhiret âlemindeki saadet-i ebediyeyi kazandırmak ve vesailini elde etmek idi.”(Ms.91)
“Zaman-ı saadette ve selef-i sâlihîn zamanlarında hükümferma hak ve bürhan ve akıl ve meşveret olduklarından, şükûk ve şübehatın hükümleri olmaz idi.”(Mh.37)
“Binaenaleyh halefin selefe ait vazifeyi tamamıyla üzerine alarak onların yerine kaim olması, o hazretin bütün seleflerine nâib ve bütün ümmetlerine resul olduğunu iktiza eder.”(İ.İ.52)
“Beşerde meyl-i teceddüd var. Halef selefi kâmil görse, tezyid eylemese; meylinin tatminini başka tarzda arar, bazan aks-ül amel yapar.”(Sti.22,79)

-SEMA:”Şu kusûr-u semaviye ve şu büruc-u samiyenin dahi kendilerine münasib zîhayat, zîşuur sekeneleri vardır.”(S.507)
“Elbette Küre-i Arzdan daha latif, daha nuranî, daha büyük, daha ehemmiyetli olan ecram-ı semaviye ölü, camid, hayatsız, şuursuz kalması imkân haricindedir. Demek, gökleri güneşleri, yıldızları şenlendirecek ve hayatdar vaziyetini verecek ve netice-i hilkat-ı semavatı gösterecek ve hitabat-ı Sübhaniyeye mazhar olacak olan zîşuur, zîhayat ve semavata münasib sekeneler,

herhalde sırr-ı hayatla bulunuyorlar ki, onlar da melaikelerdir.”(S.109,102)
“O Melik ise, ezel ebed sultanı olan bir Zât-ı Mukaddes'tir ki, yedi kat semavat ve arz ve içlerinde olan herşey, kendilerine mahsus lisanlarla o zâtı takdis edip tesbih ediyorlar. Hem öyle bir Melik-i Kadîr ki, semavat ve arzı altı günde yaratarak arş-ı rububiyetinde durup; gece ve gündüzü, siyah ve beyaz iki hat gibi birbiri arkası sıra döndürüp, kâinat sahifesinde âyâtını yazan; ve Güneş, Ay, yıldızlar emrine müsahhar zîhaşmet ve zîkudret sahibidir.”(S.123,164)
“Şu muhteşem burçlar sahibi, müzeyyen kasırlar hükmünde olan semavat dahi, zîşuur ve zevil-idrak mahluklarla doludur. Onlar dahi ins ve cin gibi, şu âlem sarayının seyircileri ve şu kâinat kitabının mütalaacıları ve şu saltanat-ı rububiyetin dellâllarıdırlar.”(S.176)
“Zemine lâzım olan ziya, hararet ve bereket ve rahmet gibi şeyler semadan geliyor, yani gönderiliyor.”(S.177)
“Semanın sükût ve sükûneti ve intizam ve ıttıradı ve vüs'at ve nuraniyeti gösterir ki: Sekenesi, zeminin sekenesi gibi değiller; belki bütün ahalisi muti'dirler.”(S.177,178)
“Madem arzdan semaya gidip gelmek var. Semadan arza inip çıkmak oluyor. Ehemmiyetli levazımat-ı arziye, oradan gönderiliyor ve madem ervah-ı tayyibeler semaya gidiyorlar. Elbette ervah-ı habise dahi, ahyarı takliden semavat memleketine gitmeğe teşebbüs edecekler.”(S.179-180,K.K.69,Rahman.33-35)
“Semavatta hüşyar nöbettarlar, muti' sekeneler var.”(S.182,262)
“Bak şu kâinat bostanına, şu zeminin bağına, şu semanın yıldızlarla yaldızlanmış güzel yüzüne dikkat et!.”(S.294,351)
“Semavat ve Arz, böyle iki daire-i teklif ve tecrübe ve imtihan için açılmıştır. Müddet bittikten sonra Semavat ve Arz, daire-i teklife ait eşyayı emr-i İlahiyle bertaraf eder.”(S.376,392)
“Evet bir Sâni'-i Hakîm'e şehadet eden sahaif-i âlemin birinci derecesi, semavat ve arzın asl-ı hilkatleridir.”(S.399,396,401)
“Sema ve zemini, rızkınıza iki hazine gibi müheyya edip oradan yağmuru, buradan hububatı çıkaran kimdir? Allah'tan başka koca sema ve zemini iki muti hazinedar hükmüne kimse getirebilir mi? Öyle ise, şükür ona münhasırdır."(S.416,428,K.K.K.92,Yunus.31)
“Âyâ, üstünüzdeki semaya bakmıyor musunuz ki, biz ne keyfiyette, ne kadar muntazam, muhteşem bir surette bina etmişiz. Hem görmüyor musunuz ki; nasıl yıldızlarla, Ay ve Güneş ile tezyin etmişiz, hiçbir kusur ve noksaniyet bırakmamışız.” (S.432,K.K.95,A’raf.185)
“Dünya hanesinin tavanı olan sema mekânı ise, ecramların harekâtıyla, kuyruklu yıldızların zuhuruyla, küsufat ve husufatın vuku bulmasıyla, yıldızların sukut etmeleri gibi tegayyürat gösterir ki; semavat dahi sabit değil; ihtiyarlığa, harabiyete gidiyor. Onun tegayyüratı, haftalık saatte günleri sayan bir mil gibi çendan ağır ve geç oluyor.”(S.437,504)
“Sema güneşlerle, yıldızlarla tesbihat yapar.”(S.513)
“Kâinatı hayret-feza acib bir tertib ile tanzim etmiş. En küçük tabakat-ı mahlukattan olan zerrattan tâ semavata ve semavatın birinci tabakasından tâ arş-ı a'zama kadar birbiri üstünde teşkilât var. Her bir sema, bir ayrı âlemin damı ve rububiyet için bir arş ve tasarrufat-ı İlahiye için bir merkez hükmündedir. O dairelerde ve o tabakatta çendan ehadiyet itibariyle bütün esma bulunabilir. Bütün ünvanlarla tecelli eder. Fakat nasılki adliyede hâkim-i âdil ünvanı asıldır, hâkimdir. Sair ünvanlar orada onun emrine bakar, ona tabidir. Öyle de, herbir tabakat-ı mahlukatta, herbir semada bir isim, bir ünvan-ı İlahî hâkimdir. Sair ünvanlar da onun zımnındadır.”(S.564)
“Elbette insan-ı ekber olan âlemde ve şu insan meyvesinin şeceresi olan kâinatta, âlem-i cismaniyetten başka âlemler var. Hem âlem-i arzdan, tâ Cennet âlemine kadar herbir âlemin birer seması vardır.”(S.569,570)

“Ehl-i dalaletin ölmesiyle, semavat ve zemin, onların üstünde ağlamıyorlar." Ve mefhum-u muhalif ile delalet ediyor ki: "Ehl-i imanın dünyadan gitmesiyle, semavat ve zemin, onların üstünde ağlıyor."(S.638,K.K.104,Duhan.29)
“Semavatta binler âlem var. Yıldızların bir kısmı herbiri birer âlem olabilir.”(M.329)
“Müteaddid âyetler, semavatı yedi sema olarak beyan ediyor.”(L.66,64-69,Talak.12)
“Sema, emvacı karardade olmuş bir denizdir."(L.67,K.K.356-357)
“Semanın insanlara bir sakf, bir dam gibi yapılması, yıldızların o damda asılı kandiller gibi olmalarını istilzam eder ki, teşbih tamam olsun.”(İ.İ.100)
“Şeriatın nakliyatına nazaran, Cenab-ı Hak bir cevhereyi, bir maddeyi yaratmıştır, sonra o maddeye tecelli etmekle bir kısmını buhar, bir kısmını da mayi kılmıştır; sonra mayi kısmı da, tecellisiyle tekâsüf edip "zebed" köpük kesilmiştir; sonra Arz veya yedi küre-i arziyeyi o köpükten halketmiştir. Bu itibarla herbir arz için hava-i nesimîden bir sema hasıl olmuştur. Sonra o madde-i buhariyeyi bastetmekle yedi kat semavatı tesviye edip yıldızları içine zer'etmiştir ve o yıldızlar tohumuna müştemil olan semavat in'ikad etmiş, vücuda gelmiştir.”(İ.İ.187)
“Arz'ın -hepsinden evvel tekâsüf ve tasallüb etmekle acele kabuk bağlayarak uzun zamanlardan beri menşe-i hayat olması itibariyle- hilkat-i teşekkülü semavattan evveldir. Fakat Arz'ın bastedilmesiyle nev'-i beşerin taayyüşüne elverişli bir vaziyete geldiği, semavatın tesviye ve tanziminden sonra olduğu cihetle, hilkatı semavattan sonra başlarsa da bidayette, mebde'de ikisi beraber imişler.”(İ.İ.188,189-198)
“O inadlı münkire "Hâlık-ı Semavat ve Arz kimdir?" diye sorulduğu zaman çar ü nâçar "Allah'tır" diyecektir.”(Ms.36,K.K.104,Lokman.25)
“Semavat, ayaz, bulutsuz, yağmuru yağdıracak bir kabiliyette olmadığı gibi, arz da kupkuru, nebatatı yetiştirecek bir şekilde değildir. Sonra ikisinin de yapışıklıklarını izale ve fetk ettik. Birisinden sular inmeğe, ötekisinden nebatat çıkmağa başladı.”(Ms.120-121)
“Semavat ve Arz'ın haricine kaçıp kurtulamayan insan, Hâlık-ı Külli Şey'in rububiyetine muhabbetle rıza-dâde olmalıdır.”(Ms.122,204-206)
“Semavat zemine gıbta eder ki; zeminde hâlisen-lillah sohbet ve zikir ve tefekkür için, bir-iki adam, bir-iki nefes, yani bir-iki dakika beraber otururlar; kendi Sâni'-i Zülcelalinin çok güzel âsâr-ı rahmetini ve çok hikmetli ve süslü eser-i san'atını birbirine göstererek Sâni'lerini sevip sevdirirler, düşünüp düşündürürler.”(B.260,316,E.I/230,St.56)

-SEN:”Sen dahi Cenab-ı Hak'tan bir intibah iste ki, senin fikrini Hakîm-i Zülcelal'in hesabına çevirsin...”(B.67)
“Madem sen bâkisin, yeter; herşeye bedelsin. Madem sen varsın, herşey var."(L.15)
“Ne sen fâilsin ve ne senin esbabın...”(Ms.66)
“Sen zâilsin. Dünya da zâildir.”(Ms.129)
“Sen de yolcusun.”(Ms.130)
“Ey müteşekki! Sen nesin? Neye binaen itiraz ediyorsun?”(Ms.193)

-SEVAB:” Amellerin fazilet ve sevabına dair ehadîs-i şerifenin bir kısmı tergib ve terhibe münasib bir tesir vermek için belâgatlı bir üslûbda geldiğinden, dikkatsiz insanlar onları mübalağalı zannetmişler. Halbuki bütün onlar ayn-ı hak ve mahz-ı hakikat olduklarından mücazefe ve mübalağa, içlerinde yoktur.”(S.345)
“Kur'an-ı Hakîm'in herbir harfinin bir sevabı var, bir hasenedir.”(S.346,K.K.332-333)
“Yâsin-i Şerif'in herbir harfi takriben beşyüze yakın sevabı vardır. Yani o kadar hasene sayılabilir.”(S.347)

“Sevab-ı a'mal o âleme baktığı için, dünyevî nazarımız ona dar geliyor. Aklımıza sığıştıramıyoruz.”(S.348)
“Sevab ve fazilet, nur âlemindendir. O âlemden bir âlem, bir zerreye sığışabilir. Nasılki bir zerrecik bir şişede, semavat nücumuyla beraber görünebilir. Öyle de, niyet-i hâlise ile şeffafiyet peyda eden bir zikirde veya bir âyette, semavat gibi nuranî sevab ve fazilet yerleşebilir.”(S.349)
“Elbette kâinatın intizam ve mizan lisanıyla hikmet ve adaletine şehadet ettiği bir Âdil-i Hakîm, insan için medar-ı sevab ve ikab olacak, mahiyeti meçhul bir cüz'-i ihtiyarî vermiştir.”(S.466,460)
“Ve o Sâni'-i Hakîm ve o Âdil-i Rahîm; elbette cismanî âletlerin vezaifine ücret olarak ve hidematına mükâfat olarak ve ibadat-ı mahsusalarına sevab olarak, onlara lâyık lezaizi verecektir.”(S.498)
“Nihayetsiz bir sevab ve hadsiz bir rahmet seni bekliyor.”(S.635,M.53,411,413)
“En küçük bir muamelede, hattâ yemek, içmek ve yatmak âdâbında Sünnet-i Seniyeyi müraat ettiği dakikada, o âdi muamele ve o fıtrî amel, sevablı bir ibadet ve şer'î bir hareket oluyor.”(L.50)
“Ey sevaba hırslı ve a'mal-i uhreviyeye kanaatsız insan! Bazı Peygamberler gelmişler ki, mahdud birkaç kişiden başka ittiba edenler olmadığı halde, yine o peygamberlik vazife-i kudsiyesinin hadsiz ücretini almışlar.”(L.152)
“Madem çok sevab istersin, ihlası esas tut ve yalnız rıza-yı İlahîyi düşün.”(L.152)
“Her mü'min derecesine ve dünyada kazandığı sevablar, haseneler nisbetinde inbisat ve inkişaf eden duygularıyla zevk alır, telezzüz eder, müstefid olur.”(L.156,161,225)
“Allah hakîmdir, öyle ise sevab ve ikab abes değildir; ancak istihkaka göredir. Öyle ise, ızdırar ve cebir yoktur.”(İ.İ.72)
“Ve keza ibadet, yaratılışın ücreti ve neticesidir. Bu itibarla sevab, ibadetin ücreti olmayıp, ancak Cenab-ı Hakk'ın kereminden olduğuna işarettir.”(İ.İ.98)
“Ve keza nazar ile niyet, mahiyet-i eşyayı tağyir eder. Günahı sevaba, sevabı günaha kalbeder.”(Ms.51)
“İnsanın bir akrabasına (meselâ) okuduğu bir Fatiha-i Şerife'den hasıl olan sevabda istifade etmekte, bir ile bin müsavidir. Nasıl ki ağızdan çıkan bir lafzın işitilmesinde, bir cemaat ile bir ferd bir olur. Çünki latif şeyler matbaa gibidir. Basılan bir kelimeden bin kelime çıkar.”(Ms.88,108)
“Mü'minler ibadetlerinde, dualarında birbirine dayanarak cemaatle kıldıkları namaz ve sair ibadetlerinde büyük bir sır vardır ki; her bir ferd, kendi ibadetinden kazandığı miktardan pek fazla bir sevab cemaatten kazanıyor.”(Ms.239)
“Bedreddin'in okuduğu her bir harf-i Kur'an'ın, on sevabdan tut tâ bine kadar uhrevî meyveleri vardır. Hem vâlidesinin defter-i a'maline, hem hoca ve üstadının defter-i a'maline dahi o sevablar kaydolunur.”(B.352)
“Dünyanın meşakkatleri madem sevab verir, geçerler; o musibetlere karşı sabır içinde şükür ile, metanetle mukabele edilmek gerektir.”(Ks.14)
“İmam-ı Rabbanî demiş ki: "Bid'a olan yerlere girmeyiniz." Maksadı, sevabı olmaz demektir; yoksa, namaz battal olur değil.”(Ks.247,E.I/19,34,163)
“Biz ölsek, Milletimiz olan İslâmiyet haydır, ilelebed bakidir. Milletim sağ olsun, sevab-ı uhrevî bana kâfidir.”(T.87)

-SEVAD-I A’ZAM:” Sevad-ı a'zama ittiba edilmeli. Ekseriyete ve sevad-ı a'zama dayandığı zaman, lâkayd Emevîlik, en nihayet Ehl-i Sünnet cemaatine girdi. Adedce ekalliyette kalan salabetli Alevîlik, en nihayet az bir kısmı Râfızîliğe dayandı.”(M.475,S.723)

-SEVKİYAT:”Biz gidiyoruz, aldanmakta faide yok. Gözümüzü kapamakla bizi burada durdurmazlar, sevkiyat var.”(L.224,M.226)
“Saadet-i ebediye saraylarında hadsiz rahmeti ve keremi bulunan ve her bahar ve yazı birer sofra yapan ve nimetlerle dolduran bir Rahman-ı Rahîm-i Zülcelali Ve'l-ikram'ın ziyafetleri kurulmuş ve ihsanlarının sergileri açılmış, oraya sevkiyat var...”(Ş.199)
“Derece-i ihtiyaç nisbetinde yapılan sevkiyatta büyük bir intizam vardır.”(Ms.17)

-SEVR:” Şimdi İslâmlar içinde Nur-u Kur'ana muhalif haletlerin ekserisi, o sû'-i kasdların ve Sevr Muahedesi gibi gaddarane muahedelerin vahîm neticeleridir.”(Ş.719,St.102,K.K.124.Tevbe.32)
“Avrupa zalim hükûmetleri zulümleriyle ve Sevr muahedesiyle Âlem-i İslâm'a ve merkez-i hilafete ettikleri ihanete mukabil öyle bir mağlubiyet tokadını yediler ki; dünyada dahi bir cehenneme girip çıkamıyorlar, azabda çırpınıyorlar.”(Ks.17,E.II/206)

-SEVR VE HUT:” Mısır Kıt'ası, kumistan olan Sahra-yı Kebîr'in bir parçası olduğundan Nil-i Mübarek'in feyziyle gayet mahsuldar bir tarla hükmüne geçtiğinden, o cehennem-nümun sahra komşuluğunda şöyle cennet-misal bir mevki-i mübarekin bulunması, felahat ve ziraatı ahalisinde pek mergub bir surete getirmiş ve o sekenenin seciyesine öyle tesbit etmiş ki, ziraatı kudsiye ve vasıta-i ziraat olan "bakar"ı ve sevri mukaddes, belki mabud derecesine çıkarmış. Hattâ o zamandaki Mısır milleti sevre, bakara ibadet etmek derecesinde bir kudsiyet vermişler. İşte o zamanda Benî-İsrail dahi, o kıt'ada neş'et ediyordu ve o terbiyeden bir hisse aldıkları, İcl mes'elesinden anlaşılıyor.”(S.246)
“"Sevr" ve "Hut" isminde ve âlem-i misalde sevr ve hut timsalinde berrî ve bahrî hayvanat nâzırlarından iki melaiketullah, âdeta bir koca öküz ve cismanî bir balık zannedilerek hadîse ilişilmiş.”(S.342,L.90,T.91,K.K.328-329)
“İbn-i Abbas (R.A.) gibi zâtlara isnad edilen sahih bir rivayet var ki, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dan sormuşlar: "Dünya ne üstündedir?" Ferman etmiş:
(Öküz ve Balık üzerine) Bir rivayette bir defa ale's-sevr (Öküz üzerine) demiş, diğer defada ale'l-hût (Balık üzerine.) demiştir. Muhaddislerin bir kısmı, İsrailiyattan alınma ve eskiden beri nakledilen hurafevari hikâyelere bu hadîsi tatbik etmişler. Hususan Benî İsrail âlimlerinin müslüman olanlarından bir kısmı, kütüb-ü sâbıkada "Sevr ve Hut"
İşte Sevr ve Hut namıyla iki büyük melek, bir teşbih-i latif-i kudsî ile ve manidar bir işaretle Sevr ve Hut namıyla tesmiye edilmişler. Kudsî, ulvî lisan-ı nübüvvetten umumun lisanına girdikçe, o teşbih hakikata inkılab etmiş, âdeta gayet büyük bir öküz ve dehşetli bir balık suretini almışlar.”(L.90-91)
“Bazı kütüb-ü İslâmiyede sevr ve huta dair acib ve haric-i akıl hikâyeler, ya İsrailiyattır veya temsilâttır veya bazı muhaddislerin tevilâtıdır ki, bazı dikkatsizler tarafından hadîs zannedilerek Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a isnad edilmiş.”(L.94,92-93,272,Ş.263,580,637)
“Pûşide olmasın, Sevr ve Hut'un kıssa-i meşhuresi İslâmiyetin dahîl ve tufeylîsidir. Râvisiyle beraber müslüman olmuştur. İstersen Mukaddeme-i Sâliseye git, göreceksin; hangi kapıdan daire-i İslâmiyete dâhil olmuştur. Amma İbn-i Abbas'a olan nisbetin ittisali ise, Dördüncü Mukaddeme'nin âyinesine bak, o ilhakın sırrını göreceksin. Bundan sonra mervîdir: "Arz, sevr ve hut üzerindedir." Hadîs olarak rivayet ediliyor.”(Mh.59,60,55)
“Sevr, imaret ve ziraat-ı arzın en büyük vasıtası olan öküzdür. Hut ise, ehl-i sevahilin belki pek çok nev'-i beşerin medar-ı maişeti olan balıktır.”(Mh.61)
“Sevr ve Hut, arzın mahrek-i senevîsinde mukadder olan iki burçtur.”(Mh.62)

-SEYERAN:"Şu mahlukatın şu seyelanı, gayet hakîmane rahmet ve ihsan dairesinde; ve şu seyeranı, gayet alîmane hikmet ve intizam dairesinde; ve şu cereyanı, gayet Rahîmane şefkat ve mizan dairesinde baştan aşağıya kadar hikmetlerle maslahatlarla neticelerle ve gayelerle yapılıyor."(M.239,296,17)
"Bu hayret verici seyahat ve seyeran-ı mevcudat, o sefer ve seyelan-ı mahlukat öyle bir intizam ve mizan ve hikmetle sevk ü idare edilir ve onlara ve o kafilelere kumandanlık eden öyle basirane, hakîmane, müdebbirane kumandanlık ediyor ki; bütün akıllar faraza ittihad edip bir tek akıl olsa, o hakîmane idarenin künhüne yetişemez ve kusur bulup tenkid edemez."(L.347,52,440,Ş.13)
"Esma-i hüsnanın çok hasna ve güzel cilvelerini tazelendirmek için âlem-i gaybdan gelip, âlem-i şehadette vazifedarane bir seyerandır, bir cevelandır."(Ş.17)
"Kezalik bu kesif âlemde ruhanîleri deverandan, cinnîleri cevelandan, şeytanları cereyandan, melekleri seyerandan men'edecek bir mani yoktur."(Ms.138)

-SEYYAH:"İşte ey mağrur nefsim! Sen o seyyahsın. Şu dünya ise, bir çöldür." (S.6,445,447)
"Kâinattan Hâlıkını Soran Bir Seyyahın Müşahedatıdır."(Ş.105,T.333)
"O, dünyaya sırf hâlıkını tanımak, bulmak için gelen seyyah, aklına dedi: "Biz, herşeyden hâlıkımızı sorduk, güzel, tam cevab aldık."(Ş.636)
"Meşhur İslâm seyyahı ve tarihçisi Evliya Çelebi, Seyahatname'si..."(İ.İ.224)

-SEYYARE:" Bir anda bir seyyare veya bir kuyruklu yıldızın emr-i Rabbanî ile küremize, misafirhanemize çarpması; bu hanemizi harab edebilir. On senede yapılan bir sarayın, bir dakikada harab olması gibi..."(S.113)
"Zerre ile seyyare, emrine karşı müsavidirler."(S.166)
"Bir kısım ecsam-ı seyyare, seyyarattan tut tâ katarata kadar, bir kısım melaikenin merakibidirler."(S.176,393)
"Sâni'-i Hakîm, işlerine esbab-ı zahiriyeyi perde ettiğinden, cazibe-i umumiye namında bir kanun-u İlahîsiyle sapan taşları gibi seyyareleri Güneş'le bağlamış ve o cazibe ile muhtelif fakat muntazam hareketle o seyyareleri daire-i hikmetinde döndürüyor ve o cazibeyi tevlid için Güneş'in kendi merkezinde hareketini zahirî bir sebeb etmiş."(S.393-394)
"Hakîm-i Zülcelal, zerratı tahrik edip; kâinatı seyyale ve mevcudatı seyyare ederek, şu küçük zeminde o pek büyük âlemlere pek çok mahsulât-ı maneviye yetiştiriyor."(S.552)
"Evet, manzume-i şemsiye denilen küremizle beraber oniki seyyare; cirmleri küçüklük-büyüklük itibariyle pekçok muhtelif ve mevkileri uzaklık-yakınlık noktasında pekçok mütefavit ve sür'at-i hareketleri çok mütenevvi' olduğu halde kemal-i intizam ve hikmet ile ve kemal-i mizan ile ve bir saniye kadar şaşırmayarak hareketleri ve deveranları ve güneş ile, cazibe kanunu tabir edilen bir kanun-u İlahî ile bağlanmaları, yani onlar imamlarına iktidaları; büyük bir mikyasta bir azamet-i kudret-i İlahiyeyi ve vahdaniyet-i Rabbaniyeyi gösterir."(S.672)
"Evet şu seyyareler, kumandanları olan güneşin dairesinden çıkıyorlar, sabit yıldızlar dairesine girerek semada yeni yeni nakışları ve san'atları gösteriyorlar."(M.15)
"Şu kâinat, emr-i Rabbanî ile seyyaredir."(M.239)
"Güneş ile muhtelif oniki seyyarenin müvazenelerine bak."(L.309)
"Ve oniki seyyareden hiçbir seyyare yıldız yoktur ki; hikmetli hareketiyle ve itaatli müsahhariyetiyle ve intizamlı vazifesiyle ve ehemmiyetli peykleriyle senin vücub-u vücuduna şehadet ve saltanat-ı uluhiyetine işaret etmesin!.."(L.358,Ş.44)

-SEYYİE:” Her seyyiat gibi cebanetin dahi menbaı, dalalettir.”(S.19)
“Dünyaperestlik esasatı olan ahlâk-ı seyyieden tecerrüd et.”(S.216)
“Küfür bir fenalıktır, bir tahribdir, bir adem-i tasdiktir. Fakat o tek seyyie; bütün kâinatın tahkirini ve bütün esma-i İlahiyenin tezyifini, bütün insaniyetin terzilini tazammun eder.”(S.320,465,468)
“İşte ey gafil insan! Bak Cenab-ı Hakk'ın fazlına ve keremine! Seyyieyi bir iken bin yazmak, haseneyi bir yazmak veya hiç yazmamak adalet olduğu halde; bir seyyieyi bir yazar, bir haseneyi on, bazan yetmiş, bazan yediyüz, bazan yedi bin yazar.”(S.321,463)
“Cüz'-i ihtiyarî, seyyiata merci' olmak içindir ki, akideye dâhil olmuş.”(S.464)
“Evet Kur'anın dediği gibi, insan seyyiatından tamamen mes'uldür. Çünki seyyiatı isteyen odur. Seyyiat tahribat nev'inden olduğu için, insan bir seyyie ile çok tahribat yapabilir.... Fakat o seyyiatı, çok mesalihi tazammun eden bir kanun-u İlahî ile icad eden yine Hak'tır.”(S.464)
“Hasenat Cennet'in meyveleri suretine, seyyiat ise Cehennem'in zakkumları şekline girdikleri, pek çok emarat ve pekçok rivayatın şehadeti ile ve hikmet-i kâinatın ve ism-i Hakîm'in iktizasıyla beraber, Kur'an-ı Hakîm'in işaratı gösteriyor.”(S.580)
“Taife-i nisada serbestî inkişafı, sebeb olmuş beşerde ahlâk-ı seyyienin birdenbire inkişafı.”(S.727)
“Cenab-ı Hak âhirette muhasebe-i a'mal düsturuyla, adalet-i Rabbaniyesini, hasenat ve seyyiatın müvazenesiyle gösteriyor. Yani hasenat racih ve ağır gelse, mükâfatlandırır, kabul eder; seyyiat racih gelse cezalandırır, reddeder. Hasenat ve seyyiatın müvazenesi, kemmiyete bakmaz, keyfiyete bakar. Bazı olur, birtek hasene bin seyyiata tereccuh eder, afvettirir.”(M.445,L.85,87,Ş.568)
“Beşerin şimdiki seyyiat-âlûd hırçın ruhunda, mütebessim küçük cenazeler olan suretlerin rolü ehemmiyetlidir.”(M.478)
“Seyyiatta sebeb, nefistir; mücazata bizzât müstehaktır.”(L.85)
“Kur'an-ı Kerim, tahliye-i seyyiatı üç mertebesiyle zikretmiştir. Birincisi, şirki terk; ikincisi, maasiyi terk; üçüncüsü, masivaullahı terk etmektir.”(İ.İ.40)
“O zât-ı nuranî kısa bir zamanda o kavimlerin ahlâk-ı seyyielerini kaldırarak ahlâk-ı hasene ile tebdil ettirdi.”(Ms.26)
“Ve keza kâfir, dünyada hasenatının mükâfatını (filcümle) görür. Mü'min ise, seyyiatının cezasını görür.”(Ms.69)
“İnsan seyyiatıyla, Allah'a zarar vermiş olmuyor. Ancak nefsine zarar eder.”(Ms.130)
“Hasenat yaptığı zaman, habbe habbe yapar. Seyyiat yaparsa kubbe kubbe yapar. Evet meselâ küfür seyyiesi bütün mevcudatı tahkir eder, kıymetten düşürür.”(Ms.221,B.137-138,153)
“Medeniyetin günahları, seyyiatları değil ki; ahmaklar o seyyiatları, o sefahetleri mehasin zannedip; taklid edip, malımızı harap ettiler.”(T.93,97-98,207)

-SIDK:” Demek Kur'an, hak ve hakikat ve sıdk ve hidayet ve hârika bir fesahat olduğundandır ki, usandırmıyor, daima gençliğini muhafaza ettiği gibi taravetini, halâvetini de muhafaza ediyor.”(S.378,448)
“Evet sahabeler ekseriyet-i mutlaka itibariyle hakka âşık, sıdka müştak, adalete hahişgerdirler. Çünki yalanın ve kizbin çirkinliği, bütün çirkinliğiyle ve sıdkın ve doğruluğun güzelliği, bütün güzelliğiyle o asırda öyle bir tarzda gösterilmiş ki, ortalarındaki mesafe Arş'tan Ferş'e kadar açılmış.”(S.484,M.112)
“Şu zamanda, kizb ve sıdkın ortasındaki mesafe o kadar kısalmış ki, âdeta omuz omuza vermişler. Sıdktan yalana (geçmek) pek kolay gidiliyor. Hattâ siyaset propagandası vasıtasıyla yalancılık, doğruluğa tercih ediliyor.”(S.484)

“Bir dane sıdk, yakar milyonla yalanı. Bir dane-i hakikat, yıkar kasr-ı hayali. Sıdk büyük esastır, bir cevher-i ziyalı.”(S.711)
“Bir tane sıdk, bir harman yalanları yakar. Bir tane hakikat, bir harman hayalata müreccahtır.”(M.473)
“İslâmiyetin esası, sıdktır. İmanın hassası, sıdktır. Bütün kemalâta îsal edici, sıdktır. Ahlâk-ı âliyenin hayatı, sıdktır. Terakkiyatın mihveri sıdktır. Âlem-i İslâm'ın nizamı, sıdktır. Nev'-i beşeri kâ'be-i kemalâta îsal eden, sıdktır. Ashab-ı Kiram'ı bütün insanlara tefevvuk ettiren sıdktır. Muhammed-i Hâşimî Aleyhissalâtü Vesselâm'ı meratib-i beşeriyenin en yükseğine çıkaran, sıdktır.”(İ.İ.82)
“Ahlâk-ı âliyeyi ve yüksek huyları hakikata yapıştıran ve o ahlâkı daima yaşattıran, ciddiyet ile sıdktır. Eğer sıdk kalkıp araya kizb girerse, rüzgârlara oyuncak olan yapraklar gibi, o adam da insanlara oyuncak olur.”(İ.İ.107)
“Ben, bu zaman ve zeminde beşerin hayat-ı içtimaiye medresesinde ders aldım ve bildim ki: Ecnebiler, Avrupalılar terakkide istikbâle uçmalariyle beraber, bizi maddi cihette kurûn-u vustâda durduran ve tevkif eden; altı tane hastalıktır. O hastalıklar da bunlardır:
1- Ye'sin (ümidsizliğin) içimizde hayat bulup dirilmesi.
2- Sıdkın hayat-ı içtimaiye-i siyasiyede ölmesi.
3- Adavete muhabbet.
4- Ehl-i imanı birbirine bağlayan nurani rabıtaları bilmemek.
5- Çeşit çeşit sâri hastalıklar gibi intişar eden istibdat.
6- Menfaat-ı şahsiyesine himmeti hasretmek.”(T.89)
“SIDK, İslâmiyetin üssülesasıdır ve ulvî seciyelerinin rabıtasıdır ve hissiyat-ı ulviyesinin mizacıdır. Öyle ise: Hayat-ı içtimaiyemizin esası olan sıdkı, doğruluğu içimizde ihya edip, onunla mânevi hastalıklarımızı tedavi etmeliyiz. Evet sıdk ve doğruluk, İslâmiyetin hayat-ı içtimaiyesinde ukde-i hayatiyesidir.”(T.95-96)
“Necat yalnız sıdkla, doğrulukla olur. Urvetülvüska, sıdkdır.”(T.96)
“Yaşasın sıdk!”(T.101)
“Hem de usûl-i mukarreredendir: Sıdk ve kizb yahut tasdik ve tekzib; kinayat ve emsallerinde, fenn-i Beyan'da "maânî-i ûlâ" tabir olunan suret-i manaya raci' değildirler. Ancak "maânî-i sânevî" ile tabir olunan maksad ve garaza teveccüh ederler.”(Mh.15)
“Fenn-i beyanda mukarrerdir: Sıdk ve kizb, mütekellimin kasd ve garazının arkasında gidiyorlar.”(Mh.44)
“Ahlâk-ı âliyenin, hakikatın zeminiyle olan rabıta-i ittisali ciddiyettir. Ve deveran-ı dem gibi hayatlarını idame eden ve imtizaçlarından tevellüd eden haysiyete kuvvet veren, heyet-i mecmuasına intizam veren yalnız sıdktır. Evet şu rabıta olan sıdk ve ciddiyet kesildiği anda, o ahlâk-ı âliye kurur ve hebaen gidiyor.”(Mh.145)
“Bu zamanda sıdk ve kizbin mabeynleri ancak bir parmak kadar vardır. Bir çarşıda ikisi de satılır. Fakat herbir zamanın bir hükmü var. Hiçbir zamanda asr-ı saadet gibi sıdk ve kizbin ortasındaki mesafe açılmamıştır.”(Mh.146)
“Ehl-i izzet ve tefahur olan kavm-i Arab'ın tabiatlarındaki meyl-ür râic saikasıyla müsabaka ederek o kâsid kizbi terkedip ve râic sıdk ile tecemmül ederek adaletlerini âleme kabul ettirmişlerdir.”(Mh.147,148)
“Resul-i Ekrem'in herbir fiil ve herbir halinde sıdk lemaan eder.”(Mh.155)
“Propaganda, sâbıkan tezyif ettiğim zalim cerbezenin veled-i nâmeşruudur. Ona mukabele, o yalancı silâhla olmamalı, belki sıdk ve hak ile olmalı. Bir tane sıdk, bir harman yalanı yakar.”(Sti.91)

-SIFAT:"Hem hiç kabil midir ki: Hâkim-i Bilhak, Rahîm-i Mutlak; insana öyle bir istidad verip, yer ile gökler ve dağlar tahammülünden çekindiği emanet-i kübrayı tahammül edip, yani küçücük cüz'î ölçüleriyle, san'atçıklarıyla Hâlıkının muhit sıfatlarını, küllî şuunatını, nihayetsiz tecelliyatını ölçerek bilip; hem yerde en nazik, nazenin, nazdar, âciz, zaîf yaratıp; halbuki bütün yerin nebatî ve hayvanî olan mahlukatına bir nevi tanzimat memuru yapıp, onların tarz-ı tesbihat ve ibadetlerine müdahale ettirip, kâinattaki icraat-ı İlahiyeye küçücük mikyasta bir temsil gösterip, rububiyet-i Sübhaniyeyi fiilen ve kalen kâinatta ilân ettirmek, meleklerine tercih edip hilafet rütbesini verdiği halde; ona bütün bu vazifelerinin gayesi ve neticesi ve semeresi olan saadet-i ebediyeyi vermesin?"(S.87,100,128)
"Onun huzur-u kibriyasına perdesiz girmek istenilse, zulmanî ve nurani, yani maddî ve ekvanî ve esmaî ve sıfatî yetmiş binler hicabdan geçmek, her ismin binler hususî ve küllî derecat-ı tecellisinden çıkmak, gayet yüksek tabakat-ı sıfatında mürur edip tâ ism-i a'zamına mazhar olan arş-ı a'zamına uruc etmek; eğer cezb ve lütuf olmazsa, binler seneler çalışmak ve sülûk etmek lâzım gelir."(S.198)
"Bedihîdir ki, bir eserde kemal, o eserin menşe ve mebdei olan fiilin kemaline delalet eder. Fiilin kemali ise, ismin kemaline ve ismin kemali, sıfatın kemaline ve sıfatın kemali, şe'n-i zâtînin kemaline ve şe'nin kemali, o zât-ı zîşuunun kemaline, hadsen ve zarureten ve bedaheten delalet eder."(S.306)
"Sıfatlarının tecelliyatında başka başka, fakat birbirini gösterir mukaddes zuhuratı var."(S.333,564,617)
"Cenab-ı Hak kendi zâtını bütün eşyayı işitir ve görür sıfatıyla tavsif eder."(S.428)
"İrade bir sıfattır. Onun şe'ni, böyle bir işi görmektir."(S.468)
"Sıfat mükemmel olmazsa, sıfattan neş'et eden isimler, ünvanlar mükemmel olamaz."(S.620)
"Kerem, güzel ve hoş bir sıfattır."(S.622)
"Eşyadaki sıfatlar, san'atlar dahi, herbiri birer isme dayanıyor."(S.627)
"Ünvanların ve isimlerin dahi masdarları ve menşe'leri, sıfatlardır."(S.667)
"Mevcudat üstünde görünen mahlukıyet ve merzukıyet gibi sıfatlar dahi, sâniiyet, rezzakıyet gibi şe'nlerin vücudlarına kat'î delalet ediyor. Şu sıfâtın vücudu dahi, bizzarure ve bilbedahe bir Hallak ve bir Rezzak Sâni'-i Rahîm'in vücuduna delalet eder."(S.678,667)
"İsimler müsemmasız olması muhal olduğu gibi, sıfatlar dahi mevsufsuz mümkün değildir."(Ş.75,647,Ms.60,S.664,L.317)
"Nasılki Vâcib-ül Vücud'un Zât-ı Akdesi, başkalara hiç bir cihette benzemez ve sıfatları mümkinatın sıfatlarından hadsiz derece yüksektir."(Ş.76)
"Rahmaniyet, rahîmiyet, hakîmiyet, âdiliyet gibi tabirler, Cenab-ı Hakk'ın hem isim, hem fiil, hem sıfat, hem şe'nlerine işaret ederler."(Ş.77,142,146)
"Cenab-ı Hakk'ın sıfat-ı ezeliye âleminde biri celalî, diğeri cemalî iki türlü tecellisi vardır. Celal ile Cemal'in sıfat-ı ef'al âleminde tecellisinden; lütuf ve kahr, hüsün ve heybet tezahür eder."(İ.İ.64,16)
"Sıfatı inhisar altında değildir."(İ.İ.75)
"Binaenaleyh güzellik gibi bir sıfat, binlerce zerrelere ve dolayısıyla cisimlere sıfat olabildiği halde, o kadar imkânat ve ihtimaller içinde muayyen bir cisme tayin edildiği zaman; herhalde bir kasd ile, bir hikmet altında, bir zâtın irade ve tahsisiyle, binlerce cisimler arasında o cisim, o sıfata mevsuf kılınmıştır."(İ.İ.100)
"İnsanların sıfatlarında, tabiatlarında, ahvalinde zaman ve mekânın çok tesiri vardır."(İ.İ.114)
"O büyük Allah'ın kudreti, ilmi, iradesi, kelâmı, zâtî sıfatlarıdır. Zât-ı Akdes'e lâzımdırlar. Onlarda teceddüd yok, ziyade ve noksan olmaya kabiliyet yok, tegayyürleri yok ki, mertebeleri

olsun."(İ.İ.158)
"Kâfirin her sıfatı ve her hali kâfir değildir."(İ.İ.164)
"Evet mevhum, mütenahî hududum ile Mâlik-i Hakikî'nin sıfatlarının bir cihette gayr-ı mütenahî hududunu bildim."(Ms.52)
"Her bir zîhayat, çok isim ve sıfatların tecellisine mazhardır."(Ms.56)
"Cenab-ı Hak zâtında, sıfatında, ef'alinde kâmil-i mutlaktır."(Ms.62)
"Gaflet suyu ile tenebbüt eden benlik, Hâlık'ın sıfatlarını fehmetmek için bir vâhid-i kıyastır."(Ms.67,218)
"Ve kâinatta tecelli eden sıfat-ı mutlaka-i muhita ile, bu mevsufun o ünvandan tulû' etmesi ağır gelmez."(Ms.131,140)
"Ve keza ilim sıfatını ihsan edenin ilimsiz, şuuru ihsan edenin şuursuz, ihtiyarı verenin ihtiyarsız, iradeyi verenin iradesiz, kâmil şeylerin sânii gayr-ı kâmil olduğunu telakki etmek muhaldir."(Ms.184,187)
"Kur'an'ın kâinattan yaptığı bahis, Hâlık'ın sıfatlarını isbat ve izah içindir."(Ms.195,200,210,232)
"Evet o kâfir, kendi terkibiyle, sıfatıyla Cenab-ı Hak'ça nev'-i beşere takdir edilen nimetlerin tezahürüne -şuuru olmaksızın- hizmet ediyor."(Ms.212,236-237)
"Bir müslimin herbir sıfatı İslâmiyetten neş'et etmek lâzım gelmez."(Mh.34)

-SIKINTI:"Kardeşlerimden rica ederimki;sıkıntı veya ruh darlığında veya titizlikten veya nefis ve şeytanın desiselerine kapılmaktan veya şuursuzluktan arkadaşlardan sudur eden fena ve çirkin sözleriyle birbirine küsmesinler ve-Haysiyetime dokundu-demesinler.Ben o fena sözleri kendime alıyorum,damarınıza dokunmasın,bin haysiyetim olsa kardeşlerimin mâbeynindeki muhabbete ve samimiyete feda ederim."(Ln.62)
"Sıkıntıdır muallime-i sefahet. Demek sefahetin menbaı sıkıntı olmuş. Sıkıntı ise madeni: Yeisle sû'-i zandır, Dalalet-i fikrîdir, zulümat-ı kalbîdir, israf-ı cesedîdir." (S.726,147,153,M.477)
"En bedbaht sıkıntılı muzdarib, işsiz olan adamdır..."(S.730,M.479)
"Sıkıntı da boğuyor; havasızlık öldürür."(S.738,L.214,216,Ş.193)
"İçinizde hastalıklı ve nazik ve fakirler bulunmasıyla, maddî sıkıntı ziyadedir."(Ş.305)
"Bütün sıkıntılara karşı mezkûr faideleri düşünüp, sabır ve tahammülle mukabele etmek gerektir."(Ş.311,312)
"Risale-i Nur ile kıraeten ve kitabeten iştigal, sıkıntıyı çok hafifleştirir, ferah verir. Meşgul olmadığım zaman o musibet tezauf edip lüzumsuz şeylerle beni müteessir eder."(Ş.318)
"Asabiyet ve sıkıntıdan gelen bir titizlik, şiddetli münakaşalara sebebiyet vermeye başladı."(Ş.321)
"Sıkıntıdan gelen gücenmekler ve titizlikler ve itirazlar, bizim perişaniyetimizi ikileştirir."(Ş.327,331,464,472)
"Eğer sağa-sola yani geçmiş ve geleceğe karşı sabır kuvvetini dağıtmazsa ve hazır saate ve o güne karşı tutsa, tam kâfi gelir. Sıkıntı ondan bire iner."(Ş.478,503,531)
"Aziz kardeşlerim! Bu sıkıntılı zamanda ve tazyikat altında akıl ve kalbi eğlendiren ve keyiflendiren böyle tefekkühat-ı ilmiyeyi israf saymayınız."(Ks.67)
"Bu hâdisede sıkıntı çeken masumlar ve üstadları bilsinler ki; ağır şerait altında bir saat nöbet, bir sene ibadet ve hakikî tefekkür-ü imaniye ile bir saati, bir sene taat hükmüne geçtiği gibi, inşâallah onların sıkıntıları da öyle sevaba medar olur."(Ks.132,249)
"Üçüncü Sual: Bazı mütedeyyin zâtların, dünyadar haremleri yüzünden ziyade sıkıntı çekmeleri nedendir? Bu havalide bu nevi hâdiseler çoktur.
Gelen cevab: O mütedeyyin zâtlar, diyanetlerinin muktezası, böyle serbestiyet-i nisvan

zamanında öyle serbest kadınların vasıtasıyla dünyaya girişmeleri hatalarından, o kadınların eliyle tokat yemelerine kader müsaade etti. Mütebâkisi, bir mübarek hanımın şuursuz müdahalesiyle geri kaldı.”(Ks.265)
“Bana gelen bütün sıkıntılara sürur ile mukabele edip tahammül ediyorum.”(E.I/129)
“Bu sıkıntılı zamanda nefsim sabırsızlıkla beni taciz ederken, bu fıkra onu tam susturdu; şükrettirdi. Size de faidesi olur diye leffen takdim edilen bu fıkra, başımın yanında asılı duruyor.
1- Ey nefsim! Yetmişüç sene, yüzde doksan adamdan ziyade zevklerden hisseni almışsın. Daha hakkın kalmadı.
2- Sen, âni ve fâni zevklerin bekasını arıyorsun; onun için onun zevaliyle ağlamağa başlıyorsun. Kör hissiyatınla bu yanlışının tam tokadını yersin. Bir dakika gülmeye bedel, on saat ağlıyorsun.
3- Senin başına gelen zulümler ve musibetlerin altında kaderin adaleti var. İnsanlar, senin yapmadığın bir işle sana zulüm ediyorlar. Fakat kader senin gizli hatalarına binaen, o musibet eliyle seni hem terbiye, hem hatana keffaret ediyor.
4- Hem yüzer tecrübenle, ey sabırsız nefsim! Kat'î kanaatın gelmiş ki; zahirî musibetler altında ve neticesinde, inayet-i İlahiye'nin çok tatlı neticeleri var. (Umulurki kerih gördüğünüz bir şey sizin için daha hayırlıdır.”Bakara.216) çok kat'î bir hakikatı ders veriyor. O dersi daima hatıra getir. Hem feleğin çarkını çeviren kanun-u İlahî, senin hatırın için -o pek geniş kanun-u kaderî- değiştirilmez.
5- (Kadere iman eden kederden emin olur.) kudsî düsturunu kendine rehber et! Hevesli akılsız çocuklar gibi, muvakkat, ehemmiyetsiz lezzetlerin peşinde koşma! Düşün ki; fâni zevkler, sana manevî elemler, teessüfler bırakıyor. Sıkıntılar, elemler ise; bilakis manevî lezzetler ve uhrevî sevablar veriyor. Sen divane olmazsan, muvakkat lezzeti yalnız şükür için arayabilirsin. Zâten lezzetler şükür için verilmiş.”(E.I/198-199,K.K.343,135)
“Bizler asayişi muhafazayı netice veren müsbet iman hizmeti içinde herbir sıkıntıya karşı sabırla, şükürle mükellefiz.”(E.II/241,T.499-500)
“Tahmin ederim, şimdi küre-i arzda, Risale-i Nur Şâkirdlerinden, kalben ve ruhen ve fikren daha az sıkıntı çeken yoktur. Çünki, kalb ve ruh ve akılları, îmân-ı tahkikî nurlariyle sıkıntı çekmezler.”(T.425,166)
“Biz, bir vazife-i îmaniye ve uhreviye ile bu sıkıntılı imtihana girdik.”(T.429)

-SILA-İ RAHİM:”Tabaka-i havastan tabaka-i avama sıla-i rahm kopmuştur.”
(S.709,381,M.276,Sti.101)
“Vücub-u zekat ile hurmet-i ribaya müraat etmediklerinden, tabakalar arası gittikçe gerginleşir, hatt-ı muvasala kesilir, sıla-i rahm kalmaz.”(İ.İ.45,166)
“Hem onlar fıskla kabuklarından çıktılar, hem Allah'a olan ahidlerini bozdular, hem sıla-i rahmi kestiler, hem Arz'da Allah'ın nizam ve intizamını ifsad ettiler.”(İ.İ.173,174-175,Bakara.27)

-SIRAT:”Kurban olarak kesilen bir koyuna, âhirette cismanî bir vücud-u bâki vererek Sırat üstünde, sahibine burak gibi bir bineklik mertebesini vermekle mükâfatlandırıyor.”(S.203,31)
“İster istemez üstünden geçilecek Sırat Köprüsü'nde nur ve burak olacak bir namaz, neticesiz midir veyahut ücreti az mıdır?”(S.271,T.32)

-SIRAT-I MÜSTAKİM:” Sırat-ı müstakim ehli olan ehl-i Kur'anın cadde-i nuraniyesidir ki en kısa, en rahat, en selâmet ve herkese açık, semavî ve rahmanî ve nuranî bir meslektir.”(S.546,46,740,742,744,752)

“Bu âyet-i kerime
tabiriyle, sırat-ı müstakimin ehli ve hakikî niam-ı İlahiyeye mazhar nev-i beşerdeki taife-i Enbiya ve kafile-i Sıddıkîn ve cemaat-ı şüheda ve esnaf-ı sâlihîn ve enva'-ı tâbiînin bulunduklarını ifade etmekle beraber, âlem-i İslâmiyette o beş kısmın en mükemmelini dahi ayrıca sarahaten gösterdikten sonra o beş kısmın imamları ve baştaki rüesalarını sıfât-ı meşhureleriyle zikretmekle onlara delalet edip ifade ettiği gibi, ihbar-ı gayb nev'inden bir lem'a-i i'caz ile o taifelerin istikbaldeki reislerinin vaziyetlerini bir vecihle tayin
ediyor.”(L.34,35-36,Ş.96,197,706-708,Ks.28,165,K.K.127,Âyetin meâli:”Ve onları dosdoğru bir yola iletirdik.Kim Allah’a ve resule itaat ederse işte onlar,Allah’ın kendilerine lütuflarda bulunduğu peygamberler,sıddıklar,şehidler ve sâlih kişilerle beraberdir.Bunlar ne güzel arkadaştır!”Nisa.68-69)
“Ahlâk-ı insaniyede en rahat, en faydalı, en kısa, en selâmetli yol ise sırat-ı müstakimde, istikamettedir.”(Ş.616)
“Sırat-ı müstakim kaybedilse, o yollar pek belalı ve uzun ve zararlı olur.”(Ş.616)
“Sırat-ı müstakim; şecaat, iffet, hikmetin mezcinden ve hülâsasından hasıl olan adl ü adalete işarettir.”(İ.İ.23,24)
“"Tarîk" veya "sebil" kelimelerine "sırat" kelimesinin tercihi, mesleklerinin etrafı mahdud ve işlek bir cadde olduğuna ve o caddeye girenlerin bir daha çıkmamalarına işarettir.”(İ.İ.25,72)
“Demek sırat-ı müstakimden ne kadar uzak düşse, o derece nisbeten şu halet tesir eder, vicdanı bağırttırır. Her lezzetin içinde elemi var, birer iz.”(Ks.170,209,St.89-91,163,197)
“Cümle tahiyyat, ol Hâkim-i Ezel ve Hakîm-i Ezelî ve Rahman-ı Lemyezelî'ye elyaktır ki: Bizi İslâmiyetle serfiraz ve şeriat-ı garra ile sırat-ı müstakime hidayet etmiştir.”(Mh.7)
“Sırat-ı müstakimi göremeyen, ifrat ve tefrite düşer.”(Mh.49)

-SITMA:”Maddiyyunluk bir taun-u manevî, beşere de tutturdu şu müdhiş bir sıtmayı.”(S.729,Ks.216,St.199,T.549)
“Hasta bal ister; tabib-i hâzık, sıtması için sulfato verir.”(M.301)
“Madem insan, mahiyetinin câmiiyeti itibariyle sıtmadan müteellim olduğu gibi, arzın zelzele ve ihtizazatından ve kâinatın kıyamet hengâmında zelzele-i kübrasından müteellim oluyor.”(L.7)
“Rivayette vardır ki: "Ermiş bir ağacı silkmekle nasıl meyveleri düşüyor, sıtmanın titremesinden günahlar öyle dökülüyor."(L.12,K.K.578)
“Hem soğuktan bir sıtma, hem dehşetli bir sıkıntı ve hiddet...”(L.258)
“Ye'cüc ve Me'cüc'ün ihtilâlleri, nev'-i beşerin şeyhuhetinden gelme bir humma ve sıtması hükmündedir.”(Mh.69)

-SİHİR:”Zaman-ı Musa Aleyhisselâm'da sihir ve zaman-ı İsa Aleyhisselâm'da tıb revaçta idi. Mu'cizelerinin mühimmi o cinsten geldi.”(S.368,401,539,587)
“Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- muzır bir sahir olan Lebid-i Yahudi; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı rencide etmek için acib ve müessir bir sihir yapmış. Bir tarağa saçları sarmış, üstünde sihir yapmış, bir kuyuya atmış. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Hazret-i Ali'ye ve sahabelere ferman etmiş: "Gidiniz, filan kuyuda bu çeşit sihir âletlerini bulup getiriniz!" Gitmişler, aynen öyle bulup getirmişler. Her bir ipi açıldıkça, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm dahi rahatsızlığından hıffet buluyordu.”
(M.110,90,180,208,Ş.587,K.K.427-428,Bakara.102,Felak.1-4)

-SİLSİLE:” Hayme-nişin bir edibin bu kelâmdan nasibi: Zeminin yüzünü bir çöl ve sahra;

dağların silsilelerini pek kesretle ve çok muhtelif bedevi çadırları gibi, güya tabaka-i türabiye, yüksek direkler üstünde atılmış, o direklerin sivri başları o perde-i türabiyeyi yukarıya kaldırmış, birbirine bakar pek çok muhtelif mahlukatın meskeni olarak tasavvur eder.”(S.391,399)
“Hem ezel; mazi silsilesinin bir ucu değil ki, eşyanın vücudunda esas tutulup ona göre bir mecburiyet tasavvur edilsin.”(S.466,538-541)
“Bütün kâinattaki silsilelerin herbiri, onun vahdaniyetine birer delil-i kat'îdir.”(S.605)
“Silsile-i eşya, onun evamir ve kanunlarının sür'atle cereyanlarına birer tel, birer damar hükmüne geçmez mi?”(S.611)
“Kanun bir silsiledir, ef'al onun ile bağlıdır.”(M.334)
“İlm-i ezelî muhit olduğu için, müsebbebatla esbabı birlikte abluka eder, içine alır, Yoksa ilm-i ezelî, zannedildiği gibi uzun bir silsilenin başı değildir ki, esbabdan tegafül ile, yalnız müsebbebat o mebdee isnad edilsin.”(İ.İ.74)
“Ve keza ilm-ül hayvanat ve ilm-ün nebatatta isbat edildiği gibi, enva'ın sayısı ikiyüz binden ziyadedir. Bu nev'ler için birer âdem ve birer evvel-baba lâzımdır. Bu evvel-babaların ve âdemlerin daire-i vücubda olmayıp ancak mümkinattan olduklarına nazaran, behemehal vasıtasız kudret-i İlahiyeden vücuda geldikleri zarurîdir. Çünki bu nev'lerin teselsülü, yani sonsuz uzanıp gitmeleri bâtıldır. Ve bazı nev'lerin başka nev'lerden husule gelmeleri tevehhümü de bâtıldır. Çünki iki nev'den doğan nev', alel'ekser ya akîmdir veya nesli inkıtaa uğrar. Tenasül ile bir silsilenin başı olamaz.”(İ.İ.88)
“Beşeriyet ve sair hayvanatın teşkil ettikleri silsilelerin mebdei en başta bir babada kesildiği gibi, en nihayeti de son bir oğulda kesilip bitecektir.”(İ.İ.88)
“Mutavassıt nev'in silsilesi devam etmez.”(Ms.253)
“Silsilede tenasül, şerait-i âdiye-i itibariyedendir.”(Ms.253)
“Herbir nev'in bir âdemi ve bir büyük pederi olduğundan silsilelerdeki tenasülden neş'et eden vehm-i bâtıl o âdemlerde, o evvel pederlerinde tevehhüm olunmaz.”(Mh.123)

-SÍMA:”Bir kısım ehl-i aşk, insanın sîma-yı manevîsine bir suret-i Rahman nazarıyla bakmışlar.”(S.13,8-9,11-12,14,201,L.96-101,Ş.9-10,K.K.300)
“Madem ki en ziyade intizamdan uzak ve tesadüfün karışmasına maruz olan ferdlerin sîmalarındaki teşahhusatta hayret verici bir intizam-ı hakîmane bulunsa, üzerinde gayet san'atkâr bir hakîmin kalemi işlediği gösterilse, elbette intizamları zahir olan sair sahifeler kendi kendine anlaşılır, nakkaşını gösterir.”(S.399,608,630,674)
“Hem (Otuzikinci Söz'ün İkinci Mevkıfında izah ve isbat edildiği üzere) semavatın halk ve tesviyesine muktedir olmayan, beşerin sîmasındaki teşahhusu yapamaz. Demek bütün semavatın Rabbı olmayan, birtek insanın sîmasındaki alâmet-i fârika olan nakş-ı sîmavîyi yapamaz.”(S.682)
“Meşhur ülema-i Benî İsrailiyeden Abdullah İbn-i Selâm gibi pek çok zâtlar, yalnız o Zât-ı Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın sîmasını görmekle, "Şu sîmada yalan yok, şu yüzde hile olamaz!" diyerek imana gelmişler.”(M.90,K.K.395)
“O hayvanatın ayrı ayrı teşahhusları ve sîmalarındaki başka başka hikmetli taayyün ve temeyyüzleri delalet eder ki; onların Sani-i Vâhid'i, fâil-i muhtardır ve iradelidir; istediğini yapar, istemediğini yapmaz; kasd ve irade ile işler.”(M.244)
“Beşerin sîmasındaki hadsiz alâmet-i farika noktaları...”(M.391)
“Yüzbin röntgen-misal fikr-i beşerî birleşse, yine o çocuğun umum efrad-ı beşeriyeye karşı birer alâmet-i farikası bulunan yalnız hakikî sîma-yı vechiyesini keşfedemez. Nerede kaldı ki sîma-yı vechîsinden yüz defa daha hârika olan istidadındaki sîma-yı manevîyi keşfedebilsin.”

(L.111-112)
“Bana bu sîma ve âzayı veren kim ise, bütün esasat-ı âzada bana benzeyen bütün insanların sânii dahi O'dur. Ve hem bütün zîhayatın sânii O'dur."(L.112,K.K.130,Lokman.34)
“Eğer gözün varsa, insanın sîmasına bak, gör ki; zaman-ı Âdem'den şimdiye kadar, belki ebede kadar, bu küçük sîmada, âza-yı esasîde ittifak ile beraber, herbir sîma, umum sîmalara nisbeten, herbirisine karşı birer alâmet-i farikası var olduğu kat'iyyen sabittir. Bunun için herbir sîma, ayrı bir kitabdır.”(L.187)
“Mahremlerin sîmaları, karabet ve mahremiyet cihetindeki şefkat ve muhabbet-i meşruayı ihsas ettiği cihetle; nefsî, şehevanî temayülatı kırar.”(L.197)
“Mü'min için asıl sîması nuranîdir, güzeldir...”(L.232,318-319,368,Ş.116,654,Ms.211)
“Sevgili Üstadım! Ruh-u insanın nazarını akıl ve kalbini ve muhayyilesini "Bismillah" ile kâinat sîmasına, "Er-Rahman" ile arz sîmasına, "Er-Rahîm" ile ebna-yı cinsinin sîma-yı manevîsine dağıtıyor. Oralardaki rahmet-i vasia-i külliyenin azametini, letafetini gösteriyor.”(B.188,354)

-SİNEK:”Böyle nüshaları çoğalan nevilerin ehemmiyetli vazifeleri ve kıymetleri vardır.Evet,bir kitab kıymeti nisbetinde nüshaları teksir edilir.Demek sinek cinside ehemmiyetli vazifesi ve büyük kıymeti var ki,Fâtır-ı Hakim o küçücük kaderi mektubları ve kudret kelimelerinin nüshalarını çok teksir etmiş.”(O.L.884)
“Cenâb-ı Hakdan başka bütün esbab ve uluhiyetleri ehli dalalet tarafından da’va edilen âliheler içtima etse bir sineği halk edemezler.Yani sineğin hilkati öyle bir mu’cize-i Rabbaniyedir ve bir âyet-i tekviniyedir ki,bütün esbab toplansa onun mislini yapamazlar.O âyet-i Rabbaniyeye muaraza edemezler,taklidini de yapamazlar;meâlindeki âyete ehemmiyetli bir mevzu teşkil eden ve Nemrudu mağlub eden ve Hz.Mûsa onların ta’cizlerine karşı müştekiyâne:”Ya Rab! Bu muacciz mahlukları ne için bu kadar çoğaltmışsın?” deyince, ilhamen cevabı gelmiş ki:”Sen bir defa sineklere itiraz ettin,bu sinekler çokdefa sual ediyorlar ki:”Ya Rabbi! Bu koca kafalı beşer seni yalnız bir lisan ile zikrediyor.Bazı da gaflet ediyor.Eğer yalnız kafasından bizleri halk etse idin,binler lisan ile sana zikir edecek bizim gibi mahluklar olurlardı.”diye Hz.Musa’nın şekvasına bin itiraz kuvvetinde hikmeti hilkatini müdafaa eden sineğin,hem gayet nezafetperver,her vakit abdest alır gibi yüzünü, gözünü, kanadlarını temizleyen bu taifenin elbette mühim bir vazifesi vardır.” (O.L.884,Âyet meâli: Hacc.73,K.K.623)
“Küçücük hayvanların cenazelerini ve nimetin küçücük parçalarını ve danelerini toplamak vazifesiyle karıncaları nezafet memurları olarak hem niâmı ilâhiyenin küçücük parçalarını teleften ve çiğnenmekten ve hakaretten ve abesiyetten siyanet etmekle ve küçücük hayvanatın cenazelerini toplamakla sıhhiyye memurları gibi tavzif olunmuşlar.
Aynen onlardan daha mühim sinekleri dahi insanın gözüne görünmeyen hastalıkların mikroplarını ve madde-i semmiyyeyi temizlemekle sinekler muvazzaftırlar.Değil mikropların nakilleri,bilakis mikrobları mass yani emmek ve yemek ile o mikrobları imha,o madde-i semiyeyi istihaleye uğratırlar.Çok sâri hastalıkların önünü alırlar.Hem sıhhiyye neferleri,hem yanzifat memurları,hem kimyager oldukalrına ve geniş bir hikmete mazhar bulunduklarına delil ise;onların gayet kesretidir.Çünki,kıymettar,menfaattar şeyler teksir edilir.
...Bir sineğin kanadı ve vücudu ne kadar harika bir san’at-ı Rabbaniye olduğunu latifane bir işaret olarak meşhur Yunus Emre’nin bir fıkrası ne güzel bildirir:”Bir sineğin kanadını kırk kağnıya yüklettim,kırkıda çekemedi,kaldı şöyle yazılı.”(O.L.887-888)
“Bütün hayvanatı icad etmek, bir sinek icadı kadar kudretine kolay gelir bir zâttır.”(S.115,173,177)
“Eğer havarik-ı medeniyet, dekaik-ı san'at cihetinde haklarını isterlerse ve âyetlerden makam

taleb ederlerse; o vakit, birtek sinek onlara "Susunuz" diyecek. "Benim bir kanadım kadar hakkınız yoktur. Zira sizlerdeki, beşerin cüz'-i ihtiyarıyla kesbedilen bütün ince san'atlar ve bütün nazik cihazlar toplansa, benim küçücük vücudumdaki ince san'at ve nazenin cihazlar kadar acib olamaz.”(S.266,K.K.78,ÂYET Meâli.”Ey insanlar!Size bir misal verildi;şimdi onu dinleyin:Allah’ı bırakıpta yalvardıklarınız,o maksadla bir araraya gelseler bile bir sineği dahi yaratamazlar.Sinek onlardan bir şey kapsa,onu da geri alamazlar.İsteyen de âciz,kendinden istene de!”(Hacc.73)
“Bir sinek bir kara ağacın yaprağında yumurtasını bırakır. Birden o koca kara ağaç, yapraklarını o yumurtalara bir rahm-ı mader, bir beşik, bal gibi bir gıda ile dolu bir mahzene çeviriyor. Âdeta o meyvesiz ağaç, o surette zîruh meyveler veriyor.”(S.282)
“Ezel ve Ebed Sultanı'nın emriyle, bir sinek bir Nemrud'u yere serer, bir karınca bir Firavun'un sarayını harab eder, yere atar.”(S.298)
“Sinekten, örümcekten daha zaîfsin.”(S.320,355)
“Dünyanın Cenab-ı Hakk'ın yanında bir sinek kanadı kadar kıymeti olsa idi, kâfirler bir yudum suyu ondan içmeyecek idiler."(S.346,L.77,K.K.331)
“Sinek kanadından tâ semavat kandillerine kadar o derece ince bir intizam gözetilmiş ki, sinek kanadı kadar şirke yer bırakılmamış.”(S.389,598)
“Hem sinek onu taciz etmezdi, onun cesed-i mübarekine ve libasına konmazdı. Nasılki evlâdından olan Seyyid Abdülkadir-i Geylanî (K.S.) dahi, ceddinden o hali irsiyet almıştı; sinek ona da konmazdı.”(M.178)
“Hortumlu sivrisinek dünyaya geldiği dakikada hanesinden çıkar; durmayarak insanın yüzüne hücum eder, uzun asâsıyla vurur, âb-ı hayat fışkırtır, içer. Hücumdan kaçmakta, erkân-ı harb gibi meharet gösterir.”(L.126,179)
“Sinek tavuktan san'atça ileri geçmezse de, geri de kalmaz.”(L.240,306)
“Bu süslü çiçek ve şu tatlıcı sinek, öyle manidar, İlahî, manzum bir kasideciktir ki, hadsiz zîşuurlar onu kemal-i lezzetle mütalaa ederler. Ve öyle kıymetdar bir mu'cize-i kudrettir ve bir ilânname-i hikmettir ki, Sâni'inin san'atını nihayetsiz ehl-i takdire cazibedarane teşhir eder.”(Ş.14)
“Sinek kanadının intizamı şehadetiyle sinek kanadı kadar israf etmeyen bir hikmet...”(Ş.219,633)
“Cenab-ı Hak kullarını irşad ve ikaz etmek üzere, sivrisinek gibi hakir, kıymetsiz bir hayvanla veya bir mahlukla misal getirmeyi, kâfirlerin keyfi için terketmez.”(İ.İ.155,K.K.156,Bakara.26,27)
“Bu zât (A.S.M.), öyle bir sultanın şuunundan bahsediyor ki, kamer Onun mülkünde bir sinek gibidir.”(Ms.27)
“Ve keza o eblehler sinek, böcek ve sair küçük ve hasis şeylere bakarken, onlarda pek yüksek bir eser-i san'at ve hikmet görmekle, derler: "Sâni' bunlara pek fazla ehemmiyet vermiştir. Bir sineğin ne kıymeti olabilir ki bu kadar masraflara, külfetlere mahal olsun?""(Ms.105)
“Sinek, örümcek, pire gibi küçük hayvanlar, fil, camus, deve gibi büyük hayvanlardan daha zeki, hilkatçe daha güzel, san'atça daha tam oldukları halde, bunların ömrü kısa onlarınki uzun, bunların zahiren menfaatleri yok, onlarınki var. İşte bu hal, hilkat-i eşyada Sâniin külfeti olmadığına ve her şeyin vücuda gelmesi ancak "Kün" emriyle olduğuna bahir bir bürhandır.”(Ms.187)
“Anlayana sivrisinek saz gelir, anlamayana davul zurna az gelir.”(B.235)
“Evet, hadsiz hayat-ı uhreviyeye nisbeten muvakkat ve fâni kısacık hayat-ı dünyeviyenin zararları, sineklerin ısırması gibidir. Hayat-ı ebediyenin zararları, ona nisbeten yılanların ısırmasıdır.”(Ks.124)
“Sinek seyretmez âsumanı.”(Ks.174)

“Evet, evet.. eğer sivrisinek tantanasını kesse, bal arısı demdemesini bozsa; sizin şevkiniz hiç bozulmasın, hiç teessüf etmeyiniz.”(T.80)

-SÍRET:” Hüsn-ü sîret ve cemal-i suret ile mümtaz bir zâtı görüyoruz ki; elinde mu'ciznüma bir kitab, lisanında hakaik-aşina bir hitab, bütün benî-Âdeme, belki cin ve inse ve meleğe, belki bütün mevcudata karşı bir hutbe-i ezeliyeyi tebliğ ediyor.” (S.236, 539, 619, M.198,215,Ms.23)
“Çabuk bozulan hüsn-ü suretine muhabbetini bağlama. Belki kadının en cazibedar, en tatlı güzelliği, kadınlığa mahsus bir letafet ve nezaket içindeki hüsn-ü sîretidir. Ve en kıymetdar ve en şirin cemali ise; ulvî, ciddî, samimî, nuranî şefkatidir. Şu cemal-i şefkat ve hüsn-ü sîret, âhir hayata kadar devam eder, ziyadeleşir.”(S.640,644,648,L.201)
“O heva, hem heves, şe'ni budur daima: İnsanı memsuh eder, sîreti değiştirir. Manevî meshediyor, değişir insaniyet.
Şu medenîlerden çoğunun, eğer içini dışına çevirirsen, görürsün: Başta maymunla tilki, yılanla ayı, hınzır. Sîreti olur suret.”(S.712,Ms.89)
“Cenab-ı Hak hakkında suret muhal olmasından, suretten murad sîrettir, ahlâk ve sıfâttır.”(E.I/146,K.K.300)

-SİYASET:”Siyaset-i hazıra, o kadar çok yalan ve hile ve şeytanet içine girmiş ki, vesvese-i şeyatîn hükmüne geçmiştir.”(S.483)
“Siyaset propagandası vasıtasıyla yalancılık, doğruluğa tercih ediliyor.”(S.484,490)
“Lisan-ı siyasette lafz, mananın zıddıdır.”(S.707)
“Eğer uçları ecnebi elinde olan dünya siyasetine karışmak için bir iştiham olsaydı; değil sekiz sene, belki sekiz saat kalmayacak tereşşuh edecekti, kendini gösterecekti.”(M.47)
“Demek Kur'an-ı Hakîm'in hizmetinin bütün siyasetlerin fevkinde bir ulviyeti var ki, çoğu yalancılıktan ibaret olan dünya siyasetine tenezzüle meydan vermiyor.”(M.48)
“Kur'an-ı Hakîm'in hizmeti, beni şiddetli bir surette siyaset âleminden men'etti. Hattâ düşünmesini de bana unutturdu.”(M.48)
“Gördüm ki: Siyaset cereyanlarında hem muvafıkta, hem muhalifte o nurların âşıkları var.”(M.49)
“Merhametsiz siyasetin bir düsturu olan: "Hükûmetin selâmeti ve asayişin devamı için, eşhas feda edilir."(M.55)
“Eski Said, bir mikdar siyasete girdi. Belki siyaset vasıtasıyla dine ve ilme hizmet edeceğim diye beyhude yoruldu.. ve gördü ki; o yol meşkuk ve müşkilâtlı ve bana nisbeten fuzuliyane, hem en lüzumlu hizmete mani ve hatarlı bir yoldur. Çoğu yalancılık ve bilmeyerek ecnebi parmağına âlet olmak ihtimali var. Hem siyasete giren, ya muvafık olur veya muhalif olur. Eğer muvafık olsa; madem memur ve meb'us değilim, o halde siyasetçilik bana fuzulî ve malayani bir şeydir. Bana ihtiyaç yok ki, beyhude karışayım. Eğer muhalif siyasete girsem, ya fikirle veya kuvvetle karışacağım. Eğer fikirle olsa, bana ihtiyaç yok.”(M.61-62)
“Evet Hazret-i Ebu Hüreyre bütün hayatını, hadîsin hıfzına vermiş; Hazret-i Ömer, siyaset âlemiyle ve hilafet-i kübra ile meşgul imiş.”(M.132)
“Bir zaman, bu garazkârane tarafgirlik neticesi olarak gördüm ki: Mütedeyyin bir ehl-i ilim, fikr-i siyasîsine muhalif bir âlim-i sâlihi, tekfir derecesinde tezyif etti. Ve kendi fikrinde olan bir münafığı, hürmetkârane medhetti. İşte siyasetin bu fena neticelerinden ürktüm, "Eûzü billahi mineşşeytani vessiyase" dedim, o zamandan beri hayat-ı siyasiyeden çekildim.”(M.267)
“Menfaat üzerine dönen siyaset, canavardır.”(M.471,S.707,759)
“Şimdilik İstanbul siyaseti, İspanyol hastalığı gibi bir hastalıktır. Fikri

hezeyanlaştırır.”(Sti.46,M.474)
“Şîa-i hilafet ise; ağraz-ı siyaset, içine girdiği için, garazdan, tecavüzden kurtulamıyorlar, itizar hakkını kaybediyorlar.”(L.23)
“Bir dâhiye-i siyaset olan Amr İbn-ül Âs...”(L.29)
“Eğer siyaset topuzuyla hareket edilse, galebe çalınsa, o kâfirler münafık derecesine iner. Münafık, kâfirden daha fenadır. Demek, topuz böyle bir zamanda kalbi ıslah etmez.”(L.104,Ş.332)
“Ben Beşinci Şua aslının verdiği haberin bir kısmını, orada bir adamda gördüm. Mecburiyetle o çok ehemmiyetli vazifeleri bıraktım. Ve bu adamla başa çıkılmaz, mukabele edilmez diye, dünyayı ve siyaseti ve hayat-ı içtimaiyeyi terk edip yalnız imanı kurtarmak yolunda vaktimi sarfettim.”(Ş.359)
“Risale-i Nur şakirdlerinin, mümkün olduğu kadar, siyasete ve idare işine ve hükûmetin icraatına karışmamak bir düstur-u esasîleridir. Çünki hâlisane hizmet-i Kur'aniye, onlara her şeye bedel kâfi geliyor.”(Ş.362)
“Hem şimdi hükmeden öyle kuvvetli cereyanlar içinde siyasete girenlerden hiçbir kimse, istiklaliyetini ve ihlasını muhafaza edemez. Herhalde bir cereyan onun hareketini kendi hesabına alacak, dünyevî maksadına âlet edecek. O hizmetin kudsiyetini bozacak.”(Ş.362)
“Elimizde nur var, siyaset topuzu yok."(Ş.369,371)
“Sırf siyasete karışmamak ve ihlasına zarar vermemek ve hükûmetin nazarını kendine celbetmemek ve dünya ile meşgul olmamak için, bütün arkadaşlarına yazıp ki: "Sakın cereyanlara kapılmayınız, siyasete girmeyiniz, asayişe dokunmayınız!" dediği...”(Ş.374,461,496)
“Biz aslâ siyasetçi değiliz. Biz siyaseti, bizim gibi siyaset ehli olmayana binbir çeşit veballer, tehlikeler ve mes'uliyetler taşıyan bir meslek biliriz. Fâni zevahire de zâten kıymet vermeyiz.”(Ş.565,590)
“Sakın, sakın! Dünya cereyanları, hususan siyaset cereyanları ve bilhassa harice bakan cereyanlar sizi tefrikaya atmasın. Karşınızda ittihad etmiş dalalet fırkalarına karşı perişan etmesin!”(Ks.122)
“Evet bu zamanda siyaset, kalbleri ifsad eder ve asabî ruhları azab içinde bırakır. Selâmet-i kalb ve istirahat-ı ruh isteyen adam, siyaseti bırakmalı.”(Ks.123)
“Siyasetle meşgul olan, ehemmiyetli hizmetlerinden geri kalır. Hem de siyaset boğuşmalarına kapılanlar, selâmet-i kalbini kaybeder."(E.I/15)
“Dünya siyasetine karışmadığımın sebebi: O geniş ve büyük dairede vazife az ve küçük olmakla beraber, cazibedarlık cihetiyle meraklıları kendiyle meşgul eder; hakikî ve büyük vazifelerini onlara unutturur veya noksan bıraktırır; hem her halde bir tarafgirlik meylini verir, zalimlerin zulümlerini hoş görür, şerik olur"(E.I/56)
“(güneş gibi imanlar taşıyan bir kısım sahabeler ve onlara benzeyen mücahidînden, selef-i sâlihînden başka) siyasetçi, ekserce tam müttaki dindar olamaz. Tam ve hakikî dindar, müttaki olanlar siyasetçi olmazlar. Yani maksad-ı aslî siyasetini yapanlarda, din ikinci derecede kalır, tebaî hükmüne geçer.”(E.I/57)
“Muvakkat ve mütehavvil siyaset daireleri ebedî, daimî, sabit hizmet-i imaniyeye nisbeten ehemmiyetsizdir, mikyas olmaz.”(E.I/73)
“Evet şimalden gelen küfr-ü mutlak cereyanını durduracak, yalnız Risale-i Nur'dur. Siyaset, diplomatlık, bu vazifeyi göremez. Onun için, vatanperver ve milliyetçi ve siyasetçiler, Nurlara sarılmağa mecburiyet var.”(E.I/207)
“Bir derece dar bir dairede bir nur gösterilmişti; geniş bir dairede mana verip, kırk sene evvel

"Bir nur göreceğiz" diye müjde veriyordum. Hattâ hürriyetten evvel, eski talebelerime de o müjdeyi mükerrer söylüyordum. Zannederdim ki; geniş siyaset dairesinde olacak. Halbuki bu memleketin en ziyade muhtaç olduğu imanî ve İslâmî ve hayat-ı içtimaiye-i İslâmiye dairesinde Risale-i Nur'u göreceksiniz diye hakikattan bana ihtar edilmiş; bir hiss-i kabl-el vuku' ile musırrane ve tekrar ile ben de haber veriyordum, o hak ve hakikatlı mes'elenin suretini değiştiriyordum."(E.I/208)
"Şeair-i İslâmiyeye ve siyaset-i İslâmiyeye darbe vuranlar (1926) oniki, onüç, ondört, onaltı sene zarfında büyük darbeler yiyecekler diye bana ihtar edildi."(E.I/208)
"İttihad-ı İslâm Partisi: Yüzde altmış-yetmişi tam mütedeyyin olmak şartıyla, şimdiki siyaset başına geçebilir. Dini, siyasete âlet etmemeğe, belki siyaseti dine âlet etmeğe çalışabilir. Fakat çok zamandan beri terbiye-i İslâmiye zedelenmesiyle ve şimdiki siyasetin cinayetine karşı dini siyasete âlet etmeğe mecbur olacağından, şimdilik o parti başa geçmemek lâzımdır."(E.II/162)
"Dindar Demokratlar, hususan Adnan Menderes gibi zâtların hatırları için otuzbeş seneden beri terkettiğim siyasete bir-iki gün baktım..."(E.II/164)
"Bu zamanda öyle fevkalâde hâkim cereyanlar var ki, herşey'i kendi hesabına aldığı için, faraza hakikî beklenilen o zat dahi bu zamanda gelse, harekâtını o cereyanlara kaptırmamak için siyaset âlemindeki vaziyetten feragat edecek ve hedefini değiştirecek..."(St.50,190)
"Bediüzzaman'ın İstanbul'da hayatı, bir derece siyasîdir. Siyaset yoluyla İslâmiyete hizmet edilecek, diye kanaat besliyordu. Siyasî hayata karışması, İslâmiyete hizmet aşkının bir neticesi idi."(T.54)
"Siyaseti dinsizliğe âlet yapan bazı adamlar; kabahatlerini setr için, başkasını irtica ile ve dinini siyasete âlet yapmakla ittiham ederler."(T.63)
"Hakikat-ı İslâmiye, bütün siyasâtın fevkindedir. Bütün siyasetler, ona hizmetkâr olabilir. Hiçbir siyasetin haddi değil ki, İslâmiyeti kendine âlet etsin."(T.98)
"Bin siyasetim olsa, hakaik-i imaniyeye feda ediyorum."(T.252)
"En sevmediği şey siyasettir. 35 senedir bir gazeteyi eline almış değildir. Dünya şuunu ile alâkasını kesmiştir. Akşam namazından sonra ferdası öğleye kadar kimseyi kabul etmez, ibadetle meşgul olur. Pek az uyur. Talebelerini de siyasetten şiddetle meneder."(T.627)
"Ancak yüzde biri, siyasiyyunu irşad tarîkiyle siyasete taalluk edecektir."(Hş.94)
"Tarih-i âlem serapa şehadet ediyor ki, asker neferatının siyasete müdahaleleri, devletçe ve milletçe müdhiş zararları intac etmiştir."(Hş.105)
"Siyasetinin hassa-i mümeyyizesi; fitnekârlık, ihtilaftan istifade, menfaat yolunda her alçaklığı irtikâb etmek, yalancılık, tahribkârlık, hariçte menfîliktir."(Sti.82)

-SOSYALİZM-(SOSYALİST)" Evet, ihtilâl-i Fransavîde hürriyetperverlik tohumuyla ve aşılamasıyla sosyalistlik türedi, tevellüd etti. Ve sosyalistlik ise bir kısım mukaddesatı tahrib ettiğinden, aşıladığı fikir bilâhere bolşevikliğe inkılab etti. Ve bolşeviklik dahi çok mukaddesat-ı ahlâkiye ve kalbiye ve insaniyeyi bozduğundan, elbette ektikleri tohumlar hiç bir kayıd ve hürmet tanımayan anarşistlik mahsulünü verecek."(Ş.588)
"Şu asır unsuriyet asrı değil! Bolşevizm, sosyalizm mes'eleleri istilâ ediyor..."(M.439,L.170)
"Bizim tabaka-i avamın intibahıyla ve galebesiyle tezahür eden tam sosyalizm ve bolşevizm düsturları, bizim daha ziyade işimize yaradığı için; o sosyalizm düsturlarını kabul ettiğimiz halde, senin vaziyetin bize ağır geliyor, prensiplerimize muhalif düşüyor. Onun için sana verdiğimiz sıkıntıdan şekvaya ve küsmeye hakkın yoktur?
Elcevab: Hayat-ı içtimaiye-i beşeriyede bir çığır açan, eğer kâinattaki kanun-u fıtrata muvafık hareket etmezse; hayırlı işlerde ve terakkide muvaffak olamaz. Bütün hareketi şerr ve tahrib

hesabına geçer. Madem kanun-u fıtrata tatbik-i harekete mecburiyet var; elbette fıtrat-ı beşeriyeyi değiştirmek ve nev-i beşerin hilkatindeki hikmet-i esasiyeyi kaldırmakla, mutlak müsavat kanunu tatbik edilebilir. Evet ben, neseben ve hayatça avam tabakasındanım. Ve meşreben ve fikren "müsavat-ı hukuk" mesleğini kabul edenlerdenim. Ve şefkaten ve İslâmiyetten gelen sırr-ı adalet ile, burjuva denilen tabaka-i havassın istibdad ve tahakkümlerine karşı eskiden beri muhalefetle çalışanlardanım. Onun için bütün kuvvetimle adalet-i tâmme lehinde, zulüm ve tagallübün ve tahakküm ve istibdadın aleyhindeyim.”(L.170,T.184)
“Sosyalizm ve bolşevizm oyunlarıyla, âlem-i insaniyetin fıtrat-ı hayat-ı hakikiyesini unutturmak, ebedî zulümatı, müsavat-ı esasiye namı ile, kendi şahıslarını istisna ederek, millet-i İslâmiyeyi esassızlığa attıkları, gazlı bombaları ile bir nevi' geceyi getirdikleri gibi, güya istilâ ettiği manevî toprakta, kuvve-i inbatiyeye medar olacak bir hayat dahi bırakmayarak ihrak ettikleri...”(B.278,St.191)
“Tabakat-ı beşer cereyanları içinde, burjuvaların en dehşetli müstebidleri ve sosyalistlerin ve bolşeviklerin en müfritleri olan anarşistler...”(Ks.208)

-SÖZ:”Hem Mister Karlayl yine diyor: "En evvel kulak verilecek sözlerin en lâyıkı, Muhammed'in (A.S.M.) sözüdür. Çünki hakikî söz onun sözleridir."(Hş.31)
“Bazan olur ki, iki adamın söyledikleri bir söz, bir kelâm mütefavit olur; birisinin cehline sathîliğine, ötekisinin ilmine meharetine delalet eder.”(İ.İ.111)
“İki şahıstan sudûr eden bir söz, istidadlarına göre tefavüt eder.”(İ.İ.113)
“Kulağını hak söz ve Kur'an dinlemeğe sarfetmek...”(M.403)
“Her sözün doğru olmalı; fakat her doğruyu söylemek, doğru değil.”(m.473)

-SÛ’-İ ZAN:” Dördüncü Hastalık: "Sû'-i zan"dır.
Evet insan hüsn-ü zanna memurdur. İnsan, herkesi kendisinden üstün bilmelidir. Kendisinde bulunan sû'-i ahlâkı, sû'-i zan saikasıyla başkalara teşmil etmesin. Ve başkaların bazı harekâtını, hikmetini bilmediğinden, takbih etmesin. Binaenaleyh eslaf-ı izamın hikmetini bilmediğimiz bazı hallerini beğenmemek, sû'-i zandır. Sû'-i zan ise, maddî ve manevî içtimaiyatı zedeler.”(Ms.66-67)
“İşte kardeşlerim! Dikkat ediniz; sizin nefs-i emmareniz, kıyas-ı binnefs cihetinde, sû'-i zan noktasında sizleri aldatmasın; Risale-i Nur terbiye etmiyor diye şübhelendirmesin.”(Ş.332,)

-SÛR:”Evet İsrafil'in borusu olan Sur'u, ordunun borazanından geri olmadığı gibi...”(S.112)
“Bir bedende birbiriyle imtizac ile ünsiyet ve münasebet peyda eden zerrat-ı esasiye, Hazret-i İsrafil Aleyhisselâm'ın Sûr'u ile Hâlık-ı Zülcelal'in emrine "Lebbeyk" demeleri ve toplanmaları; aklen birinci icaddan daha kolay, daha mümkündür.”(S.524)

-SÛRE:”En mühim makasıd-ı Kur'aniye ekser uzun surelerde derc edilerek her bir sure bir küçük Kur'an hükmüne geçmiş.”(S.242)
“Sure-i Yâsin, lafz-ı Yâsin'de yazıldığı...”(s.299)
“İnsafsız ehl-i ilhadın mübalağa zannettikleri hattâ muhal bir mübalağa ve mücazefe tevehhüm ettikleri biri de, amellerin sevabına dair ve bazı surelerin faziletleri hakkında gelen rivayetlerdir. Meselâ: "Fatiha'nın Kur'an kadar sevabı vardır." "Sure-i İhlas sülüs-ü Kur'an", "Sure-i İza Zülziletil-ardu, rubu'" "Sure-i Kul ya eyyühel-kâfirûn rubu'", "Sure-i Yâsin on defa Kur'an kadar" olduğuna rivayet vardır.”(S.346,K.K.332)
“Eğer, bir şübheniz varsa, size yardım edecek, şehadet edecek bütün büyüklerinizi ve

taraftarlarınızı çağırınız. Birtek suresine bir nazire
yapınız."(S.383,K.K.83,85,Bakara.23-24,Hud.13)
“Üslûb-u Kur'anın o kadar acib bir cem'iyeti var ki, birtek sure, kâinatı içine alan bahr-i muhit-i Kur'anîyi içine alır. Birtek âyet, o surenin hazinesini içine alır. Âyetlerin çoğu, herbirisi birer küçük sure, surelerin çoğu, herbirisi birer küçük Kur'andır.”(S.398)
“Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın Mekke Sureleriyle Medine Sureleri belâgat noktasında ve i'caz cihetinde ve tafsil ve icmal vechinde birbirinden ayrı olmasının sırrı ve hikmeti şudur ki: Mekke'de, birinci safta muhatab ve muarızları, Kureyş müşrikleri ve ümmileri olduğundan belâgatça kuvvetli bir üslûb-u âlî ve i'cazlı, mukni', kanaat verici bir icmal ve tesbit için tekrar lâzım geldiğinden ekseriyetçe Mekkiye sureleri erkân-ı imaniyeyi ve tevhidin mertebelerini gayet kuvvetli ve yüksek ve i'cazlı bir îcaz ile tekrar edip ifade ederek mebde' ve meadi, Allah'ı ve âhireti, değil yalnız bir sahifede, bir âyette, bir cümlede, bir kelimede; belki bazan bir harfte ve takdim te'hir ve tarif ve tenkir ve hazf ve zikir gibi heyetlerde öyle kuvvetli isbat eder ki, ilm-i belâgatın dâhî imamları hayretle karşılamışlar. Risale-i Nur ve bilhassa Kur'anın kırk vech-i i'cazını icmalen isbat eden Yirmibeşinci Söz, zeyilleriyle beraber ve Kur'anın nazmındaki vech-i i'cazı hârika bir tarzda isbat eden Arabî Risale-i Nur'dan "İşarat-ül İ'caz" tefsiri bilfiil göstermişler ki, Mekkiye olan sure ve âyetlerde en âlî bir üslûb-u belâgat ve en yüksek bir i'caz-ı îcazî vardır. Amma Medine sure ve âyetlerde, birinci safta muhatab ve muarızları ise, Allah'ı tasdik eden Yahudi ve Nasara gibi ehl-i kitab olduğundan mukteza-yı belâgat ve irşad ve mutabık-ı makam ve halin lüzumundan sade ve vazıh ve tafsilli bir üslûb ile ehl-i kitaba karşı dinin yüksek usûlünü ve imanın rükünlerini değil, belki medar-ı ihtilaf olan şeriatta ve ahkâmda ve teferruatın ve küllî kanunların menşe'leri ve sebebleri olan cüz'iyatın beyanı lâzım geldiğinden o Medine sure ve âyetlerde ekseriyetçe tafsil ve izah ve sade üslûbla beyanat içinde Kur'ana mahsus emsalsiz bir tarz-ı beyanla birden o cüz'î teferruat hâdisesi içinde yüksek kuvvetli bir fezleke, bir hâtime, bir hüccet ve o cüz'î hâdise-i şer'iyeyi küllîleştiren ve imtisalini iman-ı Billah ile temin eden bir cümle-i tevhidiyeyi ve imaniyeyi ve uhreviyeyi zikreder. O makamı nurlandırır, ulvîleştirir.”(S.455,457,Ş.247)
“Kur'anın Medine'de nâzil olan mutavassıt ve uzun surelerinin herbir sahifesinde "Lafzullah" pek bedi' bir tarzda tekrar edilmiş. Ağleben ya beş, ya altı, ya yedi, ya sekiz, ya dokuz, ya onbir aded tekrar ile beraber bir yaprağın iki yüzünde ve karşı karşıya gelen sahifede güzel ve manidar bir münasebet-i adediye gösterir.”(M.183,186,407-408)
“Hangi surede tekerrür varsa, o surenin ruhuyla münasib olan bir vecih bizzât kasdedilmekle, öteki vecihlerin istitradî ve tebaî zikirleri, belâgata münafî değildir.(İ.İ.31)
“Hece harflerinin adedi -elif-i sâkine hariç kalmak şartıyla- yirmisekiz harftir. Kur'an-ı Azîmüşşan, surelerin başında bu harflerin yarısını zikretmiş, yarısını da terketmiştir.”(İ.İ.31)
“Kur'an, surelerin başında zikrettiği kısım içinde, lisan üzerine daha sühuletli olan "elif, lâm"ı çok tekrar etmiştir.”(İ.İ.32)
“Kur'an aldığı harfleri, hece harflerinin adedince surelere tevzi etmiştir.”(İ.İ.32)
“Kur'anın hükümleri uzun bir surede, uzun bir sure kısa bir surede, kısa bir sure bir âyette, bir âyet bir cümlede, bir cümle bir kelimede, o kelime de "sin, lâm, mim" gibi huruf-u mukattaada irtisam eder, görünür.”(İ.İ.33,131-135,B.290)

-SÛRET:”Bir kısım ehl-i aşk, insanın sîma-yı manevîsine bir suret-i Rahman nazarıyla bakmışlar.”(S.13,K.K.300)
“İnsan, ism-i Rahman'ı tamamıyla gösterir bir surettedir.”(S.14,K.K.300)
“Cenab-ı Hak hakkında suret muhal olmasından, suretten murad sîrettir, ahlâk ve

sıfâttır.”(E.I/146,K.K.300)
“Demek şu geçici, kararsız vaziyetler; sabit suretler, bâki meyveler veriyorlar.”(S.56,76,86)
“Mülkünde cereyan eden herşeyin suretini müteaddid şeylerde hıfzeder.”(S.78)
“Nakkaş-ı Ezelî, gözümüzün önünde kışın beyaz sahifesini çevirip, bahar ve yaz yeşil yaprağını açıp, rûy-i arzın sahifesinde üçyüz binden ziyade enva'ı, kudret ve kader kalemiyle ahsen-i suret üzere yazar.”(S.81)
“Uzak mesafelerden eşyayı aynen veya sureten ihzar etmek mümkündür.”(S.257,258,K.K.76,Neml.40)
“Manalar kalbden çıktıkları vakit, suretlerden çıplak olarak hayale girerler; oradan suretleri giyerler. Hayal ise, her vakit bir sebeb tahtında bir nevi suretleri nesceder. Ehemmiyet verdiği şeyin suretlerini yol üstünde bırakır. Hangi mana geçse ya ona giydirir, ya takar, ya bulaştırır, ya perde eder. Eğer manalar münezzeh ve temiz iseler, suretler mülevves ve rezil ise giymek yoktur, fakat temas var.”(S.275)
“Maânî-i mukaddesenin, suret-i mülevveseye mücavereti zarar etmez.”(S.275)
“Bahar fırtınası ve yağmur gibi hâdisatı; sureten haşin, manen çok latif hikmetlere medar görüyor.”(S.314)
“(Bütün nebatatın duaları gibi ki; herbiri lisan-ı istidadıyla Feyyaz-ı Mutlak'tan bir suret taleb ediyorlar ve esmasına bir mazhariyet-i münkeşife istiyorlar.)”(S.318)
“Sen çendan, nefsin ve suretin itibariyle hiç hükmündesin.”(S.328)
“Hem külliyet ve cüz'iyet ve zılliyet ve asliyet itibariyle cilve-i esma, başka başka suret alıyor.”(S.336)
“Gölgeli gölgesiz suretler, ya bir zulm-ü mütehaccir veya bir riya-yı mütecessid veya bir heves-i mütecessimdir ki, beşeri zulme ve riyaya ve hevaya, hevesi kamçılayıp teşvik eder.”(S.410,446,450)
“Elbette eşyanın mürur-u zamanla giydikleri suretler ve ettikleri harekât ile hasıl olan vaziyetler dahi, bir intizam-ı kadere tâbidir.”(S.469)
“Kışır ve suret ise eskileşir, inceleşir, parçalanır.”(S.530)
“Suret kalınlaştıkça, hakikat inceleşir. Suret inceleştikçe, hakikat o nisbette kuvvet bulur.”(S.530)
“Hem hadsiz nukuş-u esmasını göstermek için insanı öyle bir surette halketmiş ki, hadsiz cihetlerle elemler aldığı gibi, hadsiz cihetlerle de lezzetler alabilir bir makine hükmünde yaratmış.”(L.13)
“Hadsiz hayvanat ve nebatatın yüzbinler nevilerinin ve çeşitlerinin suretlerini "Fettah" ismiyle mahdud ve müteşabih katrelerden ve habbelerden gayet kolay ve çabuk ve mükemmel açan...”(Ş.68)
“Suret hakikata istinad eder, ondan kıymet alır.”(ş.76)
“Suret-i maddiye itibariyle her şeyin bir nihayeti, bir gayesi olduğu gibi, suret-i maneviye itibariyle da bir nihayeti ve gizli bazı hikmetler için bir gayesi de vardır. Binaenaleyh her şeyin suret-i maddiyesinde kudret-i Rabbanî ustadır, kader mühendistir. Suret-i maneviyesinde ise, kader mistardır, yani, teşekkülâtın çizgilerini çizer, kudret masdardır, yani o çizgiler üstünde yapılan teşekkülât, kudretten sudûr eder.”(Ms.34)
“Surete hasr-ı nazar etmemek gerektir.”(Mh.46)

-SÜFYAN:” Hem bazı ehl-i velayetin istihracatıyla anlaşılıyor ki, İslâm Devletinin başına geçecek olan Süfyanî Deccal ise; gayet muktedir ve dâhî ve faal ve gösterişi istemeyen ve şahsî olan şan ü şerefe ehemmiyet vermeyen bir sadrazam ve gayet cesur ve iktidarlı ve metin ve cevval ve şöhretperestliğe tenezzül etmeyen bir serasker bulur, onları teshir eder. Onların

fevkalâde ve dâhiyane icraatlarını, riyasızlıklarından istifade ile kendi şahsına isnad ve o vasıta ile koca ordunun ve hükûmetin teceddüd ve inkılab ve harb-i umumî inkılabından gelen şiddet-i ihtiyacın sevkiyle işledikleri terakkiyatı şahsına isnad ettirerek şahsında pek acib ve hârika bir iktidar bulunduğunu meddahlar tarafından işaa ettirir.”(Ş.594-595,S.341,343-344)
“Süfyan ve Mehdi hakkındaki hadîslerin ifade ettikleri mana budur ki: Âhirzamanda dinsizliğin iki cereyanı kuvvet bulacak:
Birisi: Nifak perdesi altında, risalet-i Ahmediyeyi (A.S.M.) inkâr edecek Süfyan namında müdhiş bir şahıs, ehl-i nifakın başına geçecek, şeriat-ı İslâmiyenin tahribine çalışacaktır. Ona karşı Âl-i Beyt-i Nebevînin silsile-i nuranîsine bağlanan, ehl-i velayet ve ehl-i kemalin başına geçecek Âl-i Beytten Muhammed Mehdi isminde bir zât-ı nuranî, o Süfyan'ın şahs-ı manevîsi olan cereyan-ı münafıkaneyi öldürüp dağıtacaktır.
İkinci cereyan ise: Tabiiyyun, maddiyyun felsefesinden tevellüd eden bir cereyan-ı Nemrudane, gittikçe âhirzamanda felsefe-i maddiye vasıtasıyla intişar ederek kuvvet bulup, uluhiyeti inkâr edecek bir dereceye gelir.”(M.56-57,K.K.388)
“Ehadîs-i şerifede gelmiş ki: "Âhirzamanın Süfyan ve Deccal gibi nifak ve zındıka başına geçecek eşhas-ı müdhişe-i muzırraları, İslâm'ın ve beşerin hırs ve şikakından istifade ederek az bir kuvvetle nev'-i beşeri herc ü merc eder ve koca Âlem-i İslâmı esaret altına alır.”(M.270,441,L.425,Ş.583,K.K.545)
“Bir hadîste: "Âhirzamanda dehşetli bir şahıs sabah kalkar, alnında "Hâzâ kâfirun" yazılmış bulunur" diye hadîs var deyip benden sordular. Dedim: "Bir acib şahıs, bu milletin başına geçer ve sabah kalkar başına şapka giyer ve giydirir." Bu cevabdan sonra bunu sordular: "Acaba o zaman onu giyen kâfir olmaz mı?" Dedim: "Şapka başa gelecek, secdeye gitme diyecek. Fakat baştaki iman o şapkayı da secdeye getirecek, inşâallah müslüman edecek." Sonra dediler: "Aynı şahıs bir su içecek, onun eli delinecek ve bu hâdise ile Süfyan olduğu bilinecek?" Ben de cevaben dedim: "Bir darb-ı mesel var: Çok israflı adama "eli deliktir" denilir. Yani elinde mal durmuyor, akıyor, zayi' oluyor, deniliyor. İşte o dehşetli adam bir su olan rakıya mübtela olup, onun ile hasta olacak ve kendisi hadsiz israfata girecek, başkalarını da alıştıracak." Sonra birisi sordu ki: "O öldüğü zaman İstanbul'da Dikili Taş'ta şeytan dünyaya bağıracak ki; filan öldü." O vakit ben dedim: "Telgrafla haber verilecek." Fakat bir zaman sonra radyo çıkmış işittim. Eski cevabım tam değilmiş bildim.”(Ş.359,417,558,K.K.637)
“Deccal ve Süfyan gibi eşhas-ı müdhişe, kendileri dahi kendilerini bilmiyorlar.”(Ş.579,583)
“Yedinci Mes'ele: Rivayette var ki: "Süfyan büyük bir âlim olacak, ilim ile dalalete düşer. Ve çok âlimler ona tâbi' olacaklar." Ve'l-ilmu indallah,(Gaybı ancak Allah bilir.) Bunun bir tevili şudur ki: İslâmların Deccal'ı ayrıdır. Hattâ bir kısım ehl-i tahkik İmam-ı Ali'nin (R.A.) dediği gibi demişler ki: Onların Deccal'ı Süfyan'dır. İslâmlar içinde çıkacak, aldatmakla iş görecek. Kâfirlerin Büyük Deccal'ı ayrıdır. Yoksa Büyük Deccal'ın cebr u ceberut-u mutlakına karşı itaat etmeyen şehid olur ve istemeyerek itaat eden kâfir olmaz, belki günahkâr da olmaz.”(Ş.585,K.K.643-644)
“Rivayetlerde, vukuat-ı Süfyaniye ve hâdisat-ı istikbaliye Şam'ın etrafında ve Arabistan'da tasvir edilmiş. Allahu a'lem, bunun bir tevili şudur ki: Merkez-i hilafet eski zamanda Irak'ta ve Şam'da ve Medine'de bulunduğundan, râviler kendi içtihadlarıyla -daimî öyle kalacak gibi- mana verip "merkez-i hükûmet-i İslâmiye" yakınlarında tasvir etmişler, Haleb ve Şam demişler. Hadîsin mücmel haberlerini, kendi içtihadlarıyla tafsil etmişler.”(Ş.585,591,596,K.K.645)
“İslâm Deccalı olan Süfyan dahi, şeriat-ı Muhammediyenin (A.S.M.) ebedî bir kısım ahkâmını nefis ve şeytanın desiseleri ile kaldırmağa çalışarak hayat-ı beşeriyenin maddî ve manevî rabıtalarını bozarak, serkeş ve sarhoş ve sersem nefisleri başıboş bırakarak, hürmet ve merhamet gibi nurani zincirleri çözer; hevesat-ı müteaffine bataklığında, birbirine saldırmak için

cebrî bir serbestiyet ve ayn-ı istibdad bir hürriyet vermek ile dehşetli bir anarşistliğe meydan açar ki, o vakit o insanlar gayet şiddetli bir istibdaddan başka zabt altına alınamaz.”(Ş.593,545)
“Bir zaman Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Hazret-i Ömer Radıyallahü Anh'a yahudi çocukları içinde birisini gösterdi, "İşte sureti" dedi. Hazret-i Ömer Radıyallahü Anh, "Öyle ise ben bunu öldüreceğim" dedi. Ferman etti: "Eğer bu Süfyan ve İslâm Deccalı olsa, sen öldüremezsin; eğer o olmazsa, onun suretiyle öldürülmez.
Bu rivayet işaret eder ki; onun sureti, hâkimiyeti zamanında çok şeylerde görüneceği gibi, kendisi yahudiler içinde tevellüd edecek. Garibdir ki, onun suretindeki bir çocuğu katledecek derecede ona hiddet ve adavet eden Hazret-i Ömer Radıyallahü Anh, o Süfyan'ın en çok beğendiği ve takdir ettiği ve çok defa ondan senakârane bahsedeceği bir memduhu -Hazret-i Ömer'le- çıkmış."(Ş.595-596,K.K.650)
“Ehl-i siyaseti Risale-i Nur'a karşı cephe almağa ve tecavüz etmeye sebebiyet veren şapka ve ezan mes'eleleri ve deccal ve süfyan ünvanları, Risale-i Nur şakirdleri yabanilere karşı lüzumsuz medar-ı bahs ve münazaa edilmemek lâzımdır ve ihtiyat etmek elzemdir ve itidal-i demmi muhafaza etmek vâcibdir. Hattâ sizde cüz'î bir ihtiyatsızlık, buraya kadar bize tesir ediyor.”(Ks.248,E.II/42,52,61,107,T.399,543)
“Hem de "İnnâ a'taynâ" nın sırrı kısmen tahakkuk etmiş. Çünki Süfyaniyetin dört rüknünden en kuvvetlisi ve dehşetlisi bütün bütün çekildi. Kabir altında azap çekiyor. Ve en büyüğü dahi alakası bilfiil çekilmiş. Mason komitesinin mahkumu ve âleti olup azabiyle meşguldür. Yalnız onun gölgesi hükmediyor. İleri tecavüz etmemekle beraber kısmen geriliyor. Bakî kalan iki şahıs ise ellerinden gelse tâmire çalışacaklar.”(St.118,Kevser suresi.)

-HZ SÜLEYMAN:” Hazret-i Süleyman, bir günde havada tayeran ile iki aylık bir mesafeyi kat'etmiştir"(S.254-255,K.K.75,Sebe’.12))
“Hazret-i Süleyman Aleyhisselâm hakkında: “Ve onun için erimiş bakırı da kaynağından sel gibi akıttık.”(Sebe’.12) âyetleri işaret ediyorlar ki: Telyin-i hadîd, en büyük bir nimet-i İlahiyedir ki; büyük bir peygamberinin fazlını, onunla gösteriyor.”(S.256,K.K.76,Sebe’.10-12)
“Hazret-i Süleyman Aleyhisselâm'a taht-ı Belkîs'i yanına celbetmek için vezirlerinden bir âlim-i ilm-i celb dedi: "Gözünüzü açıp kapayıncaya kadar sizin yanınızda o tahtı hazır ederim" olan hâdise-i hârika...”(S.256,K.K.76,Neml.40)
“Risaletiyle beraber saltanatla müşerref olan Hazret-i Süleyman Aleyhisselâm, hem masumiyetine, hem de adaletine medar olmak için pek geniş olan aktar-ı memleketine bizzât zahmetsiz muttali olmak ve raiyetinin ahvalini görmek ve dertlerini işitmek; bir mu'cize suretinde Cenab-ı Hak ihsan etmiştir.”(s.257)
“"Ey ehl-i saltanat! Adalet-i tâmme yapmak isterseniz; Süleymanvari, rûy-i zemini etrafıyla görmeye ve anlamaya çalışınız.”(s.257)
“Hazret-i Süleyman Aleyhisselâm, cin ve şeytanları ve ervah-ı habiseyi teshir edip, şerlerini men ve umûr-u nâfiada istihdam etmeyi ifade eden şu âyetler...”(S.258,K.K.77,Sâd.37-38, Enbiya.82)
“Hem temessül-ü ervaha işaret eden Hazret-i Süleyman Aleyhisselâm'ın ifritleri celb ve teshiri...”(S.258,K.K.77,Meryem.17)
“Hazret-i Davud ve Süleyman Aleyhisselâm'a, kuşlar enva'ının lisanlarını, hem istidadlarının dillerini, yani hangi işe yaradıklarını, onlara Cenab-ı Hakk'ın ihsan ettiği...”(S.260,İ.İ.208,K.K.77-78,Neml.16,Sâd.19)
“Hayvanların ruhları bâki kalacağını.. ve Hüdhüd-ü Süleymanî (A.S.) ve Neml'i, ve Naka-i Sâlih (A.S.) ve Kelb-i Ashab-ı Kehf gibi bazı efrad-ı mahsusa hem ruhu, hem cesediyle bâki âleme gideceği...”(M.370,373,Ş.55)

“Hüdhüd-ü Süleymanî, zeminin suyu meçhul olan yerlerinde -hafriyatsız- suyu bulmaya vesile idi"(B.176)
“Kur'anın medhine mazhar olan hüdhüd-ü Süleymanî kuşu...”(E.I/177,190)
“Suyun mühendisi olan Hüdhüd-ü Süleyman'ın Sebe'den getirdiği nebe' ve haberi dinle!..”(Mh.91)
“Mahlûku bütün kendine râmetti Süleyman,
Nerdendi bu kuvvet, ona kimdendi bu ferman.
Yellerle uçan şanlı büyük taht-ı mukaddes
Esrâr-ı ezelden o da duymuş yine bir ses.”(St.221)

-SULTAN SÜLEYMAN:” Sultan Süleyman-ı Kanunî, kesretli kırk çeşme sularını İstanbul'a getirdiği vakit, Şeyh-ül-İslâm Zenbilli Ali Efendi ona demiş: "Hilâf-ı şeriat kanunları Avrupa'dan getirdiğin cihetle, İstanbul'a öyle bir bok sıçdın ki; o getirdiğin suların cümlesi üzerinden akıp geçse yüz senede temizliyemez."(St.161,O.L.887-888)

-SÜLEYMAN EFENDİ:” Cennet'ten getirilen Burak'a dair, Mevlid yazan Süleyman Efendi hazîn bir aşk macerasını beyan ediyor. O zât ehl-i velayet olduğu ve rivayete bina ettiği için, elbette bir hakikatı o suretle ifade ediyor.”(M.303,304)
“Mevlid-i Nebevî ile Mi'raciyenin okunması, gayet nâfi' ve güzel âdettir ve müstahsen bir âdet-i İslâmiyedir. Belki hayat-ı içtimaiye-i İslâmiyenin, gayet latif ve parlak ve tatlı bir medar-ı sohbetidir. Belki hakaik-i imaniyenin ihtarı için, en hoş ve şirin bir derstir. Belki imanın envârını ve muhabbetullah ve aşk-ı Nebevîyi göstermeye ve tahrike en müheyyiç ve müessir bir vasıtadır. Cenab-ı Hak bu âdeti ebede kadar devam ettirsin ve Süleyman Efendi gibi mevlid yazanlara Cenab-ı Hak rahmet etsin, yerlerini Cennet-ül Firdevs yapsın, âmîn...”(M.307,B.219)

-SÜLÛK:”Herbirimiz istidadımıza göre o muhabbet cazibesiyle sülûk edeceğiz.”(S.339)
“ “Bil ki,Allah’tan başka ilah yoktur.(Ey Muhammed!) Hem kendinin hem de mü’min erkeklerin ve mü’min kadınların günahının bağışlanmasını dile!)(Muhammed.19) âyeti, o kadar vücuhu var ve o derece meratibi var ki, bütün tabakat-ı evliya, bütün sülûklerinde ve mertebelerinde şu âyete ihtiyaçlarını görüp ondan kendi mertebesine lâyık bir gıda-yı manevî, bir taze mana almışlar. Çünki "Allah" bir ism-i câmi' olduğundan esma-i hüsna adedince tevhidler, içinde bulunur. “(S.395)
“Sohbet-i Nebeviye öyle bir iksirdir ki, bir dakikada ona mazhar bir zât, senelerle seyr ü sülûke mukabil, hakikatın envârına mazhar olur. Çünki sohbette insibağ ve in'ikas vardır.”(S.489,492)
“Herkes istidadına ve tayy-ı meratibde seyr ü sülûküne, esma ve sıfâtın tecelliyatına nisbeten cüz'î ve küllî o Şems-i Ezelî'nin nuruna ve sohbetine ve münacatına mazhariyeti var. Galib-i esma ve sıfâtın zılalinde giden velayetlerin derecatı bu kısımdan ileri gelir.”(S.562)
“Velayet, kurbiyet meratibinde sülûktur.”(S.562,566,M.23)
“Her zîkalb ve kâmil veli, seyr ü sülûk ile, arştan ve daire-i esma ve sıfâttan kırk günde geçebilir. Hattâ Şeyh-i Geylanî, İmam-ı Rabbanî gibi bazı zâtların ihbarat-ı sadıkaları ile; bir dakikada arşa kadar uruc-u ruhanîleri oluyor.”(S.572,580,M.22,306,356)
“Bu keşif ve kerametlerin ekserisi de, seyr ü sülûk zamanında, tarîkat berzahından geçtikleri vakit, âdi beşeriyetten bir derece tecerrüd ettiklerinden, hilaf-ı âdet hâlâta mazhar olurlar. Sahabeler ise, sohbet-i nübüvvetin in'ikasıyla ve incizabıyla ve iksiriyle tarîkattaki seyr ü sülûk daire-i azîminin tayyına mecbur değildirler. Bir kademde ve bir sohbette zahirden hakikata geçebilirler.”(M.50,51,83)

“Bu seyr ü sülûk-u kalbînin ve hareket-i ruhaniyenin miftahları ve vesileleri, zikr-i İlahî ve tefekkürdür.”(M.444,446,454-456)
“Seyr-i sülûk-u kalbî ile ve mücahede-i ruhî ile ve terakkiyat-ı maneviye ile, insan-ı kâmil olmak için çalışmak; yani hakikî mü'min ve tam bir müslüman olmak; yani yalnız surî değil, belki hakikat-ı imanı ve hakikat-ı İslâmı kazanmak...”(M.457)
“İmam-ı Rabbanî Müceddid-i Elf-i Sâni (R.A.) diyor ki: "Ben seyr-ü sülûk-u ruhanîde görüyordum ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dan mervî olan kelimat nurludur, sünnet-i seniye şuaı ile parlıyor. Ondan mervî olmayan parlak ve kuvvetli virdleri ve halleri gördüğüm vakit, üstünde o nur yoktu. Bu kısmın en parlağı, evvelkinin en azına mukabil gelmiyordu. Bundan anladım ki; sünnet-i seniyenin şuaı, bir iksirdir. Hem o sünnet, nur isteyenlere kâfidir, hariçte nur aramağa ihtiyaç yoktur."(L.56,163,420)
“Malûmdur ki insan, hasb-el kader çok yollara sülûk eder. Ve o yolda çok musibet ve düşmanlara rastgelir. Bazan kurtulursa da bazan da boğulur.”(Ms.50)
“Kezalik Allah'ın yolunda sülûk eden zât çok makamlara, mertebelere, hallere, perdelere rastgelir ki, bunların da her birisi için kendine mahsus şartlar ve vaziyetler vardır.”(Ms.134)
“Ehl-i sülûk, tarîk-ı hafada letaif-i aşere üzerine, tarîk-i cehrde nüfus-u seb'a üzerine sülûk etmişlerdir. Bu fakir, âciz ise dört hatveden ibaret; hem kısa, hem sehl bir tarîkı, Kur'anın feyzinden istifade etmiştir.”(Ms.207,B.133,299,347,E.I/86)
“Bu zaman, imanı kurtarmak zamanıdır. Seyr-ü sülûk-ü kalbî ile tarîkat mesleğinde bu bid'alar zamanında çok müşkilât bulunduğundan, Nur dairesi hakikat mesleğinde gidip tarîkatların faidesini temin eder...”(E.I/242)
“Celaleddin-i Süyutî ve bir kısım evliyalar gibi seyr ü sülûk ile terakki ederek o manevî güneşin sohbetine mazhar olunur.”(E.II/156)
“Ehl-i tarîkat ve hakikatca müttefekun aleyh bir esas var ki: Tarîk-ı Hakda sülûk eden bir insan nefs-i emmaresinin enaniyetini ve serkeşliğini kırmak için lâzım gelir ki: Nazarını nefsinden kaldırıp şeyhine hasr-ı nazar ede ede tâ fenâfişşeyh hükmüne gelir. "Ben" dediği vakit, şeyhinin hissiyatiyle konuşur ve hâkeza.. tâ fenâfirresûl, fenâfillâha kadar gider.”(St.149)
“Yetmiş - seksen senelik bir seyr-i sülûkle kutbiyete ve gavsiyete erişen pek ender zâtların bir noktaya kadar gidip "Burası müntehadır, ilerisine gidilmez." dedikleri mertebeleri, Bediüzzaman, Kur'andan bulduğu bir yolla, ilimle daha ilerisine gittiğini, Arabî Mesnevî-i Nuriye Mecmuasını mütâlâa eden zâtlar söylüyorlar.”(T.695)
“Bizde sülûk tevazudan başlar, mahviyetten geçer, Fena fillah makamını görür. Gayr-ı mütenahî makamatta sülûke başlar.”(Hş.137)

-SÜNNET:”Ey nefis! Az bir ömürde hadsiz bir amel-i uhrevî istersen ve herbir dakika-i ömrünü bir ömür kadar faideli görmek istersen ve âdetini ibadete ve gafletini huzura kalbetmeyi seversen, Sünnet-i Seniyeye ittiba et.”(S.362,15,200,276,476,751)
“Bütün ahval ve keşfiyatın ve ezvak ve müşahedatın mizanı: Kitab ve Sünnettir. Ve mehenkleri, Kitab ve Sünnetin desatir-i kudsiyeleri ve asfiya-i muhakkikînin kavanin-i hadsiyeleridir.”(M.83)
“İşte ey müslüman! Senin rûz-i mahşerde böyle bir şefiin var. Bu şefiin şefaatini kendine celbetmek için, sünnetine ittiba' et!”(M.301)
“Âlem-i İslâmda Ehl-i Sünnet ve Cemaat denilen ehl-i hak ve istikamet fırka-i azîmesi, hakaik-i Kur'aniyeyi ve imaniyeyi istikamet dairesinde hüve hüvesine Sünnet-i Seniyeye ittiba' ederek muhafaza etmişler.”(M.342,441)
“Velayet yolları içinde en güzeli, en müstakimi, en parlağı, en zengini; Sünnet-i Seniyeye ittiba'dır.”(M.450,454)

“İmam-ı Gazalî, İmam-ı Rabbanî gibi muhakkikîn-i ehl-i tarîkat derler ki: "Birtek Sünnet-i Seniyeye ittiba' noktasında hasıl olan makbuliyet, yüz âdâb ve nevafil-i hususiyeden gelemez. Bir farz, bin Sünnete müreccah olduğu gibi; bir Sünnet-i Seniye dahi, bin âdâb-ı tasavvufa müreccahtır." demişler.”(M.454,458)
“Sünnet-i Seniyesidir. Sünnet-i Seniyeye ittibaı terkeden, hakikî Âl-i Beytten olmadığı gibi, Âl-i Beyte hakikî dost da olamaz.”(L.21)
“Fesad-ı ümmetim zamanında kim benim sünnetime temessük etse, yüz şehidin ecrini, sevabını kazanabilir."(L.49,167,Ş.276,K.K.592)
“Eğer Allah'a muhabbetiniz varsa, Habibullah'a ittiba edilecek. İttiba edilmezse, netice veriyor ki: Allah'a muhabbetiniz yoktur." Muhabbetullah varsa, netice verir ki: Habibullah'ın Sünnet-i Seniyesine ittibaı intac eder.”(L.52,K.K.73,Âl-i İmran.31)
“Sünnet-i Seniyenin meratibi var. Bir kısmı vâcibdir, terkedilmez. O kısım, Şeriat-ı Garra'da tafsilâtıyla beyan edilmiş. Onlar muhkemattır, hiçbir cihette tebeddül etmez. Bir kısmı da, nevafil nev'indendir. Nevafil kısmı da, iki kısımdır. Bir kısım, ibadete tabi Sünnet-i Seniye kısımlarıdır. Onlar dahi şeriat kitablarında beyan edilmiş. Onların tağyiri bid'attır. Diğer kısmı, "âdâb" tabir ediliyor ki, Siyer-i Seniye kitablarında zikredilmiş. Onlara muhalefete, bid'a denilmez. Fakat âdâb-ı Nebevîye bir nevi muhalefettir ve onların nurundan ve o hakikî edebden istifade etmemektir.”(L.53)
“Sünnet-i Seniyenin içinde en mühimmi, İslâmiyet alâmetleri olan ve şeaire de taalluk eden Sünnetlerdir.”(L.54)
“Sünnet-i Seniye, edebdir. Hiçbir mes'elesi yoktur ki, altında bir nur, bir edeb bulunmasın!”(L.54)
“Sünnet-i Seniyenin herbir nev'ine tamamen bilfiil ittiba etmek, ehass-ı havassa dahi ancak müyesser olur. Ona bilfiil olmasa da, binniyet, bilkasd tarafdarane ve iltizamkârane talib olmak, herkesin elinden gelir.”(L.56)
“İmam-ı Rabbanî Müceddid-i Elf-i Sâni (R.A.) diyor ki: "Ben seyr-ü sülûk-u ruhanîde görüyordum ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dan mervî olan kelimat nurludur, sünnet-i seniye şuaı ile parlıyor. Ondan mervî olmayan parlak ve kuvvetli virdleri ve halleri gördüğüm vakit, üstünde o nur yoktu. Bu kısmın en parlağı, evvelkinin en azına mukabil gelmiyordu. Bundan anladım ki; sünnet-i seniyenin şuaı, bir iksirdir. Hem o sünnet, nur isteyenlere kâfidir, hariçte nur aramağa ihtiyaç yoktur."(L.56)
“Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Sünnet-i Seniyesinin menbaı üçtür: Akvali, ef'ali, ahvalidir. Bu üç kısım dahi, üç kısımdır: Feraiz, nevafil, âdât-ı hasenesidir.”(L.59)
“Bahtiyar odur ki, bu ittiba-ı Sünnette hissesi ziyade ola. Sünnete ittiba etmeyen, tenbellik eder ise, hasaret-i azîme; ehemmiyetsiz görür ise, cinayet-i azîme; tekzibini işmam eden tenkid ise, dalalet-i azîmedir.”(L.59)
“Siperiniz, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Sünnet-i Seniyesidir.”(L.72)
“Kal'anız Sünnet-i Seniyedir.”(L.73)
“Mü'minin böyle manevî yaralarına tiryak ve merhem, Sünnet-i Seniyedir.”(L.76)
“İşte ey ehl-i iman! Sizi i'dam-ı ebedîden ve dünyevî ve uhrevî cehennemlerden kurtaran Kur'anın himayeti altına mü'minane ve mu'temidane giriniz ve Sünnet-i Seniyesinin dairesine teslimkârane ve müstahsinane dâhil olunuz, dünya şekavetinden ve âhirette azabdan kurtulunuz!”(L.80,84,89,102)
“Arkadaş! Vesvese ve evham zulmetleri içinde yürürken, Resul-i Ekrem'in (A.S.M.) sünnetleri birer yıldız, birer lâmba vazifesini gördüklerini gördüm. Herbir sünnet veya bir hadd-i şer'î, zulmetli dalalet yollarında güneş gibi parlıyor.”(Ms.77)
“Ve keza o sünnetleri, sanki semadan tedelli ve tenezzül eden ipler gibi gördüm ki, onlara

temessük eden yükselir, saadetlere nâil olur.”(Ms.77,B.29)
“Mü'minim diyen ittiba-ı sünnet etmeli.”(B.192,219,E.I/49,Mh.83)

-SÜRYANÍ:”Muhammed ismi, o kitablarda "Müşeffah" ve "El-Münhamenna" ve "Hımyata" gibi Süryanî isimler suretinde, "Muhammed" manasındaki İbranî isimleriyle gelmiş.”(M.166-171,Ş.728,734)
“İmam-ı Gazalî, İmam-ı Nureddin'den ders alarak bu Celcelutiye'nin hem Süryanî kelimelerini, hem kıymetini ve hasiyetini şerhetmiş.”(Ş.737,740,742,747)

-SÜT:”Gerek nebatî ve gerek hayvanî ve gerek insanî bütün vâlidelerin o rahîm şefkatleriyle ve süt gibi o latif gıda ile o âciz ve zaîf yavruların terbiyesi, ne kadar geniş bir rahmetin cilvesi işlediği bedaheten anlaşılır.”(S.64,6)
“Hem incir ağacı kendi çamur yiyerek yavrusu olan meyvelerine hâlis süt vermesi, bilbedahe nihayetsiz Rahîm, Kerim, Şefîk bir zâtın hesabıyla hareket ettiklerini kör olmayana gösteriyorlar.”(S.64,421,K.K.93,Nahl.68-69,M.81-82,418,L.124,145)
“Başta Buharî, kütüb-ü sahiha -nakl-i kat'î ile- beyan ediyorlar ki: Hazret-i Ebu Hüreyre aç olmuş, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın arkasından gidip, menzil-i saadete gitmişler. Bakarlar ki bir kadeh süt, oraya hediye getirilmiş. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm emretti ki: "Ehl-i Suffe'yi çağır!" Ben kalbimden dedim ki: "Bu sütün bütününü ben içebilirim. Ben daha ziyade muhtacım." Fakat emr-i Nebevî için onları topladım, getirdim. Yüzü mütecaviz idiler. Ferman etti: "Onlara içir!" Ben de o kadehteki sütü birer birer verdim. Her birisi doyuncaya kadar içer, diğerine veririm. Böyle birer birer içirerek, bütün Ehl-i Suffe o sâfi sütten içtiler. Sonra ferman etti ki: ”Geriye ben ve sen kaldık,iç!” Ben içtim. "İçtikçe, iç!" ferman eder; tâ ben dedim: "Seni hak ile irsal eden Zât-ı Zülcelal'e kasem ederim, yer kalmadı ki içeyim." Sonra kendisi aldı. Bismillah deyip hamdederek bâkiyesini içti. Yüzbin âfiyet olsun.”(M.118,K.K.441-442)
“Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın mesh ve duasıyla, sütsüz ve kısır keçilerin mübarek elinin temasıyla ve duasıyla sütlü, hem çok sütlü olmaları misalleri ve cüz'iyatları çoktur.”(M.149,150,K.K.486-487)
“Âlim-i mürşid, koyun olmalı; kuş olmamalı. Koyun, kuzusuna süt; kuş, yavrusuna kay verir.”(M.471)
“Evet başta inek ve deve ve keçi ve koyun olarak süt fabrikaları olan vâlidelerin memelerinde, kan ve fışkı içinde bulaştırmadan ve bulandırmadan ve onlara bütün bütün muhalif olarak hâlis, temiz, safi, mugaddi, hoş, beyaz bir sütü koymak; ve yavrularına karşı o sütten daha ziyade hoş, şirin, tatlı, kıymetli ve fedakârane bir şefkati kalblerine bırakmak; elbette o derece bir rahmet, bir hikmet, bir ilim, bir kudret ve bir ihtiyar ve dikkat ister ki; fırtınalı tesadüflerin ve karıştırıcı unsurların ve kör kuvvetlerin hiçbir cihetle işleri olamaz:”(Ş.156,7,77,111,142,173,608,649,T.339)

-Ş-

-ŞABAN:”Hususan şaban ve ramazanda, akıldan ziyade kalb hissedardır, ruh hareket eder.”(M.388)
“Her hasenenin sevabı başka vakitte on ise, Receb-i Şerifte yüzden geçer, Şaban-ı Muazzamda üçyüzden ziyade ve Ramazan-ı Mübarekte bine çıkar ve cuma gecelerinde binlere ve Leyle-i Kadir'de otuzbine çıkar.”(Ş.494,T.591)

-ŞÂFÍ:”Tıb bir fendir, hem bir san'attır. Onun da nihayeti ve hakikatı; Hakîm-i Mutlak'ın Şâfî ismine dayanıp, eczahane-i kübrası olan rûy-i zeminde rahîmane cilvelerini edviyelerde görmekle tıb kemalâtını bulur, hakikat olur.”(S.263,627)
“Şâfî ismi hastalığı istediği gibi, Rezzak ismi de açlığı iktiza ediyor.”(L.9,207)
“Şâfî-i Hakîm-i Zülcelal, küre-i arz olan eczahane-i kübrasında, her derde bir deva istif etmiş. O devalar ise, dertleri isterler. Her derde bir derman halketmiştir. Tedavi için ilâçları almak, istimal etmek meşrudur. Fakat tesiri ve şifayı, Cenab-ı Hak'tan bilmek gerektir. Dermanı o verdiği gibi, şifayı da o veriyor.”(L.217)
“İlâçlara hâsiyetleri veren ve tesiri halkeden ancak o Şâfî-i Hakikî'dir.”(L.333,Ms.56)

-ŞAFİÍ:” Bak nasıl her asır, o Şems-i Hidayet'ten aldıkları feyz ile çiçek açmışlar! Ebu Hanife, Şafiî, Bayezid-i Bistamî, Şah-ı Geylanî, Şah-ı Nakşibend, İmam-ı Gazalî, İmam-ı Rabbanî gibi milyonlar münevver meyveler veriyor.”(S.240,70)
“İmam-ı Şafiî'ye ittiba eden, ekseriyet itibariyle Hanefîlere nisbeten köylülüğe ve bedeviliğe daha yakın olup cemaatı birtek vücud hükmüne getiren hayat-ı içtimaiye de nâkıs olduğundan, herbiri bizzât dergâh-ı Kadıyy-ül Hacat'ta kendi derdini söylemek ve hususî matlubunu istemek için, imam arkasında Fatiha'yı birer birer okuyorlar.”(S.486)
“Elbette ekser etbaı, köylü ve nim-bedevi ve amelelikle meşgul olan Şafiî Mezhebi'ne göre "Kadına temas ile abdest bozulur, az bir necaset zarar verir."(S.486)
“Hem ferman etmiş ki:
(Kureyş –den çıkacak olan bir- alim,yeryüzünü ilimle doldurur.” deyip, İmam-ı Şafiî'ye işaret edip haber veriyor.”(M.106,K.K.418)
“Münacatın en latifi ve en ciddîsi ve en ulvî nazımlı ve Mısır'ın kaht u galasının sebeb-i ref'i olan İmam-ı Şafiî'nin meşhur bir münacatı...”(M.183,202)
“Umum müçtehidîn değil; belki Ebu Hanife, Mâlik, Şafiî, Ahmed İbn-i Hanbel; şahların, aktabların fevkındedirler.”(M.280)
“Şafiîlerce, tesbihat içinde kelime-i tevhidin tekrarı sünnet...”(M.363,385,430,Ş.8)
“İmam-ı Şafiî (K.S.) gibi büyük zâtlar, "Talebe-i ulûmun hattâ uykusu dahi ibadet sayılır" diye ziyade ehemmiyet vermişler.”(Ş.314,331,403,Ks.201)
“İmam-ı Şafiî mürsel ve zaîf hadîsleri ahkâm-ı şer'iyede hüküm çıkarmak için hüccet tutmuyor.”(Ş.421,420)
“
(Allahım!Sen Selâmsın ve Selâm senden,ey Celâl ve İkram sahibi sen feyzi ve lutfu bol olansın!” kelâmını değil yalnız müezzin, her bir musallî her bir namazın selâmından sonra söylemesi Şafiîce sünnettir. Hanefîce dahi müezzin için her namazda sünnet olması gerektir.”(B.252,K.K.688)
“Mezhebi Şafiî olduğu için, namazdan sonraki tesbihatı biraz fazlacadır. O fazlalıkta otuzüçer tesbihattan sonra mezheb-i Şafiî'de sünnet olan bazan on, bazan otuzüç "Lâ ilahe illallah" ve üç defa da salavat okumaktan ibarettir.”(B.301)
“İmam-ı Şafiî'nin (R.A.) dediği gibi: Haram nazar, nisyan verir.”(Ks.133)
“Ben Şafiîyim. Şafiî Mezhebinde cumanın bir şartı; kırk adam imam arkasında Fatiha okumaktır. Daha başka şartlar da var. Onun için burada bana cuma farz değil. Ben, mezheb-i A'zamîyi takliden, bazan sünnet olarak kılıyordum.”(E.I/48)
“Şafiî Mezhebinde olduğu için namazda Fatiha'yı kendisi işitecek derecede okuması lâzım gelirken, hastalık sebebiyle sesi çıkmadığından, Mezheb-i Hanefî'yi takliden namazlarını eda ediyor.”(E.II/229)

“Ben Şafiîyim, namazdan sonraki tesbihatım Hanefî tesbihatından biraz farklıdır. Hem, akşam namazından yatsı namazına kadar ve fecirden evvel, hiç kimseyi kabul etmemek şartiyle, kendi kendime günahlarımdan istiğfar ve Âyetler okumak gibi şeylerle meşguliyetim var.”(T.224)
“İbn-i Hümam ve Fahr-ül İslâm gibi zâtların ellerini tut, İmam-ı Şafiî'ye git, istifta et, de ki:"Şeriatta vardır: Bir vakitte beş vaktin namazı kılınır. Hem de bir kavim vardır, yatsı namazlarının vakti bazı vakitte yoktur. Hem de bir kavim vardır: Güneş çok günlerde gurub ve çok gecelerde tulû' etmez; nasıl oruç tutacaklar? Hem de istifsar et ki: Şartın tarif-i şer'îsi olan sair erkâna mukarin olan şeydir. Nasıl namazda şart olan istikbal-i kıbleye intibak eder. Halbuki yalnız kıyam ve yarı kuudda mukarenet vardır?"
Emin ol, İmam-ı Şafiî mes'ele-i ûlâyı şarktan ve garbdan geçen dairenin müdevveriyetiyle tasvir edecektir. İkinci ve üçüncü mes'eleyi dahi, cenubdan şimale mümted olan dairenin mukavvesiyetiyle tatbik edecektir. Bürhan-ı aklî gibi cevab verecektir. Hem de kıble mes'elesinde diyecek: "Kıble ve Kâ'be öyle bir amud-u nuranîdir ki; semavatı arşa kadar takmış ve nazmedip Küre-i Arz'ın tabakatını ferşe kadar delerek kâinatın muntazam bir amud-u nuranîsi olmuştur. Eğer gıtâ ve perde keşfolunsa, hatt-ı şakul ile senin gözünün şuaı, namazın herbir hareketinde ayn-ı kıble ile temas ve musafaha edecektir.”(Mh.57-58)

-ŞAHSİYET:” Evet nass-ı hadîs ile nev-i beşerin en mümtaz şahsiyetleri olan yüz yirmidört bin enbiya...”(S.118)
“Hangi şahsiyet külliyet kesbetmeden ona yanaşabilir?”(S.195)
“Cüz'î bir tecellidir ki, herbir çiçeğin şahsiyetine göre bir ifazasıdır.”(S.337)
“Hakikat-ı Muhammediye (A.S.M.) tabir edilen küllî şahsiyet-i maneviyesi...”(S.459)
“Sahabelerin nev'-i beşer içinde Enbiyadan sonra en mümtaz şahsiyetler olduklarını ve onlara yetişilmediği...”(S.787,M.97)
“Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, madem masnuat içinde en mükemmel ferddir ve mahlukat içinde en mümtaz şahsiyettir.”(M.304)
“Bir insanın müteaddid şahsiyeti olabilir. O şahsiyetler ayrı ayrı ahlâkı gösteriyorlar.”(M.319)
“Üç tabaka benim üç şahsiyetimle alâkadardır. Dost, benim şahsî ve zâtî şahsiyetimle münasebetdar olur. Kardeş, abdiyetim ve ubudiyet noktasındaki şahsiyetimle alâkadar olur. Talebe ise, Kur'an-ı Hakîm'in dellâlı cihetinde ve hocalık vazifesindeki şahsiyetimle münasebetdardır.”(M.344,319-320,L.59)
“Evet bahtiyar odur ki; kevser-i Kur'anîden süzülen tatlı, büyük bir havuzu kazanmak için, bir buz parçası nev'indeki şahsiyetini ve enaniyetini o havuz içine atıp eritendir. “(L.166)
“Şahsiyet-i maneviye-i Muhammediye (A.S.M.), kâinatın manevî bir güneşi...”(L.328,Ş.167,432)
“Binaenaleyh tarihlerin naklettikleri Peygamberimizin (A.S.M.) bidayet-i hayatına maddî, sathî, surî bir nazar ile bakan bir adam şahsiyet-i maneviyesini idrak edemez ve derece-i kıymetine vâsıl olamaz.”(Ms.86,B.141,165)
“Bu zaman ehl-i hakikat için, şahsiyet ve enaniyet zamanı değil. Zaman, cemaat zamanıdır.”(Ks.143)
“Bâki bir hakikat, fâni şahsiyetler üstüne bina edilmez. Edilse, hakikata zulümdür. Her cihetle kemalde ve devamda bulunan bir vazife, çürümeye ve çürütülmeye maruz ve mübtela şahsiyetlerle bağlanmaz; bağlansa, vazifeye ehemmiyetli zarardır.”(E.I/70)
“Eğer şahsiyetim ona ehemmiyetli bir nokta-i istinad olsaydı, dinsiz düşmanlarım ve insafsız muarızlarım kusurlu şahsımı çürütmekle, Nurlara büyük darbe vurabilirdiler.”(E.I/227)
“Bütün âlemi bir şahsiyette toplamak Cenab-ı Hakka zor gelmez..."(T.6)
“Her şahsiyeti, muhtelif ve muayyen meziyetler çerçeveler.”(T.11)

“Şahsın üslûb-u beyanı, şahsın timsal-i şahsiyetidir.”(Mh.84)

-ŞAM-I ŞERİF:”Yirmibeş bin seneye karib bir daire-i muhitanın içinde, rivayete binaen Şam-ı Şerif kıt'ası bir çekirdek hükmünde olarak o daireyi dolduracak bir meydan-ı haşir bastedilecektir.”(M.38)
“İşte -nakl-i sahih-i kat'î ile- ashabına haber vermiş ki: "Siz umum düşmanlarınıza galebe edeceksiniz; hem Feth-i Mekke, hem Feth-i Hayber, hem Feth-i Şam, hem Feth-i Irak, hem Feth-i İran, hem Feth-i Beyt-ül Makdis'e muvaffak olacaksınız.”(M.101,K.K.407-408)
“Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- bir ay uzak mesafede Şam etrafında, Mûte nam mevkideki gazve-i meşhurede muharebe eden sahabelerini görür gibi ferman etmiş...”(M.102,K.K.410)
“Meşhur Buheyra-yı Rahib'in meşhur kıssasıdır ki: Nübüvvetten evvel, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, amucası Ebu Talib ve bir kısım Kureyşî ile beraber, Şam tarafına ticarete gidiyorlar. Buheyra-yı Rahib'in Kilisesi civarına geldikleri vakit oturdular. İnsanlar ile ihtilat etmeyen münzevi Buheyra-yı Rahib birden çıkageldi. Kafile içinde Muhammed-ül Emin'i (A.S.M) gördü. Kafileye dedi: "Şu Seyyid-ül Âlemîn'dir ve peygamber olacaktır." Kureyşîler dediler: "Neden biliyorsun?" Mübarek rahib dedi ki: Siz gelirken baktım ki, havada üstünüzde bir parça bulut vardı. Siz otururken, şu Muhammed-ül Emin (A.S.M.) tarafına bulut meyletti, gölge yaptı. Hem görüyordum ki: Taş, ağaç ona secde eder gibi bir vaziyet gördüm. Bu ise, nebilere yapılır.”(M.135,K.K.460)
“Hem ülema-i Nasara'dan, bahsi geçen meşhur Buheyra-i Rahib ki; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Şam tarafına amucasıyla gittiği vakit oniki yaşında idi. Buheyra-i Rahib, onun hatırı için Kureyşîleri davet etmiş. Baktı ki, kafileye gölge eden bir parça bulut, daha kafile yerinde gölge ediyor. "Demek aradığım adam orada kalmış!" Sonra adam göndermiş, onu da getirtmiş. Ebu Talib'e demiş: "Sen dön Mekke'ye git! Yahudiler hasûddurlar; bunun evsafı Tevrat'ta mezkûrdur; hıyanet ederler."(M.164,177,K.K.510)
“Meşhur Şam kâhini Satih'tir ki; kemiksiz, âdeta âzâsız bir vücud, yüzü göğsü içinde bir acûbe-i hilkat ve çok da yaşamış bir kâhindir. Gaibden verdiği doğru haberler, o zaman insanlarda şöhret bulmuş. Hattâ Kisra (yani Fars padişahı) gördüğü acib rü'yayı ve veladet-i Ahmediye (A.S.M.) zamanında sarayın ondört şerefesinin düşmesinin sırrını Satih'ten sormak için, Muyzan denilen âlim bir elçisini göndermiş. Satih demiş: "Ondört zât sizlerde hâkimiyet edecek, sonra saltanatınız mahvolacak. Hem birisi gelecek, bir din izhar edecek. İşte o sizin din ve devletinizi kaldıracak!" mealinde Kisra'ya haber göndermiş. İşte o Satih, sarih bir surette, âhirzaman peygamberinin gelmesini haber vermiş.”(M.174-175,K.K.527)
“Rivayetlerde, vukuat-ı Süfyaniye ve hâdisat-ı istikbaliye Şam'ın etrafında ve Arabistan'da tasvir edilmiş. Allahu a'lem, bunun bir tevili şudur ki: Merkez-i hilafet eski zamanda Irak'ta ve Şam'da ve Medine'de bulunduğundan, râviler kendi içtihadlarıyla -daimî öyle kalacak gibi- mana verip "merkez-i hükûmet-i İslâmiye" yakınlarında tasvir etmişler, Haleb ve Şam demişler. Hadîsin mücmel haberlerini, kendi içtihadlarıyla tafsil etmişler.”(Ş.585,626,674,741,B,195,St.25,S.344,K.K.645)
“Sonra Van'dan Şam'a gider. Şam ulemasının ilhahı ve ısrarı üzerine, Câmi-ül-Emevîde on bine yakın ve içerisinde yüz ehl-i ilim bulunan azim bir cemaate karşı bir hutbe irad eder. Bu hutbe fevkalâde takdir ve tahsin ile kabûle mazhar olur. Bilâhare, buradaki hutbesi, "Hutbe-i Şâmiye" namiyle tabedilmiştir.”(T.88)
“Bu Hutbe-i Şamiye; İslâm Âleminin içinde bulunduğu maddî mânevî hastalıkların nelerden ibaret bulunduğunu, felâket ve esarete hangi sebeplerden dolayı mâruz kaldıklarını bildiren; ve buna karşı çare-i halâs gösteren; ve bundan sonra, İslâmiyetin zemin yüzünde maddî-mânevî

en yüksek terakkiyi göstereceğini, İslâmî medeniyetin kemal-i haşmetle meydana geleceğini ve zemin yüzünü pisliklerden temizliyeceğini delâil-i akliye ile isbat eden, müjde veren çok kıymetdar, bütün müslümanlara, hattâ insanlığa şamil bir dersdir, bir hutbedir.”(T.89,457,710,Hş.4-5)

-ŞÂN:” Dünyanın ve hayatın mahiyetini bilen insanlar için, muvakkat âlâyişin, şan ve şöhretin hiç bir kıymeti yoktur. Hakikatı müdrik bir insan, fânilerin sahte iltifatlarına kıymet vermez ve arkasına dönüp bakmaz.”(T.22)
”Sizler biliyorsunuz ki bizim mesleğimizde benlik, enaniyet, şân ve şeref perdesi altında makam sahibi olmaktan, öldürücü zehir gibi ondan kaçıyoruz; onu ihsas eden hâletten şiddetle ictinab ediyoruz.”(T.302)

-ŞAPKA:”Bir hadîste: "Âhirzamanda dehşetli bir şahıs sabah kalkar, alnında "Hâzâ kâfirun" yazılmış bulunur" diye hadîs var deyip benden sordular. Dedim: "Bir acib şahıs, bu milletin başına geçer ve sabah kalkar başına şapka giyer ve giydirir." Bu cevabdan sonra bunu sordular: "Acaba o zaman onu giyen kâfir olmaz mı?" Dedim: "Şapka başa gelecek, secdeye gitme diyecek. Fakat baştaki iman o şapkayı da secdeye getirecek, inşâallah müslüman edecek."(Ş.359,L.263,K.K.637)
“Şapka yarı askerin başından kalkmasıyla beraber, münzevi bir adamın zorla başına şapka giydirmeğe cebretmeyi hangi maslahat, hangi kanun buna müsaade eder?”(Ş.375,E.I/237,II/107)
“Cinn ve insin Şeyhülislâmı Zenbilli Ali Efendi'nin "Şapkayı şaka ile dahi başa koymağa hiç bir cevaz yok." demesiyle beraber bütün şeyhülislâmlar ve bütün ülema-i İslâm cevazına müsaade etmedikleri halde, avam-ı ehl-i iman onu giymeğe mecbur olduğu zaman, o büyük allâmelerin adem-i müsaadeleri ile, onlar tehlikede.. yani ya dinini bırakmak, ya isyan etmek vaziyetinde iken, kırk sene evvel Beşinci Şua'ın bir fıkrası: "Şapka başa gelecek, secdeye gitme diyecek. Fakat baştaki iman o şapkayı da secdeye getirecek, inşâallah müslüman edecek." demesiyle avam-ı ehl-i imanı hem isyan ve ihtilâlden, hem ihtiyarıyla imanını ve dinini bırakmaktan kurtardığı...”(Ş.385)
“Şapka fes gibidir. İman ile hiç alâkası yoktur. İman ise tamamen vicdanî ve kalbî olduğunu Said bilmekten âcizdir.
İslâm üleması ve müçtehidleri ve şeyhülislâmlar, hususan İmam-ı A'zam, imanı zedeleyen çok alâmetleri ve harekâtları kaydettikleri halde; hususan şapka ve zünnarın (kütüb-ü kelâmiyede dahi) ülemanın, imanın muktezasına münafî olduğunun ittifaklarına karşı böyle sözleri yazan ne kadar hata ve yanlış olduğunu divaneler de anlar.”(Ş.417,418,431,450-451)
“S- Küfür, kalbe ait bir sıfattır. Kalbde o sıfat bulunmadığı takdirde, zünnar bağlanmasından veya ona kıyas edilen şapkanın giyilmesinden ne için küfür hasıl olsun?
C- Gizli olan umûra, şeriat emarelere göre hükmeder. Hattâ illet olmayan esbab-ı zahirîyi, illet yerine kabul eder. Binaenaleyh itmam-ı rükûa mani olan bir kısım zünnarların bağlanması ve secdenin ikmaline mani olan bazı şapkaların giyilmesi, ubudiyetten istiğna ve küfre teşebbüh etmeye emarelerdir. Gizli olan o sıfat-ı küfriyenin yok olduğuna kat'iyyetle hükmedilemediğinden, bu gibi emarelere göre hükmedilir.”(İ.İ.67)
“Bana şapka için Ankara'da sıkıntı veren vali Nevzad'ın intiharıyla, kendi tokadını ve cezası kendi eliyle verilmesi...”(E.I/177)
“Onsekiz sene (şimdi yirmiden geçti) müddetinde Sünnet-i Seniyyeyi muhafaza için başına şapka koymadığı...”(St.63,T.664)

“Bir adama; şapka giydirmek, ecnebi papazlara benzetmek için ona teklif etmek ve adliye ile tehdit etmek, elbette zerre kadar vicdanı olan bundan nefret eder.”(T.666)
“Yirmisekiz sene, gâvurlara benzememek için inzivayı ihtiyar eden bir İslâm fedaisi ve hakikat-ı Kur'aniyenin fedakar hizmetkârına maslahatsız, kanunsuz denilse ki: "Sen, Yahudi ve Hıristiyan papazlarına benziyeceksin, onlar gibi başına şapka giyeceksin, bütün İslâm ulemasının icmaına muhalefet edeceksin; yoksa ceza vereceğiz." denilse, elbette öyle her şey'ini hakikat-ı Kur'aniyeye feda eden bir adam, değil dünyevî hapis veya ceza ve işkence, belki parça parça bıçakla kesilse, cehenneme de atılsa, kat'iyyen; yüz ruhu da olsa, bütün tarihçe-i hayatının şehadetiyle, feda edecek!”(T.667)

-ŞARAB:”Nasıl bir adam, güzel bir bahçede, güzel bir ziyafette, güzel ahbablar içinde, nezahetli, tatlı, namuslu, hoş, meşru bir lezzet ve eğlenceye kanaat etmeyip, gayr-ı meşru ve mülevves bir lezzet için çirkin ve necis bir şarabı içse, sarhoş olup kendini kış ortasında, pis bir yerde ve hattâ canavarlar içinde tahayyül etse, titreyip bağırıp çağırsa nasıl merhamete lâyık değil. Çünki ehl-i namus ve mübarek arkadaşlarını canavar tasavvur eder, onlara karşı hakaret eder.”(S.633,M.422)
“Gençlik uykusu içinde öyle bir şarab içiriyorsunuz ki; o şarabın humarı pek elîm, pek dehşetlidir.”(M.424)
“Acaba katl, zina, sirkat, kumar, şarab gibi hayat-ı içtimaiyeyi zehirlendiren pek çok büyük günahları işleyenleri onlardan men'etmek için, yalnız hapis korkusu ve hükûmetin bir hafiyesinin görmesi tevehhümü kâfi gelir mi? O halde her hanede, belki herkesin yanında daima bir polis, bir hafiye bulunmak lâzım gelir ki, serkeş nefisler kendilerini o pisliklerden çeksinler.”(Ş.285)
“Dedi: "Beşinci Şua'da sen hiç kalben nedamet etmedin mi ki, onu rakıdan ve şarabdan su tulumbası gibi tabirlerle tezyif etmişsin?"(Ş.360)
“Emr-i İlahî ile İsa Aleyhisselâm, şeriat-ı Museviyede bir kısım ağır tekâlifi kaldırıp şarab gibi bazı müştehiyatı helâl etmiş.”(Ş.593)
“Ekber-ül kebair ve mubikat-ı seb'a tabir edilen günahlar yedidir: "Katl, zina, şarab, ukuk-u vâlideyn (yani kat'-ı sıla-yı rahm), kumar, yalancı şehadetlik, dine zarar verecek bid'alara tarafdar olmak"tır.”(B.335)

-ŞARK:” "Şarktan garba kadar benim ümmetimin eline geçecektir. Hiç bir ümmet, o kadar mülk zabtetmemiş." Haber verdiği gibi çıkmış.”(M.102,K.K.409)
“Çok zaman evvel bir ehl-i velayetten işittim ki; o zât, eski velilerin gaybî işaretlerinden istihraç etmiş ve kanaatı gelmiş ki: "Şark tarafından bir nur zuhur edecek, bid'alar zulümatını dağıtacak." Ben, böyle bir nurun zuhuruna çok intizar ettim ve ediyorum. Fakat çiçekler baharda gelir. Öyle kudsî çiçeklere zemin hazır etmek lâzım gelir. Ve anladık ki, bu hizmetimizle o nuranî zâtlara zemin ihzar ediyoruz.”(M.370,Ş.289,319)
“Ekser enbiyanın şarkta ve Asya'da zuhurları ve ağleb-i hükemanın garbda ve Avrupa'da gelmeleri, kader-i ezeliyenin bir işaretidir ki; Asya'da din hâkimdir. Felsefe ikinci derecededir.”(Ş.376)
“Birimiz şarkta, birimiz garbda, birimiz cenubda, birimiz şimalde, birimiz âhirette, birimiz dünyada olsak; biz yine birbirimizle beraberiz.”(Ş.547)
“Câmi-ül Ezher sisteminde, Medreset-üz Zehra namında Van vilayetinde temeli atılıp eski harb-i umumî münasebetiyle geri kalan Şark darülfünununa İttihad ve Terakki hükûmeti ondokuz bin altun lira verdiği gibi, yirmidört sene evvel Cumhuriyet hükûmeti de Üstadımın darülfünununa yüzaltmışüç meb'usun tasdikiyle yüzelli bin lira tahsisat verilmesini kabul

etmeleridir.”(Ş.562,596,E.II/183,T.105)
“Şarkın yalçın kayalıklarından, bir ateşpâre-i zekâ, İstanbul âfâkında tulû etti."(T.52)
“Elhâsıl, Sultan Selim'e biat etmişim, onun ittihad-ı İslâmdaki fikrini kabul ettim. Zira o, vilâyat-ı şarkiyeyi ikaz etti, onlar da ona biat ettiler. Şimdiki Şarklılar, o zamandaki Şarklılardır.”(T.67)
“Ben, Vilâyat-ı Şarkiyede, aşiretlerin hâl-i perişaniyetini görüyordum. Anladım ki: Dünyevî saadetimiz, bir cihetle fünun-u cedîde-i medeniye ile olacak. O fünûnun da gayr-ı müteaffin bir mecrası ulema ve bir menbaı da medreseler olmak lâzımdır.”(T.70)
“Hususan biz şarklılar, garblılar gibi değiliz. İçimizde, kalblerde hâkim, hiss-i dinîdir.”(T.101)
“Şark husûmeti, İslâm inkişafını boğuyordu. Zail oldu ve olmalı... Garb husûmeti, İslâmın ittihadına, uhuvvetin inkişafına en müessir sebebdir, baki kalmalı...”(T.133)
“O Vilâyât-ı Şarkiye, Âlem-i İslâmın bir nevi merkezi hükmündedir; fünun-u cedide yanında, ulûm-u diniye de lâzım ve elzemdir.”(T.143)
“Van'da, mezkûr mağarada yaşamakta iken, Şarkda ihtilâl ve isyan hareketleri oluyor. "Sizin nüfuzunuz kuvvetlidir" diyerek yardım istiyen bir zatın mektubuna: "Türk Milleti asırlardanberi İslâmiyete hizmet etmiş ve çok veliler yetiştirmiştir. Bunların torunlarına kılınç çekilmez; siz de çekmeyiniz; teşebbüsünüzden vazgeçiniz. Millet, irşad ve tenvir edilmelidir!" diye cevab gönderiyor. Fakat yine, hükûmet, Bediüzzamanı Garbî Anadoluya nefyediyor.”(T.150)
“Şarktaki aşiretlerin suallerine cevab olarak hazırlanıp 1329 (M. 1911) da neşredilen bu eser, bilâhere Müellif Bediüzzaman Said Nursî tarafından tekrar gözden geçirilerek neşredilmiştir.”(Mn.8)
“İslâm gaflet edip küsdü.Hristiyanlık dini,fen ve medeniyeti kendine mal edip iki silahla galebe çaldı.
Şimdi şarkta müdhiş bir silah imal ediliyor.Bunun hak kısmına sahib olmalı,yoksa yine küssek onu da hristiyanlık islâmiyet aleyhinde istimal edecektir.Buna karşı dayanılmaz.”(O.Ab.87)

-ŞEAİR:” İslâmî şeair, dinî minarat, İlahî maabid, şer'î maalim itfa olmazsa, İslâmiyet parlayacak an be-an!..”(S.730,707)
“Şeair-i İslâmiyedeki tabirat-ı Nebeviye ve İlahiye, hayatdar ve sevabdar bir cild, bir deri hükmündedir.”(M.396)
“Mesail-i şer'iyede bir kısım mesail, eşhasa taalluk eder; bir kısım, umuma, umumiyet itibariyle taalluk eder ki; onlara "Şeair-i İslâmiye" tabir edilir. Bu şeairin umuma taalluku cihetiyle umum onda hissedardır. Umumun rızası olmazsa onlara ilişmek, umumun hukukuna tecavüzdür. O şeairin en cüz'îsi (sünnet kabilinden bir mes'elesi) en büyük bir mes'ele hükmünde nazar-ı ehemmiyettedir.”(M.396,L.54)
“Şeairin taabbüdî kısmı; hikmet ve maslahat onu tağyir edemez, taabbüdîlik ciheti tereccuh ediyor, ona ilişilmez. Yüzbin maslahat gelse onu tağyir edemez. Öyle de: "Şeairin faidesi, yalnız malûm mesalihtir" denilmez ve öyle bilmek hatadır. Belki o maslahatlar ise, çok hikmetlerinden bir faidesi olabilir. Meselâ biri dese: "Ezanın hikmeti, müslümanları namaza çağırmaktır; şu halde bir tüfenk atmak kâfidir." Halbuki o divane bilmez ki, binler maslahat-ı ezaniye içinde o bir maslahattır. Tüfenk sesi, o maslahatı verse; acaba nev'-i beşer namına, yahut o şehir ahalisi namına, hilkat-ı kâinatın netice-i uzması ve nev'-i beşerin netice-i hilkatı olan ilân-ı tevhid ve rububiyet-i İlahiyeye karşı izhar-ı ubudiyete vasıta olan ezanın yerini nasıl tutacak?”(M.397)
“Şeair-i İslâmiyeyi tağyire teşebbüs edenlerin senedleri ve hüccetleri, yine her fena şeylerde olduğu gibi, ecnebileri körükörüne taklidcilik yüzünden geliyor.”(M.433,398)
“Şeair-i İslâmiyeyi tağyir eden ehl-i bid'a, evvelâ ülema-üs sû'dan fetva istediler. Sâbıkan beş vecihle hususî olduğunu gösterdiğimiz fetvayı gösterdiler.”(M.435,Ms.99,101)

“Bilirsiniz ki ebedî düşmanlarınız ve zıdlarınız ve hasımlarınız, İslâmın şeairini tahrib ediyorlar. Öyle ise zarurî vazifeniz, şeairi ihya ve muhafaza etmektir. Yoksa şuursuz olarak şuurlu düşmana yardımdır. Şeairde tehavün, za'f-ı milliyeti gösterir. Za'f ise düşmanı tevkif etmez, teşci' eder...”(Ms.102,Ks.184,E.I/208)
“O asrın çarşısında alış veriş dinsizlik elinde olacak, dinsizlik hükmedecek, din gayet ucuza düşecek ve İslâmın şeairi gizlenecek.”(St.25,T.152)
“Her şeairde nur-u İslâma bir şuur ve bir iş'ar vardır.”(Nik.26)

-ŞEFAAT:”En parlak rahmetini izhar eden o Rahman-ı Zülcemal, elbette kendi istiğna-i mutlakına karşı, rahmetini ihtiyac-ı mutlak içindeki zîhayata ve insana makbul bir şefaatçi yapmış.”(S.11,388)
“Cenab-ı Hak bizleri, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın şefaatına mazhar etsin, âmîn.”(S.585)
“Enbiya ve evliyaya Kur'anın tarif ettiği tarzda muhabbetin neticesi: O enbiya ve evliyanın şefaatlarından berzahta, haşirde istifade etmekle beraber; gayet ulvî ve onlara lâyık makam ve füyuzattan o muhabbet vasıtasıyla istifaza etmektir.”(S.649)
“Makbul bir dua olan salavat-ı şerifeyi şefaatçı gibi zikretmeli...”(M.279,77-80)
“Anla ki; Kur'an ne kadar makbul bir şefaatçı...”(M.384)
“Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı şefaat için nasıl bulacağız?
bir zât nuraniyet sırrıyla, bir dakikada binler yerde bulunup, milyonlar adamlarla görüşebilir.”(M.384)
“Bana sekiz sene kemal-i sadakatla hiç gücendirmeden hizmet eden Barla'lı Süleyman'ın halasının, bir vakit gözü kapandı. O sâliha kadın, bana karşı haddimden yüz derece fazla hüsn-ü zan ederek, "Gözümün açılması için dua et" diyerek, câmi kapısında beni yakaladı. Ben de, o mübarek ve meczube kadının salahatını duama şefaatçı yapıp, "Ya Rabbi, onun salahatı hürmetine onun gözünü aç" diye yalvardım. İkinci gün Burdur'lu bir göz hekimi geldi, gözünü açtı. Kırk gün sonra yine gözü kapandı. Ben çok müteessir oldum, çok dua ettim. İnşâallah o dua, âhireti için kabul olmuştur.”(L.213,225)
“O dergâhta en makbul bir şefaatçı, acz ve za'ftır.”(L.228)
“Kur'anı ve Cevşen-ül Kebir'i şefaatçı ederek rahmetinden afvımı niyaz ediyorum.”(L.374)
“Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'a Makam-ı Mahmud verilmesi, umum ümmete şefaat-ı kübrasına işarettir.”(Ş.97)
“Ya Rabbi! Cebrail, Mikâil, İsrafil, Azrail hürmetlerine ve şefaatlerine, beni cinn ve insin şerlerinden muhafaza eyle"(Ş.257,265)
“Hem mevcudat âyinelerinde cemallerini gösteren bütün esma-i kudsiye-i İlahiye ile beraber istiyor; o esmadan şefaat taleb ediyor, görüyorsun.”(Ms.42)
“Her bir ferd ötekilere duacı olur, şefaatçi olur, tezkiyeci olur, bilhassa Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâma...”(Ms.239,B.157)
“Yâsin Suresini şefaatçı yapıp Kur'an'ın feyzini ve bereketini isteyeceğiz." (B.168,St.260)

-ŞEFKAT:”O Sultan-ı Ezel ve Ebed'in tahtına yanaş ve o rahmetin şefkatıyla ve şefaatıyla ve şuaatıyla o Sultan'a muhatab ve halil ve dost ol!”(S.10)
“Nebatî ve hayvanî olan umum vâlidelerin gayet şirin ve fedakârane şefkatleriyle şefkatini gösteren...”(S.11)
“Bütün vâlidelerin şefkatleri, ancak bir lem'a-i tecelli-i rahmettir.”(S.32)
“Herşeye icabet eden nihayetsiz bir şefkat ve bir merhamet sahibi bir Rab...”(S.69)

“Şefkatli bir rububiyet-i mutlaka var ve görünüyor.”(S.101,328)
“Evet Hâlık-ı Zülcelal'inden havf etmek, onun rahmetinin şefkatına yol bulup iltica etmek demektir.”(S.358)
“Kur'andan istifade ettiğim "Acz ve fakr ve şefkat ve tefekkür" tarîkıdır... Hem şefkat dahi aşk gibi, belki daha keskin ve daha geniş bir tarîktir ki Rahîm ismine îsal eder.”(S.476)
“Bak rahmetin cilvelerinden ve latif âsârından olan aşk ve şefkat ve akıl nimetlerine dikkat et.”(S.521)
“Hem bir şefkat ve merhamet sahibi, şefkat ettiği mahlukların istirahatleri derecesinde hakikî bir lezzet alır.”(S.622)
“Hâlık-ı Rahîm'inin rahmetinden daha ileri şefkatini sürme.”(S.636)
“Hem peder ve vâlideyi şefkat ile teçhiz eden ve seni onların merhametli elleriyle terbiye ettiren hikmet ve rahmet hesabına onlara hürmet ve muhabbet, Cenab-ı Hakk'ın muhabbetine aittir.”(S.639)
“Şefkat, aşk ve muhabbetten çok keskin ve parlak ve ulvî ve nezihtir ve makam-ı nübüvvete lâyıktır.”(M.30)
“Evet şefkat bütün enva'ıyla latif ve nezihtir.”(M.31)
“Şefkat pek geniştir.”(M.31)
“Şefkat hâlistir, mukabele istemiyor; safi ve ivazsızdır.”(M.31)
“Evet rahmet-i Rabbaniyenin en hürmetli, en halâvetli, en latif ve en şirin bir cilvesi olan şefkat-i vâlide, hakaik-i kâinat içinde en muhterem, en mükerrem bir hakikattır.”(M.40)
“Rahîm ismi şefkat etmek ister...”(M.294)
“Evet kadınların şefkat cihetiyle bu kahramanlıklarını hiçbir ücret ve hiçbir mukabele istemeyerek, hiçbir faide-i şahsiye, hiçbir gösteriş manası olmayarak ruhunu feda ettiklerine, o şefkatın küçücük bir nümunesini taşıyan bir tavuğun yavrusunu kurtarmak için arslana saldırması ve ruhunu feda etmesi isbat ediyor.”(L.201)
“Herbir şefkat sahibi, başkasını mesrur etmekten memnun olur...”(L.348)
“Risale-i Nur'un mühim bir esası şefkat olması ve kadınlar taifesinin şefkat kahramanları bulunmaları...”(L.410)
“İnsanın en latif ve şirin bir seciyesi olan şefkat...”(Ş.16)
“Her dertlinin âhını, her muhtacın duasını işiten ve dinleyen bir Semî-i Mücîb perde arkasında var, bakar ki; en küçük bir zîhayatın en küçük bir ihtiyacını görür ve en gizli bir âhını işitir, şefkat eder, fiilen cevab verir, memnun eder.”(Ş.211,İ.İ.55)
“Evet kız, şefkat ve cemalin mazharı olduğundan, erkek çocuğundan daha ziyade sevilir.”(B.347)
“Şefkat-ı insaniye, merhamet-i Rabbaniye'nin bir cilvesi olduğundan ; elbette rahmetin derecesinden aşmamak ve Rahmeten Lil'âlemîn Zâtın mertebe-i şefkatinden taşmamak gerektir. Eğer aşsa ve taşsa, o şefkat elbette merhamet ve şefkat değildir; belki dalâlete ve ilhada sirâyet eden bir maraz-ı ruhî ve bir sekam-ı kalbîdir.”(T.286)